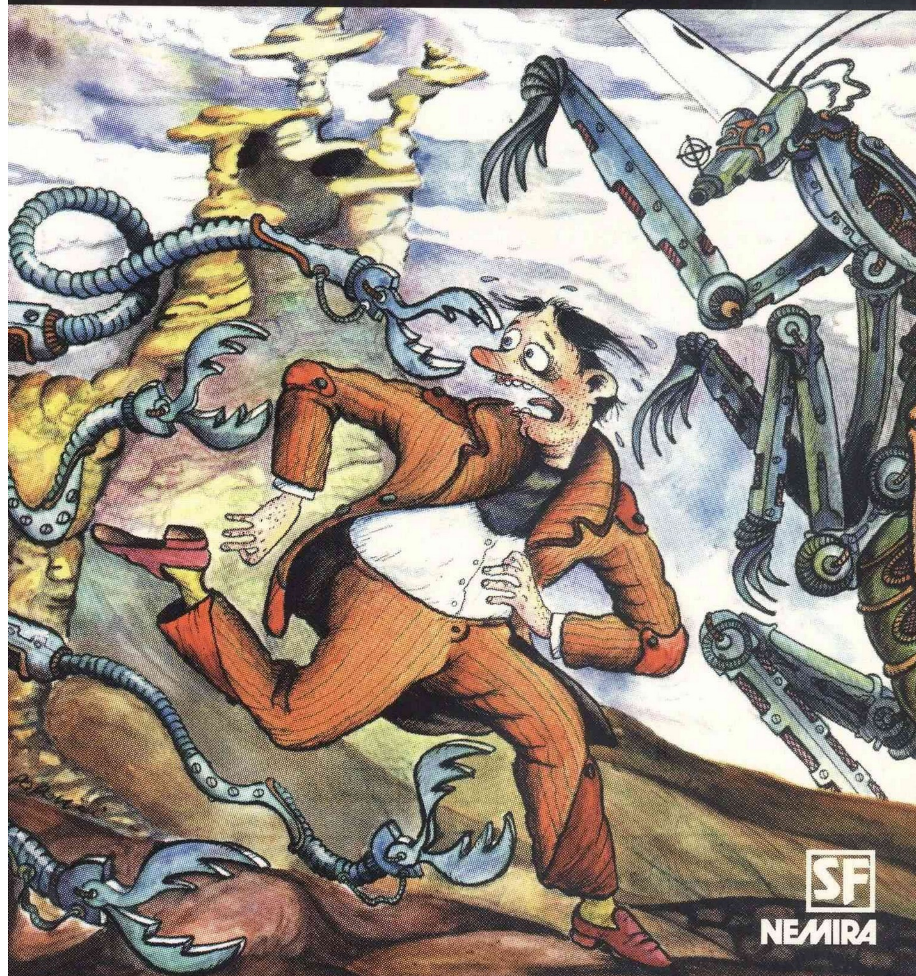
Robert Sheckley

TRANSFER MENTAL

Robert Sheckley
TRANSFER MENTAL

(„Mindswap”, 1978)

Traducere din limba engleză
de Sorin Casapu

eBook: Cosimo, noiembrie 2011
scan şi ocr: AntonP
- versiune definitivă -

CUPRINS:

Marvin Flynn citi următorul anunţ în rubrica de mică publicitate din *Stanhope Gazette*:

Gentleman de pe Marte, în vârstă de 43 de ani, liniştit, studios, cultivat, doreşte să facă schimb de corp cu un gentleman de pe Pământ, având înclinaţii similare. 1 August-l Septembrie. Schimb de referinţe. Fără intermediari.

Acest anunţ, cât se poate de obişnuit de altfel, a fost îndeajuns pentru a-i accelera bătăile inimii. Să-ţi schimbi corpul cu cel al unui marţian... Era o idee incitantă care însă, în acelaşi timp, îi şi repugna. La urma urmelor, nimeni nu şi-ar dori să aibă în cap un bătrân marţian mâncător de nisip, care să-i folosească mâinile şi picioarele, care să privească prin ochii săi şi să asculte cu urechile sale. Însă, drept recompensă pentru aceste neplăceri, el, Marvin Flynn, ar fi în măsură să vadă planeta Marte. Şi ar fi în stare să o vadă aşa cum trebuie: prin intermediul simţurilor unui băştinaş.

Aşa cum unii doresc să colecţioneze tablouri, alţii cărţi, alţii femei, tot aşa şi Marvin Flynn dorea, călătorind, să-şi însuşească esenţa tuturor acestor lucruri. Însă pasiunea sa arzătoare era din nefericire nesatisfăcută. Se născuse şi crescuse în Stanhope, New York. Din punct de vedere spaţial, oraşul său se găsea la vreo cinci sute de kilometri distanţă de New York. Dar, din punct de vedere cultural şi spiritual, cele două oraşe erau despărţite de vreo sută de ani.

Stanhope era o plăcută comunitate rurală situată pe dealurile de la poalele munţilor Adirondacks, coline împodobite cu ghirlande de livezi şi ale căror păşuni verzi şi vălurite erau împestriţate de petele maronii ale cirezilor de vite. Neînvins în rusticitatea sa, Stanhope se călăuzea după reguli străbune; blând, însă şi puţin agresiv, oraşul păstra distanţa faţă de megalopolisul din sud, cel cu inimă de piatră. Metroul IRT-7th Avenue îşi săpase galeriile până la Kingston, nu însă şi mai departe. Autostrăzi gigantice îşi răsuceau tentaculele de beton peste întreaga regiune, dar nu puteau lua locul Străzii Principale din Stanhope, cea străjuită de ulmi. Unele comunităţi păstraseră un crater de explozie; Stanhope trăgea cu dinţii de anticul său aeroport şi se mulţumea să aibă măcar un serviciu trisăptămânal. (Adesea, noaptea, Marvin stătea întins în pat şi asculta acel sunet sfâşietor, ce reprezenta o Americă rurală pe cale de dispariţie – tânguitul singuratic al unui avion cu reacţie.)

Stanhope era mulţumit de el însuşi, iar restul lumii părea, de asemenea, foarte satisfăcută de Stanhope şi era dispusă să-l lase în voia visului său romantic aparţinând unei epoci mai puţin grăbite.

Singura persoană nemulţumită de acest aranjament era Marvin Flynn.

Participase la excursiile obişnuite şi văzuse lucrurile obişnuite. La fel ca oricine altcineva, îşi petrecuse multe sfârşituri de săptămână în capitalele Europei. Cutreierase în scuba prin Miami, oraşul scufundat, privise cu uimire Grădinile Suspendate ale Londrei şi se închinase în templul Bahai din Haifa. Pe perioada vacanţelor mai lungi, străbătuse pe jos Teritoriul Mary Byrd, explorase partea întunecată a pădurii tropicale Ituri, traversase Sinkiang-ul pe cămilă, şi chiar locuise câteva săptămâni în Lhassa, capitala mondială a artei. În tot ceea ce întreprinsese, acţiunile sale fuseseră caracteristice vârstei şi condiţiei sale sociale.

Însă aceste călătorii nu reprezentaseră nimic pentru el; ele făceau parte din lucrurile obişnuite pe care le face un turist, genul de lucruri pe care orice persoană obişnuită aflată în vacanţă era cel mai probabil să le facă. În loc să se bucure de ceea ce avea, Flynn se plângea de ceea ce nu putea face. Dorea să călătorească *cu adevărat*, iar aceasta însemna să părăsească planeta.

Nu părea să ceară mare lucru; şi cu toate acestea, niciodată nu fusese plecat nici măcar până pe Lună.

La o analiză mai atentă, problema se dovedea a fi de natură economică. Călătoriile interstelare erau costisitoare; în cea mai mare parte, reprezentau apanajul celor bogaţi, sau al coloniştilor ori conducătorilor. Pur şi simplu, nici nu intrau în discuţie în cazul unui individ obişnuit. Doar dacă, bineînţeles, acesta nu dorea să se folosească de avantajele Transferului Mental.

Flynn, cu înnăscutul conservatorism al celor din oraşele mici, evitase acest pas logic, însă atât de deranjant. Îl evitase până acum. Marvin încercase să se împace cu poziţia sa în viaţă şi cu foarte acceptabilele posibilităţi pe care aceasta i le oferea. La urma urmei, era liber, melancolic şi avea treizeci şi unu de ani (de fapt, puţin peste treizeci şi unu). Era un băiat atrăgător, înalt, cu umeri laţi, mustaţă neagră, tunsă scurt, şi cu ochi căprui şi blânzi, sănătos, inteligent, se înţelegea bine cu alţi oameni şi era acceptat de sexul opus. Primise educaţia obişnuită: şcoala generală, liceul, doisprezece ani de facultate şi patru ani de activitate postuniversitară. Era bine pregătit pentru postul său de la Corporaţia Reyck-Peters. Acolo, el radiografia jucării de plastic, supunându-le unor analize de stres şi examinându-le gradul de micşorare, porozitate, rezistenţă la uzură a materialului şi alte asemenea lucruri. Poate că nu era cea mai importantă muncă din lume; pe de altă parte, nu putem cu toţii să fim regi sau piloţi de nave spaţiale. În mod sigur reprezenta o muncă de răspundere, mai ales atunci când luai în considerare importanţa jucăriilor în această lume şi sarcina vitală de reducere a frustrării copiilor.

Marvin ştia toate acestea; şi totuşi, era nemulţumit. Degeaba se dusese la Consilierul său de cartier. Acel om binevoitor încercase să-l ajute pe Marvin în timpul Analizei Factorului de Situaţie, însă Marvin nu răspunsese cu înţelegere. El dorea *să călătorească*, refuza să ia în considerare în mod realist implicaţiile ascunse ale acestei dorinţe şi nu avea de gând să accepte niciun fel de substitut.

Iar acum, citind anunţul monden şi totuşi incitant, asemenea altor o mie şi cu toate acestea unic prin particularităţile sale (de vreme ce *el* era cel care îl citea în acel moment), Marvin simţi o senzaţie ciudată în gât. Să schimbe corpul cu un marţian… să vadă planeta Marte, să viziteze adăpostul Regelui Nisipului, să călătorească prin splendoarea auditivă a Rănii, să asculte nisipurile cromatice ale Măreţei Mări Uscate…

Mai visase şi înainte. Însă de data aceasta era altfel. Senzaţia stranie din gât era în contradicţie cu hotărârea ce începuse să capete formă. În mod înţelept, Marvin nu încercă să grăbească lucrurile. În schimb, îşi puse căciuliţa şi se duse în centru, la Farmacia Stanhope.

Aşa cum se aşteptase, cel mai bun prieten al său, Billy Hake, se găsea lângă punctul cu răcoritoare, aşezat pe un scaun înalt de bar şi degustând un halucinogen uşor, cunoscut sub numele de LSD frape.

— Cum îi ’neaţa, Faţea? îl întrebă Hake în argoul în vogă.

— Moale şi întortocheată, Gheată, replică Marvin, oferind răspunsul standard.

— Du koomen ta de la klipje? întrebă Billy (noua chestie trăsnet la modă anul acela, de care toată lumea se amuza, era stâlcirea dialectului spaniol-afrikaans).

— Ja, Mijnheer, îi răspunse Marvin, puţin cam cu greutate. Pur şi simplu nu îi era mintea la răspunsuri isteţe.

Billy sesiză unda de nemulţumire. Ridică o sprânceană în mod întrebător, împături exemplarul său de Benzi Desenate James Joyce, îşi aruncă în gură o pastilă de Fum-Bun, muşcă din ea pentru a elibera fumul verde şi aromat, după care întrebă:

— De ce supărat eşti?

Întrebarea era prost pusă, însă intenţia era în mod evident bună.

Marvin se aşeză lângă Billy. Cu inima grea, însă nedorind să-şi arate nefericirea în faţa prietenului său atât de lipsit de griji, ridică ambele mâini şi începu să comunice în Limbajul Semnelor folosit de Indienii din Câmpie. (Mulţi tineri cu înclinaţii intelectuale erau încă sub influenţa extraordinarei producţii Projectoscope de anul trecut, *Dakota Dialog*, ce-i avusese drept interpreţi pe Bjorn Rakradish în rolul lui Crazy Horse şi pe Milovar Slavovivowitz în rolul lui Red Cloud, şi care fusese în întregime interpretată în limbajul semnelor.)

Marvin, ironic şi totuşi serios, făcu gesturile pentru inimă-care-se-frânge, cal-ce-rătăceşte, Soare-ce-nu-vrea-să-strălucească, Lună-ce-nu-poate-să-răsară.

A fost întrerupt de domnul Bigelow, proprietarul Farmaciei Stanhope. Domnul Bigelow era un bărbat între două vârste, de şaptezeci şi patru de ani, cu un început de chelie şi cu o mică însă proeminentă burtică. Şi cu toate acestea, maimuţărea comportamentul celor tineri. Îi spuse lui Marvin:

— Ei, Mijnheer, querenzie tomar la klopje immensa de la cabeza vefrouvens in forma de ein skoboldash sundae?

Era ceva tipic pentru domnul Bigelow şi pentru alţii din generaţia sa să exagereze cu utilizarea argoului folosit de tineri, în acest fel pierzându-se orice efect comic, cu excepţia umorului jalnic şi neintenţionat.

— Schnell, spuse Marvin, râzând de el, cu cruzimea brutală a celor tineri.

— Ei bine, eu niciodată, spuse domnul Bigelow, şi se îndepărtă supărat, cu paşi mici şi delicaţi, aşa cum învăţase să meargă de la show-ul *Imitaţie de Viaţă*.

Billy simţi durerea prietenului său. Aceasta îl făcu să se simtă stânjenit. Avea treizeci şi patru de ani, cu un an şi ceva mai mult decât Marvin, aproape că era bărbat. Avea un post bun ca şef de echipă al Liniei de Asamblare nr. 23 la Fabrica de Cutii a lui Peterson. Bineînţeles că ţinea cu încăpăţânare să se comporte ca un adolescent, însă ştia că vârsta îi cerea să facă faţă unor anumite obligaţii. Ca urmare a acestui lucru, trecu peste teama de a fi ridicol şi se adresă celui mai vechi prieten al său, vorbindu-i în mod normal.

— Marvin, ce s-a întâmplat?

Marvin ridică din umeri, se strâmbă şi bătu darabana dus pe gânduri. Spuse:

— Oiga, hombre, ein Kleinnachtmusik es demasiado, nicht wahr? The Todt you ruve to touch…

— Vorbeşte cum trebuie, spuse Billy, cu o demnitate calmă, neobişnuită pentru vârsta lui.

— Îmi pare rău, spuse Marvin, vorbind normal. Doar că… Of, Billy, îmi doresc atât de tare să călătoresc!

Billy încuviinţă din cap. Era la curent cu obsesia prietenului său.

— Sigur, spuse, şi eu îmi doresc asta.

— Dar nu atât de tare. Billy, pe mine asta mă arde.

Skoboldash-ul sundae comandat îi fu adus. Marvin îl ignoră şi îşi deschise inima prietenului său de-o viaţă.

— Mira, Billy, chiar că m-a apucat rău de tot. Mă gândesc la Marte şi la Venus, şi la locuri cu adevărat *îndepărtate*, cum ar fi Aldebaran sau Antares şi – vreau să spun, fir-ar să fie, pur şi simplu nu mă pot opri să nu mă gândesc la toate astea. Ca de exemplu la Oceanul Vorbitor de pe Procyon IV, humanoizii trisegmentaţi de pe Allua II, şi simt că pur şi simplu o să mor dacă nu văd cu adevărat, în realitate, aceste locuri.

— Sigur, spuse prietenul său. Şi mie mi-ar plăcea să le văd.

— Nu, tu *nu înţelegi*, spuse Marvin. Nu este vorba doar să vezi… este… e ca şi cum… e mai rău decât… vreau să spun că, pur şi simplu nu pot *să trăiesc* aici în Stanhope pentru tot restul vieţii mele, cu toate că este plăcut şi am o slujbă bună şi mă întâlnesc cu nişte fete cu adevărat guapa, dar, la naiba, nu pot doar să mă căsătoresc cu *o fată* oarecare şi să cresc puşti… trebuie să fie ceva mai mult!

Apoi Marvin reveni la incoerenţa adolescentină. Însă o parte din sentimentele sale reuşiseră să răzbată prin torentul sălbatic al cuvintelor, iar prietenul său încuviinţă din cap plin de gravitate.

— Marvin, spuse el cu blândeţe, te-am înţeles la fix, pe ce-am mai scump că aşa e. Dar, Sfinte Sisoe, chiar şi călătoria interplanetară costă *o avere*. Iar cea interstelară este de-a dreptul imposibilă.

— Totul este posibil, spuse Marvin, dacă utilizezi Transferul Mental.

— Marvin! Doar nu vorbeşti serios!

Prietenul său fusese prea uimit pentru a-şi opri exclamaţia.

— Ba vorbesc! spuse Marvin. Şi pe Christo malherido, chiar aşa o să fac!

Chestia asta chiar i-a şocat pe amândoi. Marvin nu vorbea aproape niciodată urât, şi prietenul său bănui la ce stres trebuie să fie acesta supus pentru a folosi o asemenea expresie, chiar şi aşa, codată. Iar Marvin, care spusese ceea ce spusese, înţelese că hotărârea pe care o luase era de neclintit. Iar după ce o formulase cu voce tare, descoperi că era mai puţin înspăimântător să ia în considerare următorul pas, respectiv să facă ceva în legătură cu asta.

— Dar *nu poţi*, spuse Billy. Transferul Mental este… ei bine, este ceva murdar!

— „Murdar este cel care gândeşte murdar, cabron.”

— Nu, serios. Doar nu vrei în capul tău un bătrân marţian mâncător de nisip. Care să-ţi mişte picioarele şi braţele, care să privească prin ochii tăi, care *să te atingă*, şi care poate chiar să…

Marvin îl întrerupse mai înainte ca acesta să fi spus ceva cu adevărat rău.

— Mira, zise, recuerda que eu voi fi în corpul *lui*, pe Marte, aşa că va fi şi el pus în aceeaşi situaţie neplăcută.

— Marţienii nu au simţurile necesare pentru a percepe o situaţie neplăcută, replică Billy.

— Acest lucru pur şi simplu nu este adevărat, spuse Marvin.

Deşi ca vârstă era mai tânăr decât prietenul său, în multe privinţe se dovedea a fi totuşi mai matur decât acesta. Fusese un student foarte silitor la cursul de Etică Interstelară Comparativă. Iar intensa lui dorinţă de a călători îl făcuse să fie mai puţin provincial în atitudinea sa, mai pregătit decât prietenul său pentru a înţelege şi punctul de vedere al celeilalte creaturi. De la doisprezece ani, de când învăţase să citească, Marvin studiase modul de comportament şi obiceiurile multor rase diferite din Galaxie, întotdeauna se străduise să vadă aceste creaturi prin propriii lor ochi şi să le înţeleagă motivaţiile în lumina unicităţii psihologiilor lor. Mai mult, la Empatie Proiectivă se încadrase în grupul celor ce obţinuseră rezultate bune în proporţie de 95%, în acest mod formându-şi şi potenţialul iniţial pentru relaţii extraterestre încununate de succes. Pe scurt, era pregătit pentru a călători, atât cât era posibil acest lucru pentru un tânăr care îşi petrecuse întreaga viaţă într-un mic orăşel izolat de pe Pământ.

În acea după-amiază, singur în camera sa de la mansardă, Marvin deschise enciclopedia. De la nouă ani, de când părinţii lui i-o cumpăraseră, aceasta fusese tovarăşa şi prietena sa. Puse nivelul de înţelegere pe „simplu”, viteza de scanare la „rapid”, tastă întrebările şi se trase puţin înapoi, în vreme ce luminiţele roşii şi verzi începură să clipească.

— Bună, prieteni, spuse înregistratorul cu o voce melodioasă şi plină de entuziasm. Astăzi… haideţi să vorbim despre Transferul Mental!

Aici urma un pasaj legat de istoricul acestuia, pe care Marvin îl ignoră. Atenţia i se trezi din nou atunci când auzi vocea spunând:

— Aşadar, haideţi să considerăm Mintea ca pe un fel de entitate electroformă sau poate chiar subelectroformă. Poa' că v-aduceţi aminte de la discuţia pe care am avut-o data trecută că se crede că Mintea a început ca un fel de proiecţie a proceselor noastre corporale care a evoluat după aceea într-o entitate semiindependentă. Ştiţi ce însemnă asta, prieteni. Ca şi cum aţi avea un Omuleţ în capul vostru... dar nu chiar. Nu e *sisi*?

Înregistratorul râse cu modestie de propria lui glumiţă, apoi continuă:

— Aşadar, cu ce ne-am ales noi din tot acest talmeş-balmeş? Ei bine, copii, ne-am căpătuit cu un fel de simbioză între minte şi corp, cu toate că doamna Minte este înclinată spre un fel de parazitism. Totuşi, fiecare poate exista – în mod teoretic – fără prezenţa celeilalte părţi. Sau, oricum, asta este ceea ce spun Marii Gânditori.

Marvin trecu peste câteva pasaje.

— Acum, în ceea ce priveşte proiectarea minţii, ei bine, prieteni, imaginaţi-vă că aruncaţi o minge... Mentalul în fizic, şi viceversa. La urma urmei, fiecare reprezintă o formă a celuilalt, exact ca materia şi energia. Normal, mai sunt multe de descoperit... Dar, bineînţeles, cunoaşterea acestor fenomene este doar pragmatică. Am putea lua în considerare, doar pentru un moment, conceptul de Transformare Aglutinantă al lui Van Voorhes şi Teoria Absolutelor Relative a Universităţii Lagos. Desigur, numărul întrebărilor ridicate de aceste teorii este mai mare decât numărul întrebărilor la care acestea răspund... şi doar printr-o oarecum surprinzătoare lipsă de reacţie imunitară e cu putinţă ca întregul să funcţioneze. Actuala metodă de Transfer Mental foloseşte tehnici mecano-hipnotice cum ar fi relaxarea indusă, concentrarea privirii asupra unui punct fix şi utilizarea unor substanţe benefice pentru minte, precum Williamite, pentru mărirea şi accentuarea concentrării. Programarea pentru feed-back... Bineînţeles, odată stăpânit procesul, puteţi să vă Transferaţi fără ajutoare mecanice, folosindu-vă în mod obişnuit doar de concentrarea privirii...

Marvin închise enciclopedia şi se gândi la spaţiu, la nenumăratele planete şi la exoticii locuitori ai acestora. Se gândi la Transferul Mental. Îşi spuse: „Mâine aş putea fi pe Marte. Mâine aş putea fi marţian...”

Misterioasa alchimie a luării unei hotărâri îl schimbase. Fără să mai stea pe gânduri, îşi puse câteva lucruri într-o valiză uşoară, le scrise un bilet părinţilor săi şi luă avionul spre New York.

Ajuns la New York, Marvin se duse direct la agenţia de intermediere Otis, Blanders şi Klent. A fost îndrumat la biroul domnului Blanders, partener cu puteri depline în cadrul firmei, un bărbat înalt, atletic, în plină tinereţe la cei şaizeci şi trei de ani ai săi. Îi aduse la cunoştinţă scopul venirii sale în acest loc.

— Bineînţeles, încuviinţă domnul Blanders. Vă referiţi la anunţul nostru de vinerea trecută. Numele gentlemanului marţian este Ze Kraggash, acesta având cele mai bune recomandări din partea rectorilor Universităţii East Skern.

— Cum arată? întrebă Martin.

— Priviţi, răspunse Blanders.

Îi arătă lui Marvin fotografia unei fiinţe cu pieptul asemenea unui butoi, cu picioare subţiri, braţele o idee mai groase şi cu un cap mic, împodobit cu un nas extrem de lung. Fotografia îl înfăţişa pe Kraggash scufundat în noroi până la genunchi şi făcând cuiva cu mâna. În partea de jos a imaginii erau imprimate următoarele cuvinte: „Amintire de la Paradisul Noroios – Marte – Staţiune de vacanţă deschisă tot anul, cu cel mai ridicat grad de umiditate de pe planetă!”

— Un tip tare drăguţ, comentă domnul Blanders.

Marvin încuviinţă din cap, deşi pentru el Kraggash arăta la fel ca oricare alt marţian.

— Locuinţa sa, continuă Blanders, este în Wagomstank, adică exact la marginea Deşertului Care Dispare, din Noul Marte de Sud. După cum probabil ştiţi deja, aceasta este o zonă extrem de populară printre turişti. Întocmai ca şi dumneavoastră, domnul Kraggash doreşte să călătorească şi doreşte să găsească un corp-gazdă potrivit. A lăsat alegerea acestuia în întregime la latitudinea noastră, singurul lucru de care a cerut să se ţină cont fiind sănătatea mentală şi fizică.

— Păi, zise Marvin, nu că vreau să mă laud, însă întotdeauna am fost considerat foarte sănătos.

— Se vede asta din prima clipă, răspunse domnul Blanders. Desigur, este doar o părere, poate o intuiţie, însă în treizeci de ani de când lucrez cu publicul am ajuns să am încredere în ceea ce simt. Bazându-mă numai pe instinctele mele, am respins ultimii trei veniţi care şi-au manifestat interesul faţă de acest Transfer.

Domnul Blanders părea atât de mândru de acest lucru, încât Marvin s-a simţit obligat să întrebe:

— Chiar aţi făcut aşa ceva?

— Absolut. Nici nu vă puteţi imagina cât de des trebuie să-i descopăr şi să-i elimin pe cei nepotriviţi acestui domeniu. Nevrotici care sunt în căutare de senzaţii tari ilicite şi dezgustătoare, criminali care încearcă să scape de sub urmărirea legilor locale, dezechilibraţi mentali ce încearcă să evadeze din propriile lor tensiuni interne. Şi mulţi alţii. I-am refuzat pe toţi.

— Sper că nu mă încadrez în niciuna dintre aceste categorii, spuse Marvin, râzând puţin forţat.

— Pot spune de la prima privire că nu este cazul, îi răspunse domnul Blanders. V-aş caracteriza mai degrabă drept un tânăr extrem de normal, aproape excesiv de normal, dacă acest lucru ar fi posibil. Aţi fost pur şi simplu infectat de dorinţa de a călători, care este foarte potrivită pentru această perioadă a vieţii dumneavoastră, pasiunea aceasta fiind extrem de asemănătoare cu experienţa pe care o trăieşti în momentul în care te îndrăgosteşti, sau asemenea purtării unui război idealist, sau atunci când devii deziluzionat de lume sau alte chestii de-astea de-ale tinereţii. Vi s-a întâmplat fie să fiţi inteligent din naştere, fie să aveţi pur şi simplu şansa de a veni la noi, cea mai veche şi de încredere agenţie de intermedieri de Transferuri, decât să vă fi dus la concurenţii noştri lipsiţi de scrupule sau, în cazul cel mai nefericit, să fi apelat la Piaţa Liberă.

Marvin ştia foarte puţine lucruri despre Piaţa Liberă; însă nu spuse nimic, nedorind să-şi trădeze ignoranţa prin întrebările pe care le-ar fi pus.

— Acum, continuă domnul Blanders, sunt câteva formalităţi pe care trebuie să le îndeplinim mai înainte de a putea da curs cererii dumneavoastră.

— Formalităţi?! se miră Marvin.

— Fără îndoială. Înainte de toate, trebuie să vă supuneţi unei examinări complete, care va oferi o evaluare folositoare a stării dumneavoastră fizice, mentale şi morale. Acest lucru este absolut necesar atâta vreme cât corpurile sunt schimbate pornind de la premise egale. Aţi fi extrem de nefericit în cazul în care v-aţi trezi blocat în corpul unui marţian suferind de ciumă de nisip sau de sindromul de tunel. La fel cum şi el ar fi nefericit dacă ar descoperi că aveţi rahitism sau paranoia. Prin clauzele contractului nostru de închiriere, trebuie să încercăm să obţinem pe cât este posibil o cunoaştere cât mai completă a stării de sănătate şi a stabilităţii psihice a celor ce vor să facă Transferul şi să fie astfel evaluaţi încât să se descopere dacă există diferenţe între condiţiile cerute de anunţul nostru şi realitate.

— Înţeleg, zise Marvin. Şi ce se întâmplă după asta?

— După asta, dumneavoastră şi gentlemanul marţian veţi semna amândoi o Clauză a Vătămărilor Reciproce. Aceasta stipulează că orice stricăciune adusă corpului gazdă, fie din întâmplare, fie intenţionat, inclusiv calamităţi naturale, va fi, unu, plătită conform unei rate de schimb stabilite prin convenţie interstelară şi, doi, în mod reciproc, aceeaşi vătămare va fi aplicată propriului dumneavoastră corp, conform cu *lex talionis*.

— Hăăă? făcu întrebător Marvin.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, îi explică domnul Blanders. Este cu adevărat extrem de simplu. Să ne imaginăm că, exact în ultima zi a Ocupării de către dumneavoastră a corpului marţian, îi rupeţi acestuia un picior. Resimţiţi durerea, asta este sigur, însă nu veţi fi deranjat câtuşi de puţin de inconvenientul ce derivă din asta, deoarece vă veţi întoarce în corpul dumneavoastră ce nu a suferit nicio vătămare. Însă acest lucru nu este cinstit. De ce ar trebui dumneavoastră să scăpaţi de consecinţele ce decurg din accidentul pe care l-aţi avut? De ce ar trebui să sufere altcineva aceste consecinţe în locul dumneavoastră? Aşa că, în momentul în care reintraţi în posesia propriului dumneavoastră corp, piciorul acestuia va fi rupt în modul cel mai ştiinţific şi mai nedureros cu putinţă.

— Chiar şi în cazul în care ruperea primului picior a fost un accident?

— *Mai ales* dacă a fost un accident. Am observat cum Clauza Vătămărilor Reciproce a făcut ca numărul accidentelor să scadă considerabil.

— Întreaga afacere începe să pară destul de periculoasă, spuse Martin.

— Orice acţiune implică un element de risc, replică domnul Blanders. Însă pericolele implicate de Transfer sunt din punct de vedere statistic lipsite de importanţă, în cazul în care considerăm că nu veţi intra în Lumea Deformată.

— Nu ştiu mare lucru despre Lumea Deformată.

— Nimeni nu ştie, veni răspunsul lui Blanders. Tocmai din cauza aceasta trebuie să vă ţineţi departe de ea. E un lucru destul de rezonabil, nu-i aşa?

— Cred că da, încuviinţă Marvin. Şi ce mai trebuie făcut?

— Nimic destul de important încât să pierdem vremea vorbind despre el. Doar scriptologie, declaraţii de renunţare la drepturi speciale şi imunităţi, chestii de genul ăsta. Şi, bineînţeles, trebuie să adresez obişnuita avertizare, standard, în legătură cu deformarea metaforică.

— E-n regulă, zise Marvin. Mi-ar plăcea s-o aud.

— Păi tocmai am enunţat-o, spuse Blanders. Însă o voi mai spune încă o dată. Atenţie la deformarea metaforică.

— Mi-ar face mare plăcere acest lucru, îi răspunse Marvin, dar nu ştiu ce e aia.

— Este extrem de simplu, replică Blanders. O puteţi considera o formă de nebunie de situaţie. Vedeţi, capacitatea noastră de a asimila lucruri neobişnuite are anumite limite care sunt rapid atinse atunci când suntem în situaţia de a călători pe planete străine. Suntem confruntaţi cu prea multe experienţe noi; acest lucru devine de nesuportat, iar mintea îşi caută scăparea prin procesul-tampon al utilizării analogiilor. Analogia este cea care face ca lucrul *acesta* să fie ca *acela*, formează o punte de legătură între lucrurile cunoscute şi acceptate şi lucrurile necunoscute şi de neacceptat. Le uneşte pe unul de celălalt, îmbrăcând necunoscutul intolerabil cu o dorită haină familiară. Cu toate acestea, sub impactul continuu şi persistent al necunoscutului, până şi această facultate de analogie poate să ajungă să fie distorsionată. Incapabil să mai facă faţă şuvoiului de informaţii prin procesul normal al analogiei conceptuale, subiectul ajunge victima analogiei *perceptuale*. Această stare reprezintă ceea ce noi numim „deformare metaforică”. Procesul mai este cunoscut sub denumirea de „Panzaism”. Acum este clar?

— Nu, spuse Marvin. De ce i se spune „Panzaism”?’

— Conceptul se explică singur, continuă Blanders. Don Quijote crede că moara de vânt este un uriaş, în vreme ce Panza crede că uriaşul este o moară de vânt. Quijotismul poate fi definit ca perceperea lucrurilor obişnuite, de zi cu zi, drept entităţi extraordinare. Opusul acestui proces este Panzaismul, care este perceperea entităţilor extraordinare ca nişte lucruri obişnuite.

— Vreţi să spuneţi, întrebă Marvin, că aş putea crede că mă uit la o vacă, în vreme ce m-aş găsi de fapt în faţa unei fiinţe de pe Altair?

— Chiar aşa, îl aprobă Blanders. Este destul de simplu, atunci când te străduieşti. Semnaţi aici şi aici şi vom începe examinarea.

Au fost multe teste şi nenumărate întrebări. Flynn a fost pipăit şi măsurat, i s-au băgat lumini în ochi, a fost bombardat cu zgomote neaşteptate şi ciudate mirosuri i-au invadat nările.

A trecut cu succes toate testele. Câteva ore mai târziu era dus în Camera de Transfer, şi a fost aşezat într-un scaun ce aducea în mod alarmant cu un antic scaun electric. Tehnicienii făceau glumele obişnuite:

— Când vă veţi trezi, vă veţi simţi alt om.

Lumini clipeau către el şi începuse să i se facă somn, din ce în ce mai somn.

Era extrem de încântat de iminenţa călătoriei, însă pe de altă parte era înspăimântat de ignoranţa sa în faţa lumii din afara orăşelului Stanhope. Şi, în fond, ce era Piaţa Liberă? Unde exact se găsea Lumea Deformată şi din ce cauză trebuia să se ţină departe de ea? Şi în final, cât de periculoasă era deformarea metaforică, cât de des apărea şi care era procentul de vindecaţi?

Foarte curând va afla răspunsul la aceste întrebări, odată cu răspunsurile la multe alte întrebări pe care nu le pusese. Ochii îl dureau din cauza luminilor, aşa că îi închise pentru un moment. Când îi redeschise, totul se schimbase.

În ciuda unui corp biped, marţianul este una dintre cele mai stranii creaturi din galaxie. Într-adevăr, din punct de vedere al simţurilor, Kreeii de pe Aldebaran, cu toate că au doi creieri şi posedă membre cu funcţii speciale, ne sunt mult mai asemănători. Luând în considerare acest lucru, este de-a dreptul tulburător să te Transferi în corpul unui marţian în mod direct şi fără o pregătire prealabilă. Şi cu toate acestea, nu este posibilă nicio îmbunătăţire a acestei proceduri.

Marvin Flynn se trezi într-o cameră plăcut mobilată. Aceasta avea o singură fereastră; prin ea, privi cu ochi marţieni un peisaj marţian.

Îşi închise ochii, deoarece nu putea resimţi altceva decât o confuzie înspăimântătoare. Cu toate injecţiile ce i se făcuseră, era asaltat de adevărate valuri de greaţă produse de şocul cultural, aşa încât trebuia să rămână nemişcat până ce acestea treceau. După asta, cu precauţie, îşi deschise ochii şi privi din nou.

Zări dune de nisip netede şi joase, colorate în peste o sută de tente de gri. La orizont, se învolbura un vânt albastru-argintiu ce părea să fie atacat de palele gălbui-maronii ale unui alt vânt potrivnic. Cerul era roşu, iar în infraroşu erau vizibile multe nuanţe de nedescris. Peste tot, Flynn zări linii spectrale asemănătoare unor fire de pânză de păianjen. Suprafaţa planetei şi cerul erau acoperite cu vreo duzină de culori distincte, unele complementare, însă majoritatea contrastante. Nu era nici urmă de armonie în culorile naturii marţiene; acestea erau culorile haosului.

Marvin descoperi că ţinea în mâini o pereche de ochelari; şi-i puse la ochi. Imediat, cacofonia culorilor se reduse la un nivel acceptabil. Şocul iniţial începea să se disipeze şi încet-încet observă şi alte lucruri. Mai întâi, auzi nişte bubuituri zdravene în urechi, însoţite de răpăituri rapide şi ceva mai slabe, ca ale unei tobe mici. Privi în jur pentru a descoperi de unde vine acest zgomot, dar nu văzu nimic altceva decât pământ şi cer. Ascultă cu mai multă atenţie şi descoperi că zgomotele proveneau din propriul său piept. Proveneau de la propriii săi plămâni şi de la inimă, sunete care unui marţian i se par foarte normale.

Acum Marvin fu în măsură să se cerceteze pe îndelete. Îşi privi picioarele, care erau lungi, subţiri şi delicate. Nu aveau articulaţie la genunchi. În loc de asta piciorul pivota la nivelul gleznei, tibiei, mijlocului femurului şi în partea superioară a acestuia. Făcu câţiva paşi şi admiră fluiditatea mişcărilor sale. Braţele îi erau puţin mai groase decât picioarele, iar mâinile dublu articulate aveau cinci degete din care două degete mari opozabile. Le putea îndoi şi răsuci într-un număr surprinzător de modalităţi.

Era îmbrăcat în pantaloni scurţi negri şi într-un tricou gros alb. Suportul de pe piept era pliat cu grijă şi acoperit cu o apărătoare din piele frumos ornamentată. Era uluit de cât de natural părea totul.

Şi cu toate acestea, nu era nimic surprinzător. Ceea ce făcea posibil Transferul Mental era exact capacitatea creaturilor inteligente să se acomodeze unor medii noi. Şi, în ciuda unor diferenţe izbitoare în ceea ce priveşte morfologia şi sistemul senzorial, era mai uşor să te obişnuieşti cu un corp de marţian decât cu alte mult mai perverse creaţii ale naturii.

Flynn tocmai cugeta la asta când auzi o uşă deschizându-se în spatele său. Se întoarse şi văzu în faţa lui un marţian îmbrăcat în uniformă guvernamentală, cu dungi verzi şi gri. Marţianul îşi răsucise invers picioarele, pentru a saluta, şi Marvin se grăbi să răspundă în acelaşi mod.

(Unul dintre triumfurile Transferului Mental este educaţia automată. Sau, în jargonul folosit în branşă: „Când te muţi în casă nouă, ţi se oferă şi instrucţiunile de folosire a echipamentelor şi instalaţiilor.” Evident, este vorba de folosirea cunoştinţelor de bază ale creierului-gazdă, cum ar fi limba, obiceiurile, etica şi morala, informaţiile generale în legătură cu locul de viaţă, şi altele asemenea. Acestea reprezintă informaţii primare legate de noul mediu, generale, impersonale, semănând mult cu un ghid, dar nu neapărat pe care să te poţi baza în totalitate. Amintirile personale, lucrurile plăcute şi neplăcute nu sunt, cu unele excepţii, la dispoziţia noului ocupant decât prin depunerea unui efort mental considerabil. Din nou, în acest caz, se manifestă ceea ce pare a fi un fel de reacţie de imunitate, ce permite doar un contact superficial între entităţi disparate. „Cunoştinţele generale” sunt de obicei neafectate; însă „cunoştinţele personale”, în care sunt incluse credinţele, prejudecăţile, speranţele şi temerile, reprezintă un domeniu sacrosanct.)

— Vânt domol, spuse marţianul, în vechea formulare clasică a salutului marţian.

— Şi cer fără nori, îi replică Marvin. (Spre neplăcerea sa, descoperi vorbirea uşor sâsâită a corpului gazdă.)

— Sunt Meenglo Orichichich, de la Oficiul de Turism. Bun venit pe Marte, domnule Flynn.

— Mulţumesc, spuse Flynn, e nemaipomenit de bine să fii aici. Ştiţi, e primul meu Transfer.

— Da, ştiu, răspunse Orichichich.

Scuipă pe podea – un semn clar de nervozitate – şi-şi descolăci degetele mari de la mâini. De pe coridor se auziră voci agitate.

— Acum, în legătură cu şederea dumneavoastră pe Marte…, continuă Orichichich.

— Vreau să văd Adăpostul Regelui Nisipurilor, spuse Flynn. Şi, bineînţeles, Oceanul Vorbitor.

— Două alegeri excelente, spuse oficialul. Însă mai întâi, încă două-trei formalităţi minore.

— Formalităţi?

— Nimic foarte complicat, spuse Orichichich, nasul răsucindu-i-se spre stânga, în stilul marţian de a zâmbi. Vreţi, vă rog, să vă uitaţi peste aceste acte şi să le identificaţi?

Flynn luă hârtiile ce i se întindeau şi se uită peste ele. Erau copii ale actelor legale pe care le semnase pe Pământ. Le citi cu atenţie, şi văzu că toate informaţiile au fost trimise corect.

— Acestea sunt actele pe care le-am semnat pe Pământ, spuse.

Tonul vocilor de pe coridor crescu. Marvin putu chiar să desluşească unele cuvinte:

— Opărit depunător de ouă, fiu al unui ciot de copac degerat! Iubitor de pietriş degenerat!

Acestea chiar că erau nişte insulte grave.

Marvin ridică întrebător din nas.

Oficialul se grăbi să explice.

— O neînţelegere, o încurcătură. Una dintre acele nefericite întâmplări ce se produc până şi la cele mai bine organizate servicii de turism guvernamental. Sunt însă convins că vom putea rezolva problema, cât ai bea cinci guri de rapi, dacă nu şi mai repede. Permiteţi-mi să vă întreb dacă dumneavoastră…

Din coridor răzbătură zgomotele unei încăierări. După care, un marţian dădu buzna în cameră, cu un oficial marţian care încerca să-l oprească, agăţat de braţul său.

Marţianul ce năvălise în acest fel era foarte bătrân, aşa cum bine se vedea după uşoara fosforescenţă a pielii sale. Braţele îi tremurau în timp ce le ţinea îndreptate pe amândouă către Marvin Flynn.

— Acolo! zbieră el. Uite-l acolo, şi pe toate cioturile de copac, îl vreau acum!

— Domnule, nu sunt obişnuit să se vorbească despre mine de parcă aş fi un obiect, replică Marvin.

— Nu vorbesc cu tine, spuse bătrânul marţian. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă cine sau ce eşti. Vorbesc de corpul pe care-l ocupi, şi care nu este al tău.

— Ce vrei să spui? întrebă Flynn.

— Acest gentleman, vorbi oficialul, susţine că ocupaţi un corp care îi aparţine lui.

Scuipă de două ori pe podea, după care continuă:

— Este o neînţelegere, bineînţeles, şi o putem rezolva imediat…

— Neînţelegere! urlă bătrânul marţian. E o escrocherie sută la sută!

— Domnule, interveni Marvin cu demnitate rece, aţi fost grav indus în eroare; fie aceasta este situaţia, fie vă complăceţi în această calomnie din raţiuni pe care sper să nu mi le pot imagina. Acest corp, domnule, a fost închiriat de mine în mod cinstit şi legal.

— Broască râioasă jupuită! strigă bătrânul. Lăsaţi-mă să pun mâna pe el! Se zbătu cu precauţie în strânsoarea gărzii.

Deodată, în uşă apăru o persoană impozantă, îmbrăcată în întregime în alb. Atunci când privirea li se opri pe reprezentantul temut şi respectat al Poliţiei Deşertului din Marte Sud, toţi cei prezenţi în cameră tăcură.

— Domnilor, spuse poliţistul, nu e nevoie de învinuiri. Vom merge cu toţii, chiar acum, la secţia de poliţie. Acolo, cu ajutorul telepatului Fulszime, vom ajunge până la adevăr şi chiar până la motivaţia din spatele acestuia.

Poliţistul făcu o pauză pentru a impresiona, se uită, pe rând, drept în ochii fiecăruia din cei prezenţi, îşi înghiţi saliva pentru a demonstra cât de calm este, după care spuse:

— Vă promit că aşa va fi.

Fără alte discuţii, poliţistul, oficialul, bătrânul şi Marvin Flynn se îndreptară spre secţia de poliţie. Merseră în tăcere, împărtăşind acelaşi sentiment comun de teamă. Este un adevăr recunoscut în întreaga galaxie civilizată că atunci când te duci la poliţie, problemele tale de-abia încep.

La secţia de poliţie, Marvin Flynn şi ceilalţi au fost duşi direct în încăperea întunecată şi umedă unde trăia telepatul Fulszime. Această entitate cu trei picioare, la fel ca toţi semenii săi de pe planeta Fulszime, era în posesia unui al şaselea simţ, telepatic, asta poate drept compensaţie pentru slaba calitate a celorlalte cinci.

— E-n regulă, spuse telepatul Fulszime, după ce toată lumea se adunase în faţa lui. Amice, fă un pas înainte şi spune-mi versiunea ta.

Arătă cu un deget ce nu tremura câtuşi de puţin către poliţist.

— Domnule, spuse poliţistul îndreptându-şi spatele oarecum stânjenit, întâmplător eu sunt poliţistul.

— E interesant acest lucru, spuse telepatul. Însă îmi scapă ce legătură are asta cu problema vinovăţiei sau nevinovăţiei tale.

— Dar nici măcar nu sunt acuzat de ceva, se miră poliţistul.

Telepatul se gândi un moment, apoi spuse:

— Cred că înţeleg… Aceştia doi sunt cei acuzaţi. Aşa e?

— Chiar aşa, îi răspunse poliţistul.

— Scuzele mele. Aura ta de vinovăţie m-a indus în eroare făcându-mă să fac o identificare extrem de grăbită.

— Vinovăţie? repetă poliţistul. La mine?

Vorbea calm, însă pe piele îi apăruseră striaţiunile portocalii specifice stării de nelinişte.

— Da, la tine, răspunse telepatul. Nici nu trebuie să te miri; marile jafuri sunt genul de lucruri în legătură cu care cele mai multe fiinţe inteligente au un sentiment de vinovăţie.

— Ia stai niţel! strigă poliţistul. Nu am înfăptuit niciun fel de mare jaf!

Telepatul îşi închise ochii şi se concentră.

— Aşa este. Voisem să spun că vei înfăptui un mare jaf, zise acesta în cele din urmă.

— Clarviziunea nu este acceptată drept probă la tribunal, declară poliţistul. Şi, pe deasupra, scanarea viitorului reprezintă o violare directă a legii liberului arbitru.

— Ai dreptate, replică telepatul. Îmi cer scuze.

— E-n regulă, acceptă poliţistul. Când voi săvârşi acel pretins mare jaf?

— Cam peste şase luni, îi răspunse telepatul.
— Şi voi fi arestat?
— Nu. Vei fugi de pe planetă, ducându-te undeva unde nu există nicio lege de extrădare.
— Hââmmm, interesant, mormăi poliţistul. Ai putea să-mi spui dacă... Dar putem discuta despre asta mai târziu. Acum, trebuie să asculţi ce-ţi spun oamenii ăştia şi să hotărăşti cine este vinovat şi cine este nevinovat.
Telepatul privi spre Marvin, îşi agită mâna spre el şi spuse:
— Puteţi începe.
Marvin îşi spuse povestea, începând cu momentul în care a citit pentru prima oară anunţul şi neomiţând nimic.
— Vă mulţumesc, îi spuse telepatul după ce acesta termină.
— Şi acum, domnule, este rândul dumneavoastră.
Se întoarse cu faţa către bătrânul marţian care tuşi de câteva ori, se scărpină pe piept, scuipă o dată sau de două ori, după care începu.

POVESTEA LUI AIGELER THRUS

Nici măcar nu ştiu de unde să încep cu asta, aşa că îmi închipui că ar fi mai bine să vă spun mai întâi numele meu, care este Aigeler Thrus, să vă spun cărei rase aparţin, respectiv Adventist Nemucthian, şi cu ce mă ocup, eu lucrând într-un magazin de haine (care-mi şi aparţine) de pe planeta Achelses V. Ei bine, e o afacere modestă şi nu prea înfloritoare, magazinul este situat în Lambersa, de pe Calota Polară Sudică şi vând toată ziua haine muncitorilor imigranţi de pe Venus, care sunt nişte tipi mătăhăloşi, verzi şi păroşi, foarte prost crescuţi, cărora le sare repede ţandăra şi care sunt în stare să se bată din te miri ce, însă cu toate acestea trebuie să spun că nu am niciun fel de prejudecăţi în ceea ce îi priveşte.
În branşa în care lucrez eu ajungi să fii filozof şi poate că nu sunt bogat, însă cel puţin sunt sănătos (slavă Domnului), iar soţia mea, Allura, e şi ea sănătoasă, cu excepţia unei uşoare fibroze tentaculare. Am doi fii, acum mari, unul este doctor în Sidneport, iar celălalt se ocupă cu dresarea de klannti. Şi mai am şi o fiică, măritată, astfel încât, bineînţeles că am şi un ginere.

Nu am avut niciodată încredere în ginerele meu, acesta îmbrăcându-se întotdeauna extravagant, având chiar douăzeci de perechi de suporturi pentru piept, cu toate că soţia lui, fiica mea, nu are nici măcar un set asortat de perii. Dar nu am ce face, singură şi-a săpat vizuina, aşa că acum trebuie să stea în ea. Cu toate acestea însă, atunci când un bărbat este atât de interesat de haine şi de uleiuri parfumate pentru articulaţii şi de alte asemenea produse de lux, pentru achiziţionarea lor având la dispoziţie doar un salariu de vânzător de umiditate (el îşi spune „inginer hidrosenzorial”), începi să-ţi pui întrebări. Şi întotdeauna încearcă să mai facă rost de ceva bani în plus, cu diferite afaceri prosteşti, pe care însă eu trebuie să i le finanţez din economiile mele atât de greu câştigate, obţinute din vânzările făcute tipilor ălora mari şi verzi. Chiar anul trecut parcă, făcuse rost de un nou aparat pentru grădină, un aparat de făcut nori, şi i-am spus: cine ar vrea aşa ceva? Însă soţia mea a insistat să-l ajut, şi bineînţeles că a pierdut toţi banii. Anul acesta, o altă găselniţă de-a lui, acum era vorba de înlocuitori sintetici pentru lână iridiscentă de pe Vega II, o marfă pe care nu ştiu cum a găsit-o în Heligoport şi pe care voia s-o cumpăr eu.

Aşa că i-am spus:

— Ascultă, ce ştiu clienţii mei, venusienii ăştia cu gură mare, despre îmbrăcămintea de lux? Sunt norocoşi dacă-şi pot permite o pereche de pantaloni scurţi din stofă mai bună şi poate un halat de sărbători.

Însă ginerele meu are un răspuns pentru orice, aşa că mi-a spus:

— Ascultă, tată, am făcut eu sau nu un studiu în legătură cu obiceiurile venusiene? Eu privesc lucrurile în felul următor: sunt nişte tipi care de-abia au ieşit de prin păduri şi le place tare mult să danseze şi să participe la ritualuri şi le plac şi culorile aprinse. Aşa că e exact ce le trebuie, corect?

Ei bine, ca s-o scurtez cât mai mult, m-am lăsat convins să particip la această afacere, în ciuda părerii mele personale diferite. Bineînţeles, a trebuit să văd personal înlocuitorii iridiscenţi, deoarece nu am încredere în ginerele meu nici să evalueze o bucată de cârpă. Şi asta însemna să călătoresc aproape prin jumătate de galaxie ca să ajung până la Heligoport, de pe Marte. Aşa că am început să fac pregătirile necesare.

Nimeni nu voia să facă un Transfer cu mine. Nu pot spune că învinuiesc pe cineva, deoarece nimeni nu vine în mod special pe o planetă ca Achelses V, decât dacă e emigrant venusian şi nu-l duce mintea la mai mult. Şi atunci dau peste anunţul acestui marţian, Ze Kraggash, care vrea să-şi închirieze corpul deoarece intenţiona să-şi depoziteze pentru o perioadă mintea la Păstrare Rece în vederea unei mult amânate perioade de odihnă. E afurisit de scump, dar ce pot face? Îmi recuperez o mică parte din bani închiriindu-mi propriul corp unui prieten care a fost vânător de quarentzi mai înainte de a fi ţintuit la pat de o discmytoză musculară. Apoi mă duc la biroul de Transfer şi iată-mă teleportat pe Marte.

Ei bine, imaginaţi-vă ce am simţit când am descoperit că niciun corp nu mă aştepta aici! Toată lumea alerga care încotro încercând să afle ce s-a întâmplat cu corpul-gazdă, şi chiar au încercat să mă trimită înapoi pe Achelses V; dar nu au putut, deoarece prietenul meu plecase deja cu corpul meu într-o expediţie de vânătoare de quarentzi.

În cele din urmă, mi se face rost de un corp de la tipii de la Închiriază-Un-Corp din Theresiendstadt. Perioada maximă de închiriere este de doar douăsprezece ore, deoarece totul este rezervat pentru închirieri pe termen scurt pentru întreg sezonul estival. Şi e un corp bătrân şi destul de decrepit, după cum bine puteţi vedea şi singuri, iar pe deasupra e şi al dracului de scump.

Aşa că mă pun în mişcare pentru a afla ce s-a întâmplat şi dau peste acest turist de pe Pământ ce umblă ţanţoş în corpul pentru care eu am plătit, şi pe care, conform contractului meu, ar trebui să-l ocup chiar în acest moment.

Nu numai că este necinstit, dar este pe deasupra şi extrem de dăunător pentru sănătatea mea. Aceasta este întreaga poveste.

Telepatul se retrase în biroul său astfel încât să poată lua o decizie. Se întoarse în mai puţin de o jumătate de oră şi vorbi după cum urmează:

— Amândoi, de bună-credinţă, aţi închiriat, transferat sau obţinut acelaşi corp, respectiv pe cel al lui Ze Kraggash. Acest corp a fost oferit de către proprietarul său, sus-numitul Ze Kraggash, fiecăruia dintre dumneavoastră şi în acest fel vânzarea a avut loc cu directa violare a legilor în vigoare. Acţiunea lui Ze Kraggash trebuie să fie considerată criminală, atât în executare, cât şi în intenţie. Aceasta fiind situaţia, am cerut să fie transmis un mesaj pe Pământ, cerând imediata arestare a sus-numitului Ze Kraggash şi detenţia sa într-un loc potrivit până când extrădarea va putea avea loc.

Amândoi aţi cumpărat ceva, de bună-credinţă; cu toate acestea, prima sau cea mai timpurie achiziţie, după cum o arată şi contractele, a fost făcută de domnul Aigeler Thrus, care are precedenţă faţă de cea a domnului Marvin Flynn, cu treizeci şi opt de ore. Prin urmare domnul Thrus, ca drept Prim Cumpărător, primeşte în custodie Corpul; iar domnului Flynn i se ordonă să înceteze ocuparea ilegală a acestuia şi să ia la cunoştinţă înştiinţarea de Deposedare pe care i-o înmânez acum şi care trebuie pusă în aplicare în şase ore standard Greenwich.

Telepatul îi înmână lui Marvin o înştiinţare de Deposedare. Flynn o acceptă cu tristeţe şi cu resemnare.

— Presupun, spuse, că mai bine m-aş întoarce la corpul meu de pe Pământ.

— Asta ar fi cea mai înţeleaptă alegere a dumneavoastră. Din nefericire, pentru moment nu este posibil acest lucru.

— Nu este posibil? De ce?

— Pentru că, spuse telepatul, conform autorităţilor de pe Pământ, al căror răspuns telepatic tocmai l-am primit, corpul dumneavoastră, pus în mişcare de mintea lui Ze Kraggash, nu poate fi găsit nicăieri. O investigaţie preliminară ne îndreptăţeşte să ne temem că Ze Kraggash a fugit de pe planetă, luând cu sine corpul dumneavoastră şi banii domnului Aigeler.

I-a trebuit ceva timp până să priceapă ce i se spunea, însă în cele din urmă realiză implicaţiile celor auzite. Era pierdut pe Marte într-un corp străin, pe care trebuia să-l părăsească. În şase ore, va fi doar o minte fără corp şi avea şanse minime de a găsi vreun altul până atunci.

Minţile nu există fără corpuri. Încet şi fără nicio tragere de inimă, Marvin Flynn se găsi pus în faţa iminenţei propriei sale morţi.

Marvin nu se lăsă copleşit de disperare. În loc de asta, se lăsă cuprins de mânie, care era o emoţie mult mai sănătoasă, deşi la fel de neproductivă. În loc să se facă de râs tânguindu-se în sala de judecată, se făcu de râs năpustindu-se pe culoarele Clădirii Federale, cerând fie fair-play, fie un afurisit de substitut.

Nu aveau cum să-l oprească pe impetuosul tânăr. Degeaba mai mulţi avocaţi au încercat să-l facă să înţeleagă că, dacă dreptatea ar exista cu adevărat, nu ar mai fi nevoie de lege şi de legiuitori, iar în acest fel unul dintre cele mai nobile concepte ale omenirii ar fi dat uitării şi un întreg grup social ar rămâne fără obiectul muncii. Pentru că, i-au spus ei, chiar aceasta este esenţa legii, respectiv că trebuie să existe abuzuri şi ultraje, deoarece tocmai aceste discrepanţe sunt folosite drept dovezi pentru validarea necesităţii legii şi justiţiei.

Aceste argumente lucide nu îi aduseră pacea agitatului Marvin care dădea toate semnele unui om care nu putea gândi raţional. Gâfâia şi horcăia în vreme ce îşi striga dispreţul faţă de maşinăria justiţiei de pe Marte. Comportamentul său era considerat înjositor şi era tolerat doar pentru că era tânăr şi prin urmare educaţia lui lăsa de dorit.

Însă furia nu-i aduse niciun fel de rezultate şi nici nu-i oferi măcar senzaţia sănătoasă de catharsis. Mai mulţi funcţionari juridici i-au spus acest lucru şi au fost trataţi cu dispreţ total pentru eforturile lor.

Marvin nu putu să-şi dea seama ce impresie proastă făcea în mintea celorlalţi, iar după o vreme furia i se stinse, lăsând în urmă un resentiment întunecat.

Cam aceasta era starea în care a ajuns la uşa pe care scria „Biroul de Depistare şi Arestare, Divizia Interstelară”.

— Aha! făcu Marvin şi pătrunse în birou.

Se trezi într-o încăpere mică ce arăta de parcă ar fi ieşit din paginile unui vechi roman istoric. Lipite de perete se găseau şiruri pline de demnitate de calculatoare electronice vechi, însă pe care te puteai baza. Lângă uşă se găsea unul dintre primele modele de traducător direct minte-imprimantă. Fotoliile aveau o formă mai abruptă şi o îmbrăcăminte din plastic în culori pastel, pe care în general le asociem cu o perioadă de timp mai înclinată spre relaxare. Camerei îi lipsea doar un mare Moraeny cu circuite integrate pentru a ajunge o replică perfectă a unei scene din paginile lui Sheckley sau ale altui poet de la începuturile Epocii Transmisiilor.

Înăuntru se găsea un marţian între două vârste care stătea într-un fotoliu şi arunca cu săgeţi într-o ţintă ce avea forma unui fund de femeie.

Când Marvin intră, marţianul se răsuci grăbit către acesta şi spuse:

— Era şi timpul. Te aşteptam.

— Chiar mă aşteptai? îl întrebă Marvin.

— Ei bine, nu chiar, recunoscu marţianul. Însă am descoperit că spunând asta începi bine o conversaţie şi în plus se creează o atmosferă de încredere.

— Şi atunci de ce strici totul, spunându-mi toate astea?

Marţianul ridică dintr-un umăr.

— Ştii, nimeni nu e perfect. Sunt doar un detectiv oarecare. Numele meu este Urf Urdorf. Ia loc. Cred că am găsit un fir în legătură cu haina de blană care-ţi lipseşte.

— Care haină de blană? se miră Marvin.

— Nu eşti Madame Ripper de Lowe, travestita care a fost jefuită aseară la Hotelul Nisipuri Roşii?

— În mod sigur nu sunt. Eu sunt Marvin Flynn şi mi-am pierdut corpul.

— Bineînţeles, bineînţeles.

Detectivul Urdorf încuviinţă, dând din cap cu putere.

— Haide s-o luăm pas cu pas. E vreo şansă să-ţi aminteşti cumva unde te găseai atunci când ai realizat pentru prima oară că îţi lipseşte corpul? E posibil ca vreunul dintre prieteni să-ţi fi făcut o glumă proastă? Sau se poate să-l fi rătăcit pe undeva ori să-l fi trimis în vacanţă?

— Nu l-am pierdut cu adevărat, spuse Marvin. De fapt, mi-a fost furat.

— Ar fi trebuit să spui asta de la început, replică Urdorf. Întreaga afacere apare acum într-o lumină cu totul diferită. Sunt doar un simplu detectiv; n-am zis niciodată că sunt în stare să citesc gândurile.

— Îmi pare rău, spuse Marvin.

— Şi mie îmi pare rău, veni răspunsul detectivului Urdorf. Mă refer la corpul tău. Trebuie să fi fost un şoc tare urât.

— Da, a fost.

— Pot să înţeleg foarte bine cum te simţi.

— Mulţumesc, spuse Marvin.

Pentru mai multe minute rămaseră într-o tăcere ce părea să-i unească. După care Marvin spuse:

— Ei bine?

— Poftim? replică detectivul.

— Am spus „ei bine?”

— Oh, îmi pare rău, mi-e teamă că nu te-am auzit prima dată.

— E în regulă.

— Mulţumesc.

— Cu multă plăcere.

Urmă iarăşi un moment de tăcere. După care Marvin spuse din nou „Ei bine?”, iar Urdorf replică iarăşi cu „Poftim?”

Marvin continuă:

— Îl vreau înapoi.

— Ce?

— Corpul meu.

— Ce vrei? Oh, da, corpul tău. Hââmmm, sunt convins că îl vrei, spuse detectivul cu un zâmbet apreciativ. Însă, bineînţeles, nu-i chiar aşa de uşor, nu-i aşa?

— Nu am de unde să ştiu, replică Marvin.

— Nu, îmi închipui că nu ai de unde să ştii. Însă eu te pot asigura că nu-i chiar atât de uşor.

— Înţeleg.

— Sper că înţelegi, replică Urdorf şi se scufundă din nou în tăcere.

Această tăcere dură aproximativ douăzeci şi cinci de secunde, plus sau minus o secundă sau două. La sfârşitul acestei perioade, răbdarea lui Marvin se termină, iar el zbieră:

— Fir-ar al dracului, ai de gând să faci ceva ca să-mi capăt înapoi corpul sau intenţionezi doar să stai aşezat pe fundul ăla gras al tău şi să vorbeşti fără să spui nimic?

— Bineînţeles că o să-ţi găsesc corpul, spuse detectivul. Sau, în orice caz, o să încerc. Şi nu e nevoie să vorbeşti urât. Doar nu sunt o maşină plină de răspunsuri gata programate. Sunt şi eu, ca şi tine, o fiinţă inteligentă, am speranţele şi temerile mele; şi, mai presus de toate, am propriul meu mod de a conduce o investigaţie. Acest mod s-ar putea ca ţie să ţi se pară ineficient, însă eu l-am găsit extrem de folositor.

— Chiar aşa? întrebă Marvin, domolit.

— Ei bine, da, ăsta este adevărul, replică detectivul a cărui voce liniştită nu indica nicio urmă de ranchiună.

Se părea că o mare perioadă de tăcere urma să se instaleze, aşa că Marvin se grăbi să întrebe:

— Ce şanse crezi că am – avem – să îmi recuperez corpul?

— O şansă excelentă, replică detectivul Urdorf. Este convingerea mea fermă că îţi vom găsi corpul cât de curând. De fapt, cred că aş putea merge până la a afirma că sunt sigur de succes. Şi când spun acest lucru nu mă bazez pe o studiere a cazului tău particular despre care, în prezent, cunosc foarte puţine lucruri, ci pe o simplă analiză a statisticilor implicate.

— Statisticile ne sunt favorabile? îl întrebă Marvin.

— În mod sigur ne sunt. Să ne gândim: sunt un detectiv pregătit, cunoscând toate metodele noi şi având o evaluare a eficienţei de clasa AAA. Şi în ciuda tuturor acestor lucruri, în cei cinci ani pe care i-am petrecut în rândurile forţelor de ordine, nu am rezolvat niciun caz.

— Nici măcar unul?

— Nici măcar unul, spuse cu fermitate Urdorf. Interesant, nu-i aşa?

— Da, presupun că aşa este, replică Marvin. Dar asta nu înseamnă că…

— Asta înseamnă, îl întrerupse detectivul, că cel mai ciudat şir de ghinioane de care am auzit vreodată este, din punct de vedere statistic, de aşteptat să ia sfârşit.

Marvin rămase perplex, ceea ce, într-un corp marţian este o senzaţie neobişnuită.

— Dar să ne închipuim că ghinionul nu ia sfârşit, fu curios Marvin.

— Trebuie să nu fii superstiţios, replică detectivul. Datele probabilistice sunt clare; până şi cea mai simplă examinare a situaţiei ar trebui să te convingă de acest lucru. Nu am fost capabil să rezolv un şir de 158 de cazuri, luate unul după celălalt. Tu eşti cel de-al 159-lea caz. Pe ce ai paria dacă ai fi o persoană căreia să-i placă să rişte?

— Aş paria că ai ţine-o tot aşa, îi spuse Marvin.

— Şi eu as face la fel, admise detectivul, cu un zâmbet de autodispreţuire. Însă amândoi am greşi, şi am paria bazându-ne mai degrabă pe emoţiile noastre decât pe calculele intelectului nostru.

Urdorf privi gânditor spre tavan.

— O sută cincizeci şi opt de eşecuri! Este un record fantastic, un record incredibil, mai ales dacă eşti de acord că sunt incoruptibil, că sunt de bună-credinţă şi că am talent. O sută cincizeci şi opt! Un şir atât de lung de ghinioane pur şi simplu trebuie să ia sfârşit! Probabil că aş putea sta aici, în biroul meu, fără să fac nimic şi criminalul ar sfârşi prin a veni el însuşi la mine. Atât de mari sunt probabilităţile în favoarea mea.

— Într-adevăr, domnule, spuse politicos Marvin. Însă sper că nu vei testa tocmai acest mod de a acţiona.

— Nu, nu, bineînţeles că nu, replică Urdorf. Ar fi interesant, însă anumite persoane ar putea să nu înţeleagă acest lucru. Nu, voi lucra în mod activ la cazul tău, mai ales că este vorba de o crimă sexuală, care este exact genul de lucruri care mă interesează.

— Poftim? bâigui Marvin.

— Nu este nevoie să te scuzi, îl asigură detectivul. O persoană nu trebuie să se simtă vinovată deoarece a fost victima unui abuz sexual, cu toate că înţelepciunea populară din multe culturi stigmatizează o astfel de victimă, bazându-se pe presupunerea unei complicităţi conştiente sau inconştiente.

— Nu, nu, nu mă scuzam, voiam doar să…

— Înţeleg foarte bine, continuă detectivul. Însă nu trebuie să-ţi fie ruşine să-mi spui toate detaliile bizare şi dezgustătoare. Trebuie să te gândeşti la mine ca la o funcţie oficială impersonală şi nu ca la o fiinţă inteligentă, cu propriile sale sentimente, temeri, nevoi, ciudăţenii şi dorinţe sexuale.

— Ceea ce încercam să-ţi spun, interveni Marvin, e că nu e vorba de niciun delict sexual aici.

— Toţi spun chestia asta, mormăi detectivul. Este de-a dreptul ciudat cum mintea umană refuză întotdeauna să accepte inacceptabilul.

— Ascultă, spuse Marvin, dacă ai vrea să-ţi acorzi timpul necesar pentru a citi detaliile acestui caz, ai vedea că este vorba de o înşelăciune. Motivele au fost banii şi autoconservarea.

— Ştiu foarte bine aceste lucruri, replică detectivul. Şi, dacă nu aş avea cunoştinţă de procesul de sublimare, am putea lăsa lucrurile la acest nivel.

— Ce motiv ar fi putut avea criminalul? întrebă Marvin.

— Motivul său este cât se poate de clar, replică Urdorf. Este un sindrom clasic. Înţelegi, tipul acţiona sub influenţa unei nevoi specifice, pentru care există un termen tehnic specific. Fapta comisă a săvârşit-o într-o stare avansată de narcisism proiectiv obsesiv.

— Nu înţeleg.

— Nu e genul de lucruri cu care un om obişnuit se întâlneşte la tot pasul, replică detectivul.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ei bine, nu pot intra în întreaga etiologie, însă în esenţă, dinamica acestui sindrom implică o dragoste-de-sine deplasată. Mai clar, cel în cauză se îndrăgosteşte de o altă persoană, dar nu ca şi cum ar fi o altă persoană. Mai degrabă, se îndrăgosteşte de un Altul, pe care-l consideră drept el însuşi. Se proiectează pe sine în persoana Altuia, identificându-se cu acel Altcineva în toate privinţele, şi îşi repudiază propriul său eu. Şi dacă ar putea să-l posede pe acel Altcineva, prin Transfer Mental sau prin orice metode asemănătoare, atunci acel Altcineva ar deveni el, pentru care în acel moment va simţi o dragoste-de-sine perfect normală.

— Vrei să spui, întrebă Marvin, că acest hoţ m-a iubit?

— Câtuşi de puţin. Sau mai degrabă, nu te-a iubit ca şi cum ai fi fost *tu* – ca pe o persoană separată. S-a iubit pe sine ca şi cum ai fi fost tu, şi în acest mod nevroza l-a forţat *să devină* tu, astfel încât să se poată iubi pe sine.

— Şi atunci când a devenit eu, ceru clarificări Marvin, a fost în stare să se iubească pe sine?

— Exact! Acest fenomen particular este cunoscut sub denumirea de incrementarea ego-ului. Posesia Celuilalt este înţeleasă drept posesie a Eului primordial; posesiunea devine autoposesiune, proiecţia obsesivă este transformată în introjecţie normativă. După atingerea scopului nevrozei, se observă o aparentă remisie a simptomelor, iar cel suferind ajunge la o stare de pseudonormalitate în care problema sa poate fi detectată doar pornind de la premise. Bineînţeles, este o foarte mare tragedie.

— Pentru victimă?

— Ei bine, da, în mod sigur pentru ea, replică Urdorf. Dar eu mă gândeam la pacient. Vezi, în acest caz două impulsuri perfect normale au fost combinate sau amalgamate, şi în acest fel, pervertite. Dragostea de sine este normală şi necesară, şi la fel este şi dorinţa pentru posesiune şi transformare. Însă luate împreună, sunt distructive pentru adevăratul sine, care este înlocuit prin ceea ce noi numim „ego-oglindă”. Cucerirea nevrotică, înţelegi, închide uşa realităţii obiective. Îndeajuns de ironic, aparenta integrare a sinelui face imposibilă orice speranţă pentru o sănătate mentală reală.

— Bine, spuse Marvin resemnat. Ne vor ajuta toate astea să-l găsim pe cel ce mi-a furat corpul?

— Ne va permite să-l înţelegem, răspunse detectivul. Cunoaşterea reprezintă putere; ştim încă de la bun început că omul pe care-l căutăm este în stare să se poarte normal. Acest lucru ne lărgeşte câmpul de acţiune şi ne permite *nouă* să acţionăm *ca şi cum el ar fi normal*, şi în acest mod să vedem la lucru totalitatea tehnicilor investigative moderne. Să poţi începe având ca punct de plecare o asemenea premisă, sau de fapt, orice premisă, este un real avantaj, te pot asigura de acest lucru.

— Cât de curând poţi începe?

— Am şi început deja, replică detectivul. Bineînţeles că o să trimit să mi se aducă înregistrările de la proces, şi toată documentaţia ce ţine de acest caz, şi voi lua legătura cu toate autorităţile planetare ce pot să ne ajute, oferindu-ne informaţii adiţionale. Nu voi precupeţi niciun efort, iar de va fi necesar sau de dorit, voi merge până la capătul universului. Voi rezolva acest caz.

— Sunt tare fericit că vezi lucrurile în felul acesta.

— O sută cincizeci şi opt de cazuri, fără întrerupere, repetă Urdorf. Ai mai auzit vreodată de aşa şir de ghinioane? Însă va lua sfârşit acum. Vreau să spun, nu poate să meargă aşa la infinit, nu-i aşa?

— Cred că nu.

— Aş vrea ca şi superiorii mei să gândească aşa, zise mohorât detectivul. Aş vrea să nu-mi mai spună „împiedicatul". Asemenea cuvinte, plus rânjetele şi sprâncenele ridicate, toate acestea zdruncină încrederea în sine a unei persoane. Din fericire pentru mine, am o voinţă de fier şi o încredere absolută în mine. Sau cel puţin am avut până la primele nouăzeci şi ceva de eşecuri.

Detectivul rămase tăcut şi morocănos pentru câteva momente, după care i se adresă lui Marvin:

— Aştept o cooperare completă şi absolută din partea ta.

— O vei primi, îi răspunse acesta. Singura problemă este că în mai puţin de şase ore voi fi deposedat de acest corp.

— Afurisit de neîndemânatic, zise Urdorf, cu gândul în altă parte.

În mod evident se gândea la situaţia lui şi numai cu un efort deosebit îşi îndreptă atenţia spre Marvin.

— Deposedat, ai? Îmi imaginez că ai aranjat ceva. Nu? Ei bine, atunci îmi închipui că vei aranja ceva.

— Nu ştiu ce să aranjez, răspunse morocănos Marvin.

— Ei bine, doar nu te aştepţi să-ţi pun eu la punct toată viaţa, replică tăios detectivul. Am fost pregătit să fac o treabă, şi pentru că am eşuat mereu în ceea ce trebuia să fac nu se schimbă faptul că aceasta este treaba pe care am fost pregătit s-o fac. Aşa că trebuie să te descurci singur cu găsirea unui corp pentru tine. Sunt tare multe în joc, să ştii.

— Ştiu, răspunse Marvin. Găsirea unui corp este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mine.

— Da, şi asta, spuse detectivul. Însă eu mă gândeam la caz şi la efectul negativ pe care l-ar avea moartea ta asupra acestuia.

— Este un lucru groaznic să spui aşa ceva, comentă Marvin.

— Nu mă gândeam la interesul pe care-l am eu în afacerea asta. În mod evident, sunt şi eu interesat. Însă mult mai important este conceptul de Justiţie, şi credinţa în posibilitatea existenţei binelui pe care trebuie să se întemeieze toate teoriile răului, şi de asemenea teoria statistică a probabilităţilor. Toate aceste concepte vitale ar putea fi distruse de cel de-al 159-lea eşec al meu în rezolvarea acestui caz. Şi îmi închipui că vei fi de acord că acestea sunt nişte probleme mult mai importante decât neînsemnatele noastre vieţi.

— Nu, nu sunt de acord.

— Ei bine, nu este nevoie să discutăm în contradictoriu pe tema asta, replică detectivul cu o voce hotărâtă şi plină de veselie. Găseşte-ţi pe undeva un alt corp; şi mai ales, rămâi în viaţă! Vreau să-mi promiţi că vei face tot ce vei putea pentru a rămâne în viaţă.

— Promit.

— Iar eu voi continua lucrul la cazul tău şi te voi contacta de îndată ce voi avea ceva nou să-ţi transmit.

— Dar cum mă vei găsi? îl întrebă Marvin. Nici măcar nu ştiu în ce corp mă voi găsi, sau pe ce planetă.

— Se pare că uiţi că sunt detectiv, zâmbi uşor Urdorf. Poate că am întâmpinat unele greutăţi în găsirea delincvenţilor, însă niciodată nu am avut probleme în ceea ce priveşte găsirea victimelor. Am chiar o teorie în legătură cu acest lucru, pe care mi-ar face mare plăcere să o discut cu tine când vom avea amândoi timpul necesar. Pentru moment însă, ţine minte un lucru: oriunde te-ai afla şi orice formă ai avea, în mod sigur te voi găsi. Deci capul sus, nu-ţi pierde curajul, şi mai ales, rămâi în viaţă!

Marvin era de acord să rămână în viaţă, deoarece oricum plănuise şi el acest lucru. Şi ieşi în stradă, timpul preţios zburând, iar el fiind în continuare fără corp.

Titlu în Marţian Sun-News (ediţia triplanetară):

SCANDALUL TRANSFERULUI

Persoane oficiale de pe Marte şi de pe Terra au dezvăluit astăzi existenţa unui scandal legat de Transferul Mental. Este căutat pentru investigaţii Ze Kraggash, de specie necunoscută, care se presupune că a vândut, transferat sau, prin alte mijloace, oferit Corpul său la 12 Fiinţe în mod simultan. Au fost emise mandate de arestare pentru Kraggash, iar poliţiştii din zona triplanetară speră plini de încredere să poată da în curând o declaraţie. Acest caz este oarecum asemănător cu scandalul produs de infamul „Eddie Două-Capete” de la începutul anilor 90, în care...

Marvin Flynn aruncă ziarul în rigola de lângă trotuar. Îl urmări cu privirea în vreme ce nisipul ce curgea pe acolo îl purta departe de el; trista efemeritate a ziarului părea o paradigmă a propriei sale existenţe puternic condiţionate. Îşi privi mâinile; capul i se lăsă în piept.

— ’Aide, ’aide, care pare să fie problema, hm, flăcăule?

Marvin ridică privirea şi se trezi faţă în faţă cu chipul verde-albăstrui şi plin de bunătate al unui erlan.

— Am necazuri, îi spuse Flynn.

— Bun, atunci ’ai să le auzim, spuse erlanul, lăsându-se în jos şi împăturindu-se acolo, pe trotuar, lângă Flynn.

Ca toţi cei din rasa lui, erlanul dădea dovadă de un amestec ciudat de simpatie la prima vedere şi în acelaşi timp de un comportament destul de violent. Erlanii erau cunoscuţi drept un popor de fiinţe iuţi de minte, cam necioplite, şi înclinate mult spre glume şi poveşti. Mari călători şi neguţători, erlanii de pe Erlan II erau obligaţi prin religia lor să călătorească *in corpore*.

Marvin îşi spuse povestea, ajungând cu ea până la deznădăjduita clipă de acum ce se năpustea mereu înainte, clipa de acum crudă şi fără milă, ce devora continuu micuţa lui provizie de minute şi secunde, împingându-l mereu înainte spre momentul în care cele şase ore ale sale vor fi trecut şi, rămas fără corp, va fi aruncat în acea galaxie necunoscută căreia oamenii îi spun „moarte”.

— La naiba! zise erlanul. Dar îţi cam plângi de milă, nu-i aşa?

— Ai al dracului de multă dreptate, exact asta şi fac, răbufni cu furie Flynn. Mi-ar fi milă de oricine ar urma să moară în şase ore. De mine de ce nu mi-ar fi?

— Cum vrei tu, cocoşelule, îi răspunse erlanul. Poate că unii ar zice că nu e o chestie elegantă şi toate celelalte, însă eu, eu mă călăuzesc după învăţăturile lui Guajouie, care a spus: „Moartea este cea care adulmecă în apropierea ta; trage-i una peste bot!”

Marvin respecta toate religiile, şi în mod sigur nu avea nicio prejudecată împotriva extrem de răspânditului Rit Antioratorie. Însă nu vedea cum îl puteau ajuta pe el cuvintele lui Guajouie, aşa că şi-a spus părerea în această privinţă.

— Ia-o uşurel! replică erlanul. Şi mai ai creierii şi ălea şase ore, no?

— Cinci ore.

— Bine atunci! Rădică-te-n labele din spate şi arată că ai nişte sânge-n tine, ei, frate-miu? N-o să te ajute la mare lucru să te-nvârţi lelea p-aci ca un boschetar beat, aşa-i?

— Sincer, îmi închipui că nu, zise Marvin. Şi cu toate astea, ce pot face? Nu am corp, iar corpurile-gazdă sunt scumpe.

— Perfect adevărat. Da’ te-ai gândit la Piaţa Liberă? Ai?

— Dar asta e o treabă ce implică multe riscuri, continuă Marvin, după care roşi din cauza absurdităţii celor spuse.

Erlanul rânji cu duritate.

— Ai înţeles cum stă treaba, ai, flăcăule? Da’ ascultă, nu-i aşa dă rău cum poţ’ gândi că ie, atâta timp cât o iei încet ca să te poţi obişnui. Piaţa Liberă nu-i aşa dă nasoală; s-a vorbit o mulţime dă chestii infecte dăspre ea, ăl mai mult dă marile agenţii dă transfer care vrea să ceară în continuare blestematele ălea dă taxe capitaliste superumflate. Da’ io ştiu un tip care a lucrat acolo douăj’ dă ani la Mici învârteli, şi mi-a zis că ăi mai mulţi tipi e corecţi. Aşa că ţine-ţi capu’ sus şi propteaua dă piept bine strânsă şi găseşte-ţi un bun intermediar. Mult noroc, puştiule.

— Stai niţel! îi strigă Flynn, în vreme ce erlanul se deplia, ridicându-se. Cum îl cheamă pe prietenul tău?

— James Virtue McHonnery, îi răspunse erlanul. Ie un tip dur, uns cu toate alifiile, îngust la minte, căruia îi place să bea zdravăn şi care o ia razna rău dă tot atunci când întrece măsura. Da' face afaceri corecte şi n-ai putea să ceri mai mult nici dă la St. Xal în persoană. Spune-i doar că te-a trimis Pengle Squib, iar ţie, mult noroc.

Flynn îi mulţumi plin de efuziune lui Squib, îmbrăţişându-l pe acel gentleman dur, însă cu o inimă atât de bună. Ridicându-se în picioare, porni, mai încet la început, apoi din ce în ce mai repede, îndreptându-se către Quain, în partea de nord-vest a acestuia aflându-se numeroasele cabine deschise şi separeurile Pieţei Libere. Iar speranţele sale care ceva mai devreme fuseseră aproape de entropie, începură acum să indice un puls slab, dar stabil. În rigola din apropiere, ziare mototolite pluteau pe un şuvoi de nisip către eternul şi enigmaticul deşert.

— Haida! Haida! Corpuri noi pentru corpuri vechi! Veniţi să vă serviţi – corpuri noi în schimbul unor vechituri!

Marvin se cutremură când auzi aceste strigăte străvechi, atât de inocente prin ele însele, însă aducându-i aminte de poveşti întunecate. Înaintă cuprins de şovăială în încurcatul labirint de străzi şi alei sau de fundături şi curţi, care formau împreună vechea Zonă a Pieţei Libere. Şi în timp ce mergea, receptorii aurali i-au fost asaltaţi de vreo duzină de propuneri urlate.

— Se caută culegători pentru strângerea recoltei de pe Drogheda! Vă oferim un corp în totalitate funcţional, inclusiv telepatie! Toate sunt disponibile, cincizeci de credite pe lună şi o listă completă de plăceri Clasa C-3! Acum sunt disponibile pentru închiriere contracte speciale pe doi ani. Veniţi să strângeţi recolta pe frumoasa Drogheda!

— Înrolaţi-vă în Armata de pe Naigwin! Oferim douăzeci de corpuri de ofiţeri superiori, plus câteva speciale de ofiţeri inferiori. Toate corpurile sunt livrate cu cunoştinţe complete de arte marţiale!

— Cât se câştigă? îl întrebă cineva pe vânzător.

— Solda, plus un credit pe lună.

Bărbatul pufni dispreţuitor şi se întoarse să plece.

— *Şi*, anunţă vânzătorul, dreptul de a jefui nelimitat.

— Asta pare corect, mormăi morocănos bărbatul. Numai că cei de pe Naigwin de vreo zece ani tot se pare că pierd războiul. Număr mare de răniţi, şi nu au fost cerute prea multe corpuri.

— Acum toate acestea se schimbă, spuse vânzătorul. Eşti un mercenar cu experienţă?

— Chiar aşa, răspunse bărbatul. Mă numesc Sean Von Ardin, şi am participat cam la toate războaiele majore de prin împrejurimi, plus într-un număr important din cele mai mici.

— Ultimul grad?

— Javaldher în armata Contelui de Ganimede. Însă înainte de asta am fost Cthusis Superior.

— Ia te uită, replică vânzătorul, părând impresionat. Cthusis Superior, ai? Ai documente să dovedeşti asta? Bine, îţi spun ce pot face pentru tine. Pot să-ţi ofer în cadrul Armatei Naigwin poziţia de Manatee Şef, Clasa a Doua.

Von Ardin se încruntă şi calculă pe degete.

— Ia să vedem, Manatee Şef Clasa a Doua este echivalentul unui Demi-Vale Ciclopian, care este la rândul său ceva mai jos decât un Stegar Anaxorean şi aproape jumătate de grad mai jos decât un Dorian Old Boy. Ceea ce înseamnă… Hei, aş pierde un grad întreg dacă m-aş înrola la voi!

— Of, dar nu m-ai ascultat până la capăt, continuă vânzătorul. Vei avea acest rang pentru o perioadă de 25 de zile, pentru a-ţi dovedi Puritatea Intenţiei, la care liderii politici din Naigwin ţin foarte mult. *După* care vei fi avansat trei grade până la Malanoan Superior, ceea ce-ţi va oferi o şansă excelentă pentru un grad de Lăncier-Jumbaya şi, poate – nu-ţi pot promite acest lucru, dar cred că voi putea aranja neoficial – *poate* voi putea face să fii numit Sackmeister la jaful din Eridsvurg.

— Ei bine, spuse Von Ardin impresionat împotriva voinţei sale, ăsta e un târg foarte corect – dacă poţi aranja chestia asta.

— Intră în magazin, spuse vânzătorul. Lasă-mă să dau un telefon…

Marvin umblă de colo-colo şi ascultă fiinţe din zeci de rase târguindu-se cu negustori din alte zeci de rase. Sute de propuneri au fost urlate în urechile sale. Moralul i-a fost învigorat şi ridicat de vitalitatea locului. Iar dintre ofertele pe care le-a auzit, deşi unele erau de-a dreptul descurajante, altele i s-au părut fascinante:

— Se caută un om-păduche pentru Roiul Senthis. Plată bună, legături de prietenie pe măsură!

— Se caută redactor pentru a lucra la *Cartea Obscenă a lui Kavengii*! Trebuie să fie în stare să accentueze premisele sexuale ale rasei Midridare!

— Se caută grădinari arhitecţi pentru Arcturus! Veniţi să vă relaxaţi printre singurele legume inteligente din galaxie!

— Se caută expert în cătuşe pentru Vega IV! Ocazii şi pentru legători semicalificaţi! Drepturi depline!

Erau atâtea ocazii în galaxie! Marvin începu să se întrebe dacă ghinionul său nu era cumva o binecuvântare deghizată. Voise să călătorească – însă situaţia lui modestă nu-i permisese mai mult decât rolul de turist. Dar ce bine ar fi, ce satisfăcător ar fi să călătorească cu un anumit scop: să se înroleze în armata din Naigwin, să trăiască experienţe de viaţă în pielea unui om-păduche, să înveţe ce însemna să fii expert în cătuşe şi chiar să refacă pasaje din *Cartea Obscenă a lui Kavengii*.

Drept în faţa lui observă o firmă pe care scria: „James Virtue McHonnery, Negustor Licenţiat de Mici învârteli, satisfacţie garantată."

La tejgheaua ce îi venea până la mijloc, stătea fumând o ţigară de foi un bărbat micuţ, cu o înfăţişare de dur, cu trăsături aspre şi cu ochi albaştri, de cobalt. Nu putea fi altul decât McHonnery în persoană. În vreme ce Flynn se apropia de el, acesta stătea tăcut, cu braţele încrucişate, afişând un aer dispreţuitor, fiindu-i parcă scârbă să şi vorbească.

Rămaseră faţă în faţă, Flynn cu fălcile încleştate, McHonnery cu gura strânsă. Urmară mai multe clipe de tăcere. După care McHonnery zise:

— Ascultă, amice, ăsta nu-i un blestemat de show la care să te holbezi, iar eu nu sunt un afurisit de monstru de circ. Dacă ai ceva de zis, dă-i bice. Dacă nu, fă o plimbare pentru sănătatea ta mai înainte să-ţi rup eu spinarea.

Marvin putu vedea pe dată că acest bărbat nu era un vânzător de trupuri lingău, un tip care să umble cu vorbe meşteşugite. Nu era nici urmă de slugărnicie în vocea aceea aspră, nici urmă de linguşeală în vorbele spuse răspicat. Era un bărbat care spunea exact ceea ce voia să spună, şi căruia nu-i păsa de consecinţe.

— Eu… eu sunt un client, murmură Flynn.

— Mare scofală, îl repezi McHonnery. Şi trebuie să mă dau peste cap de bucurie acuma, sau ce?

Răspunsul acid al acestuia, comportamentul rezervat îi creară lui Marvin un sentiment de încredere. Ştia, bineînţeles, că aparenţele puteau fi înşelătoare; însă nimeni nu-i spusese vreodată cum să judece lucrurile altfel decât după aparenţe. Era înclinat să aibă încredere în acest bărbat mândru şi posac.

— Mi se va lua acest corp în câteva ore, îi explică Marvin. Atâta vreme cât propriul meu corp a fost furat, sunt disperat, am nevoie de un înlocuitor. Am foarte puţini bani, dar… dar sunt dispus şi sunt gata să muncesc.

McHonnery rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, şi un rânjet sardonic schimonosi buzele strânse ale acestuia.

— Gata să munceşti, ai? Ce drăguţ! Şi ce eşti tu gata să munceşti?

— Păi… orice.

— Daaa? Ştii să lucrezi cu un strung Montcalm de metal cu întrerupător fotosensibil şi cu selectare manuală? Nu? Crezi că te-ai descurca cu un Separator Rapid de Particule Greeze pentru Compania de Noi Pământuri Rare? Nu prea e specialitatea ta, ai?… Am un chirurg pe Vega care are nevoie de cineva care să opereze un Simulator de Rejecţie a Impulsurilor Nervoase (modelul vechi cu pedale duble). Nu-i exact la ce te gândiseşi tu? Ei bine, mai e o orchestră de jazz pe Potemkin II care are nevoie de un tip care să cânte la un corn stomacal, şi un restaurant de pe lângă Bootes care ar găsi ceva de lucru pentru un bucătar de specialităţi la minut, care ar avea cunoştinţe în domeniul specialităţilor Cthensis. Nu sună a nimic cunoscut? Poate că ai putea să culegi flori pe Moriglia; bineînţeles că ar trebui să fii în stare să prezici momentul maxim de înflorire cu o marjă de cel mult cinci secunde. Sau ai putea să te ocupi de sudura punctuală a cărnii, dacă te-ar ţine nervii, sau să conduci un proiect de reciclare a unui philopod, sau să proiectezi sisteme intermediare pentru târâtori, sau… dar am impresia că nu te omori după niciuna dintre aceste oferte, ai?

Flynn clătină din cap şi bâigui:

— Nu ştiu nimic despre niciuna dintre meseriile astea, domnule.

— Într-o oarecare măsură, îi replică McHonnery, acest lucru nu mă miră aşa de mult pe cât ai putea crede. E vreun lucru pe care *ştii* să-l faci?

— Păi, la liceu am studiat…

— Nu-mi spune mie acum afurisita de poveste a vieţii tale! Mă interesează calitatea, talentul, abilitatea, îndemânarea, oricum vrei s-o numeşti, la care eşti tu bun. Ce ştii tu *să faci*, în mod special?

— Păi, cred că dacă pui problema aşa, nu prea ştiu să fac nimic.

— Ştiu, oftă McHonnery. Nu eşti calificat pentru nimic. Se vede pe tine de la o poştă. Puştiule, s-ar putea să te intereseze să afli că minţile necalificate sunt un lucru extrem de obişnuit, se întâlnesc peste tot, ca praful. Piaţa e plină de aşa ceva, universul plesneşte de câte sunt. S-ar putea să te intereseze să ştii că nu poţi face nimic din ceea ce o maşină nu ar putea face mai bine, mai repede şi cu mai multă însufleţire decât tine.

— Îmi pare tare rău să aud aşa ceva, domnule, spuse Marvin cu tristeţe, dar demn.

Se întoarse, gata să plece.

— Stai o clipă, îi spuse McHonnery. Credeam că vrei ceva de muncă.

— Dar ai spus că...

— Am spus că nu ai nicio calificare, şi chiar aşa şi este. Şi am mai spus că o maşină poate face tot ceea ce faci tu, însă mai bine, mai repede şi cu mai multă însufleţire, *nu însă şi mai ieftin*.

— Aaaah, făcu Marvin.

— Mda, în ceea ce priveşte preţul, mai ai încă un mic avantaj faţă de maşinării. Iar acest lucru reprezintă o adevărată calitate în ziua de azi. Am considerat întotdeauna drept una dintre cele mai mari realizări ale omenirii faptul că, în ciuda celor mai susţinute eforturi ale sale, nu a reuşit niciodată să se facă în totalitate lipsită de utilitate. Vezi tu, puştiule, instinctele noastre ne îndeamnă să ne înmulţim, în vreme ce inteligenţa noastră ne sfătuieşte să ne abţinem. Suntem asemenea unui tată care are mai mulţi copii, dar care îi dezmoşteneşte pe toţi în favoarea primului născut. Spunem că instinctul este orb, însă la fel de oarbă este şi inteligenţa. Inteligenţa are şi ea pasiunile sale, simpatiile şi antipatiile sale; vai de logicianul al cărui superb sistem de gândire nu se sprijină pe o bază solidă de sentimente pure. Fără o asemenea bază, îl numim... iraţional.

— N-am ştiut asta niciodată, replică Marvin.

— Ei, la dracu', dar e destul de clar, continuă McHonnery. Scopul inteligenţei este să lase întreaga afurisită de rasă umană fără muncă. Din fericire, acest lucru nu se va putea realiza niciodată. Un om va lucra mai bine decât o maşină în orice zi din săptămână. În domeniul muncii brute, întotdeauna vor exista şanse pentru cei nedoriţi în alte părţi.

— Îmi imaginez că există o anumită mulţumire în acest lucru, spuse nesigur Flynn. Şi bineînţeles că este foarte interesant. Însă atunci când Pengle Squib mi-a spus să vin la tine, am crezut...

— Hei, ce-ai zis? îl întrerupse McHonnery. Eşti prieten cu Squib?

— Ai putea spune asta, declară Flynn, ferindu-se să mintă de-a dreptul, pentru că în felul acesta oricine se putea exprima fără să spună nici adevărul şi nici o minciună.

— Ar fi trebuit să-mi spui acest lucru de la început. Nu că asta ar fi schimbat cu ceva situaţia, deoarece lucrurile stau exact cum ţi-am explicat. Însă aş fi adăugat că nu e nicio ruşine să fii necalificat; la dracu', doar cu toţii trebuie să începem în acest fel, nu-i aşa? Dacă te vei descurca bine cu un contract de la *Mici învârteli*, o să capeţi experienţă cât ai clipi.

— Sper, domnule, răspunse Flynn, dintr-odată bănuitor, acum că McHonnery devenise aşa de amabil. Vă gândiţi la ceva anume pentru mine?

— Ca să fiu cinstit, chiar am ceva. E o Mică Învârteală de o săptămână, pe care, chiar dacă nu ţi-ar plăcea, şi tot ai putea s-o faci stând şi în cap. Nu că ar trebui să stai aşa, de vreme ce este o treabă plăcută şi compatibilă, combinând uşoare exerciţii în aer liber cu stimulări intelectuale moderate, toate într-un cadru de condiţii bune de muncă, un management cu vederi largi şi o forţă de lucru plină de camaraderie.

— Sună nemaipomenit, zise Flynn. Şi care e problema?

— Ei bine, nu prea e genul de slujbă în care să te îmbogăţeşti. De fapt, plata este mizerabilă. Dar ce dracu', nu poţi avea chiar totul. O săptămână în postul ăsta îţi va oferi o şansă să te mai gândeşti, să schimbi păreri cu colegii de muncă, să te hotărăşti ce cale să alegi.

— Ce slujbă este aceasta? îl întrebă Marvin.

— Denumirea sa oficială este Indagator Ootheca, Clasa a Doua.

— Sună impresionant.

— Mă bucur că îţi place. Asta înseamnă că vei căuta ouă.

— Ouă?

— Ouă. Sau, ca să fiu mai clar, cauţi şi atunci când găseşti, culegi ouăle ganzerului de stâncă. Crezi că te poţi descurca?

— Păi aş vrea să ştiu ceva mai mult în legătură cu tehnicile utilizate pentru culegere şi ceva legat de condiţiile de muncă şi...

Se opri dintr-odată, deoarece McHonnery începu să clatine încet şi trist din cap.

— Poţi vedea toate astea la faţa locului. Nu-ţi ofer acum informaţii dintr-un ghid turistic, iar tu nu pleci într-o vacanţă ca să ai de ales în privinţa destinaţiei. Vrei sau nu slujba?

— Mai există vreo ofertă?

— Nu.

— Atunci accept.

— Ai luat o hotărâre înţeleaptă, îi comunică McHonnery.

Scoase din buzunar o hârtie.

— Acesta este contractul standard aprobat de guvern, redactat în Kro-Melden, care este limba oficială pe planeta Melde II, acolo unde este înregistrată compania care te angajează. Ştii limba Kro-Melden?

— Mi-e teamă că nu.

— Atunci o să-ţi traduc clauzele importante pentru tine, aşa cum îmi cere legea. Hai să vedem… chestiile standard conform cărora Compania nu este răspunzătoare în caz de incendii, cutremure de pământ, război atomic, soare devenit nova, acţiuni ale lui Dumnezeu sau ale zeilor, şi tot chestii de-astea. Compania este de acord să te angajeze pentru suma de un credit pe lună, plus asigurarea transportului pe Melde; acolo îţi va pune la dispoziţie un corp meldan; în continuare, se obligă să-ţi ofere un costum de haine, hrană şi adăpost, să aibă grijă de sănătatea şi bunăstarea ta, toate acestea doar dacă nu cumva se găseşte în imposibilitate de a face aceste lucruri, în care caz nu o va face, iar tu nu vei putea să o tragi la răspundere că nu a făcut aceste lucruri. În schimbul acestor – şi altor – servicii, vei îndeplini sarcinile încredinţate conformându-te instrucţiunilor primite, în cazul acesta particular sarcinile fiind în mod exclusiv legate de găsirea şi culegerea ouălor de ganzer. Şi fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău.

— Poftim? întrebă Flynn.

— Ultima parte e doar o invocaţie standard. Ia să vedem, cred că asta este tot ce era mai important. Bineînţeles că trebuie să garantezi că nu vei comite acte de sabotaj, spionaj, nu vei fi obraznic, vei respecta ordinele etc., şi te vei abţine şi vei evita practica perversiunilor sexuale aşa cum sunt ele definite în Standardele Perversiunilor de pe Melden a lui Hoffmeyer. Şi, de asemenea, va trebui să garantezi că nu vei porni un război, sau că nu vei participa la conflict în cazul în care se va declanşa un război pe Melde, că te vei spăla cel puţin o dată la două zile, că nu vei face datorii, că nu vei deveni alcoolic sau o persoană nesănătoasă, şi multe alte variate chestiuni la care nu ar găsi nicio obiecţie orice persoană rezonabilă. Şi cam asta ar fi tot. Dacă ai ceva întrebări importante de pus, mă oblig să îţi răspund la ele.

— Păi, în legătură cu chestiile alea pe care trebuie să le garantez…

— Alea nu sunt importante, îi răspunse McHonnery. Vrei sau nu vrei slujba? Este destul un da sau un nu.

Marvin avea unele îndoieli, însă, din nefericire, nu avea alternativă; iar această lipsă de posibilităţi făcea ca îndoielile sale să nu aibă nicio legătură cu situaţia de faţă. Se gândi pentru o clipă la detectiv, apoi îndepărtă cu hotărâre acest gând. Aşa cum spusese şi McHonnery, cât de rea putea fi o săptămână? Astfel încât acceptă slujba, înregistrându-şi acceptul pe sistemul universal de semnături, senzitiv la fluxul mental, care era în partea de jos a paginii. McHonnery îl conduse până la Centrul de Transport, de unde minţile erau trimise în întreaga galaxie, cu viteze superluminice.

Următorul lucru de care îşi dădu seama Marvin era că se găsea pe planeta Melde, într-un corp băştinaş.

Pădurea tropicală Ganzer de pe Melde era lată şi adâncă; printre copacii gigantici şi încâlceala lianelor, de-abia murmura ecoul fantomatic al unei brize, ce se târa peste ierburile cu margini răsucite. Picături de apă alunecau cu multă dificultate de-a lungul şi în jurul frunzişului încâlcit, asemenea unor alergători extenuaţi într-un labirint, reuşind în cele din urmă să ajungă să-şi găsească odihna în solul spongios şi indiferent. Umbre se amestecau şi dansau, dispăreau şi reapăreau, însufleţite în mod amăgitor de cei doi sori obosiţi de pe cerul de un verde putregăios. Undeva, deasupra, un therengol singuratic îşi fluieră perechea, iar tot ceea ce auzi drept răspuns a fost tusea rapidă şi ameninţătoare a unui kingspringer de pradă. Străbătând această pădure mohorâtă, atât de asemănătoare cu una pământeană şi totuşi atât de diferită, Marvin Flynn se deplasa folosindu-se de nefamiliarul corp melden, cu ochii aţintiţi în jos, căutând ouă de ganzer, fără ca măcar să ştie cum arată acestea.

Totul se întâmplase mult prea repede. Din clipa în care ajunsese pe Melde, nu avusese aproape niciun moment în care să se obişnuiască şi el cu noul corp. De-abia se trezise în noul corp când cineva începuse să-i urle nişte ordine în ureche. De-abia apucase, în grabă, să-şi privească corpul cu patru braţe şi patru picioare, de-abia avusese vreme să experimenteze o singură mişcare rapidă a cozii şi de-abia îşi coborâse şi lipise urechile de spate; după care fusese împins de la spate într-o echipă de muncă, i se dăduse numărul unei barăci şi i se spusese locul unde se serveşte masa, primise un costum cu două numere mai mare şi nişte pantofi care i se potriveau destul de bine dacă făcea abstracţie de partea din faţă a celui stâng. Semnă şi i se dădură în primire uneltele noii sale meserii: un sac mare de plastic, ochelari cu lentile întunecate, o busolă, o plasă, un cleşte, un tripod greu de metal şi un blaster.

După care, împreună cu tovarăşii săi de muncă, au fost adunaţi pe rânduri şi au fost supuşi unei îndoctrinări citite de către manager, un atreian plictisit şi plin de dispreţ.

Flynn află că noua sa casă ocupa o insignifiantă porţiune de spaţiu din apropierea lui Aldebaran. Melde (care îşi primise numele de la rasa sa dominantă, meldenii) era, în înţelesul întreg al cuvântului, o lume de mâna a doua. Pe Scara de Măsură a Toleranţei Climatice a lui Hurlihan-Chanz, clima era catalogată drept „intolerabilă”, potenţialul său de resurse naturale era clasificat drept „sub-marginal”, iar factorul său de estetică-rezonanţă (necântărit) era considerat „nefavorabil”.

— Nu e genul de loc pe care să-l alegi pentru a-ţi petrece vacanţa, spuse managerul, de fapt nu e potrivit pentru nimic, doar dacă nu aveţi intenţia de a practica mortificarea.

Cei din audienţă râseră nervos.

— Cu toate acestea, continuă el, acest loc neplăcut şi lipsit de dragoste, această nefericire solară, această mediocritate cosmică reprezintă pentru locuitorii săi un cămin, considerându-l cel mai minunat loc din univers.

Meldenii, extrem de mândri de singura lor posesiune, au încercat să obţină maximum din ceea ce natura le oferise. Cu determinarea dârză a celor veşnic lipsiţi de noroc, au încercat să transforme în pământ agricol marginile pădurii tropicale şi au extras minereuri extrem de slabe calitativ din deşerturile întinse şi arzătoare. Persistenţa lor plină de înverşunare ar fi fost de-a dreptul însufleţitoare de n-ar fi fost atât de obositoare; iar eforturile lor ar fi fost considerate un tribut adus atotputernicului spirit al vieţii, asta dacă nu ar fi eşuat întotdeauna, în mod invariabil. Deoarece, în ciuda întregului efort depus, meldenii nu fuseseră în stare să înfăptuiască nimic mai mult decât o foamete ucigătoare în prezent şi promisiunea degenerării şi dispariţiei rasei în viitor.

— Aceasta este deci Melde, trase concluzia managerul. Sau, mai degrabă, aceasta *ar fi Melde* în cazul în care nu ar exista un factor adiţional. Acel factor este cel care reprezintă toată diferenţa dintre succes şi eşec. Mă refer, bineînţeles, la prezenţa ouălor de ganzer. Ouă de ganzer! repetă acesta. Nu mai există pe nicio altă planetă; şi nicio altă planetă nu are o atât de disperată nevoie de ele. Ouă de ganzer! Niciun alt obiect din universul cunoscut nu poate îmbina mai bine calităţile unei adevărate dorinţe. Ouă de ganzer! Haideţi să ne gândim ce înseamnă ele.

Ouăle de ganzer reprezentau singurul produs de export al planetei Melde. Şi, din fericire pentru meldeni, ouăle erau peste tot folosite din plin. Pe Orichades, erau utilizate drept fetişuri; pe Ophiucus II, erau măcinate şi mâncate, fiind considerate cel mai bun afrodiziac; pe Morichades, după sfinţire, erau venerate de iraţionalii K'tengi. Am mai putea adăuga multe alte utilizări.

Prin urmare, ouăle de ganzer erau o resursă naturală vitală, şi în acelaşi timp singura pe care meldenii o posedau. Folosindu-se de acestea, meldenii puteau menţine un grad acceptabil de civilizaţie. Fără ele, rasa ar fi pierit în mod sigur.

Ca să facă rost de un ou de ganzer, tot ceea ce trebuia cineva să facă era să-l culeagă. Însă tocmai în acest lucru rezidau câteva dificultăţi, de vreme ce ganzerii, pe bună dreptate, nu erau de acord cu această practică.

Ganzerii trăiau în pădure, având o îndepărtată origine reptiliană. Erau, de asemenea, extrem de distrugători, foarte iscusiţi în arta camuflării, şireţi şi feroce, şi imposibil de domesticit. Aceste calităţi făceau culegerea ouălor de ganzer extrem de periculoasă.

— E o situaţie foarte ciudată, sublinie managerul, care conţine şi nuanţe paradoxale, că tocmai principala sursă de viaţă de pe Melde reprezintă, în acelaşi timp, şi principala cauză a morţilor. Este un lucru la care ar trebui să vă gândiţi cu toţii astăzi, când veţi începe lucrul. Şi vă spun încă o dată, aveţi mare grijă de voi, fiţi tot timpul precauţi, uitaţi-vă bine pe unde mergeţi, protejaţi-vă cât mai bine vieţile contractate şi corpurile costisitoare ce v-au fost date în custodie. Pe de altă parte, ţineţi minte că trebuie să vă îndepliniţi norma, deoarece fiecare zi în care nu o veţi face, chiar şi dacă este vorba de un singur ou, se penalizează cu o săptămână adiţională de muncă. Prin urmare, fiţi precauţi, dar nu în mod exagerat, fiţi perseverenţi, însă nu fără să căscaţi bine ochii, curajoşi, dar fără pripeală şi acţionaţi cu asiduitate, însă fără să riscaţi fără rost. Urmaţi aceste sfaturi şi nu veţi întâmpina dificultăţi. Noroc, băieţi!

După care, Marvin şi tovarăşii săi de muncă au fost încolonaţi şi duşi în pas alergător până în pădure.

Într-o oră au ajuns în zona ce urma să fie cercetată. Marvin Flynn se folosi de această ocazie pentru a cere şefului de echipă câteva lămuriri.

— Lămuriri? se miră acesta. Ce fel de tip de lămuriri? (Acesta era un deportat orinathian care nu se prea pricepea să vorbească.)

— Adică, replică Flynn, ce ar trebui să fac?

Şeful de echipă rumegă întrebarea şi după ceva timp răspunse:

— Tu trebuit cules ouă de ganzer. (Într-un mod destul de amuzant, pronunţa ghenzier.)

— Asta am înţeles. Dar vreau să spun, nici măcar nu ştiu cum arată un ou de ganzer.

— Nu făcut griji, spuse şeful. Tu ştii când văzut, fără greşeală, da.

— Bine, domnule. Şi atunci când găsesc un ou de ganzer, există ceva reguli speciale în legătură cu modul în care trebuie să îl manevrez? Vreau să spun, există riscul să se spargă sau…

— Pentru manevrat, continuă şeful, tu ridicat ou, pus în sac. Înţelegi asta, da sau nu?

— Bineînţeles că înţeleg. Dar aş vrea să ştiu cam câte se aşteaptă să culegem pe zi. Adică vreau să spun, există vreun sistem, un număr anume, sau o normă pe oră? Vreau să spun, cum ştii când ţi-ai îndeplinit norma?

— Aaaaaaaa! exclamă şeful de echipă, faţa sa lată şi simpatică fiind luminată în cele din urmă de o undă de înţelegere. Terminat e aşa. Cules ou ganzer, pus în sac, ’ţeles?

— ’Ţeles, replică imediat Marvin.

— Faci aşa mereu şi mereu *până când sacul plin*. Prins?

— Cred că m-am prins. Sacul plin reprezintă cota necesară sau ideală. Lasă-mă să repet etapele ca să fiu absolut sigur că am înţeles. Mai întâi, localizez ouăle de ganzer, aplicând acestui concept asociaţii terestre şi presupunând că nu voi avea probleme cu identificarea. În al doilea rând, după ce am localizat şi identificat obiectul dorit, continui cu „pus în sac”, prin asta presupun că se înţelege ridicarea manuală a acestuia pentru iniţierea acţiunii, urmând ca apoi să acţionez în conformitate cu planul iniţial al acesteia. În al treilea rând, repetând această strategie *s* de un număr *x* de ori, eu execut ecuaţia *Sx = B!*, unde *B* reprezintă capacitatea sacului iar *!* reprezintă numărul necesar de acţiuni *x* pentru umplerea lui *B*. În cele din urmă, după ce am aplicat toate strategiile, mă întorc la bază, unde predau conţinutul sacului. Am priceput bine, domnule?

Şeful de echipă îşi lovea uşor dinţii cu coada.

— Tu râs de mine, ai, puştiule?

— Păi, domnule, doar am dorit să fiu sigur că…

— Tu făcut mare glumă, bădăranule, pe bătrâna planetă Orinathian, da, sigur, ai. Te crezi aşa de deştept, da’ nu eşti. Ţine minte – la nimeni nu place şmecherii.

— Îmi pare rău, spuse Flynn, tăind cu un aer spăşit aerul cu coada. (Însă nu-i părea deloc rău. Asta a fost prima manifestare, de când începuse pentru el acest şir de evenimente, a faptului că ceva încă mai trăia în el, şi se bucura să descopere că mai era în stare să-şi demonstreze maliţiozitatea spiritului, oricât de deplasată şi de prost primită fusese aceasta.)

— Oricum, eu gândesc tu prins bine elemente de bază ale slujbei, aşa că tu mers acum şi făcut treabă bună şi nu păţit ceva ori eu rupt la tine vreo şase membre sau chiar mai mult, prins?

— M-am prins, răspunse Flynn, răsucindu-se şi pornind la trap spre pădure şi începându-şi acolo căutarea ouălor de ganzer.

În vreme ce umbla de colo-colo, Marvin Flynn se întreba cum arată oare un ou de ganzer. De asemenea, i-ar fi plăcut să ştie la ce ar trebui să folosească echipamentul pe care-l avea în dotare; ochelarii de soare erau nefolositori în adâncurile întunecate ale pădurii, iar rolul tripodului, îngrozitor de greu, era chiar de neînţeles.

Se strecura în tăcere prin pădure, cu nările larg deschise, ochii extinşi la maximum şi răsucindu-i-se în toate părţile cu frecvenţa clipirilor redusă la minimum. Pielea aurie degaja un uşor iz de appisthyme şi îi tremura uşor când muşchii uriaşi se mişcau pe sub ea, în aparenţă el părând relaxat, dar de fapt fiind încordat şi gata pentru orice acţiune imediată.

Pădurea era o adevărată simfonie de tonuri de verde şi de nuanţe de gri, punctată pe alocuri de scurta melodie reprezentată de apariţia stacojie a unei reptile sau de focul purpuriu al inflorescenţelor unui tufiş de lillibabba sau, şi mai rar, de sunetul obsedant de oboi întrupat de un bici-pumnal portocaliu, însă efectul era în esenţă sumbru şi te punea pe gânduri, întocmai ca un parc de distracţii pe care l-ai descoperi deschis şi funcţionând, în tăcutele ore de dinaintea răsăritului.

Însă acolo! Chiar acolo! Puţin mai la stânga! Da, da, chiar sub copacul boku! Este?… Oare poate fi?…

Cu braţele sale de pe partea dreaptă a corpului, Flynn dădu la o parte frunzişul şi se aplecă. Acolo, într-un cuib încropit din ierburi şi crenguţe împletite, zări un ovoid strălucitor, semănând mai bine decât cu orice altceva cu un ou de struţ încrustat cu pietre preţioase.

Şeful de echipă avusese dreptate. Nu puteai să nu recunoşti pe dată un ou de ganzer.

Privind cu multă atenţie acest obiect neobişnuit şi analizându-şi impresiile, Marvin putu vedea lumina a milioane de focuri fermecate ce ardeau orbitor pe suprafaţa curbă, plină de tente de culoare a oului de ganzer. Asemenea parfumului unor vise pe jumătate amintite, răsucindu-se şi încolăcindu-se precum umbra unor fantome. Marvin începu să fie copleşit de emoţii; lumina asfinţitului şi cântece în pragul serii, vite leneşe ce păşteau lângă un lac de cristal, un drum de piatră alb, străjuit de chiparoşi trişti şi plini de praf.

Cu toate că sensibilitatea îi era profund tulburată că trebuie să facă aşa ceva, Marvin se aplecă şi-şi întinse mâna cu intenţia foarte clară de a ridica oul de ganzer şi de a-l sechestra în interiorul sacului de plastic. Mâna i se închise cu dragoste în jurul sferei strălucitoare.

Îşi trase rapid mâna înapoi; sfera strălucitoare ardea ca dracu'. Marvin privi oul de ganzer cuprins de un sentiment nou, de respect. Acum înţelese scopul cleştelui cu care fusese echipat. Îl manevră cu multă atenţie şi strânse încetişor sferoidul viselor.

Sferoidul viselor ţâşni din acesta precum o minge de cauciuc. Marvin porni în goană după el, încurcându-se în plasă. Oul de ganzer se răsuci şi sări către un tufiş de nepătruns. Disperat, Marvin aruncă plasa, iar norocul îi călăuzi mâna. Oul de ganzer se prinse frumos în plasă. Stătea liniştit, pulsând de parcă şi-ar fi tras răsuflarea. Marvin se apropie cu grijă de el, pregătit pentru orice şmecherie.

În loc de aşa ceva, oul de ganzer vorbi.

— Uite ce-i, domnule, spuse acesta cu o voce înfundată. Ce te-a apucat?

— Poftim? rămase înmărmurit Marvin.

— Uite ce-i, continuă oul de ganzer, stau aici, văzându-mi de treburile mele, când apari tu dintr-odată şi te năpusteşti asupra mea, învineţindu-mi umărul şi în general purtându-te ca un fel de apucat. Ei bine, ca să fiu cinstit, m-am cam înfierbântat. Cine n-ar fi făcut-o? Aşa că m-am hotărât să mă mut în altă parte pentru că e ziua mea liberă şi nu vreau să am probleme. Şi tu ţâşneşti în urmărirea mea şi arunci plasa asta peste mine de parcă aş fi un afurisit de peşte sau mai ştiu eu ce altă aia. Aşa că vreau şi eu să ştiu, care-i ideea?

— Păi, răspunse Marvin, vezi, tu eşti un ou de ganzer.

— Ştiu şi eu asta, replică oul de ganzer. A apărut cumva peste noapte vreo lege care interzice lucrul ăsta?

— Sigur că nu. Numai că, absolut întâmplător, eu sunt un culegător de ouă de ganzer.

Urmă o secundă de tăcere. Apoi oul de ganzer spuse:

— Vrei să mai repeţi asta o dată?

Marvin repetă.

— Mmmmm, aşa mi s-a părut şi mie că ai spus, zise acesta.

Râse, fără tragere de inimă.

— Glumeşti, nu-i aşa?
— Îmi pare rău, dar nu mă ţin de glume.
— Ba sigur glumeşti, continuă oul de ganzer cu o notă de disperare în glas. Deci, OK, te-ai distrat. Acum dă-mi drumul de aici.
— Îmi pare rău…
— *Dă-mi drumul!*
— Nu pot.
— De ce?
— Pentru că eu culeg ouă de ganzer.
— Dumnezeule, spuse oul de ganzer, ăsta este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Nu m-ai mai întâlnit niciodată până acum, nu-i aşa? Atunci, de ce mă culegi?
— Am fost angajat ca să culeg ouă de ganzer, îi explică Marvin.
— Uite ce-i, amice, vrei să-mi spui că pur şi simplu umbli de colo-colo şi culegi orice ou de ganzer? Nu te interesează pe care-l culegi?
— Chiar aşa.
— Şi nu cauţi de fapt vreun *anume* ou de ganzer care poate că ţi-a făcut ceva neplăcut?
— Nu, nu. Nici măcar n-am mai întâlnit până acum vreun ou de ganzer.
— N-ai mai întâlnit… şi totuşi culegi?… Probabil că mintea mea a luat-o razna de tot. Nu pot să aud bine. Vreau să spun, asemenea lucruri nu pot fi adevărate. Vreau să spun, pare un fel de coşmar incredibil… Vreau să spun, e genul de lucruri despre care poţi visa coşmaruri îngrozitoare – un tip care arată ca un apucat vine liniştit spre tine şi te înhaţă, după care îţi spune cu o voce inflexibilă, teribilă: „Întâmplător, eu sunt un culegător de ouă de ganzer”. Vreau să spun… haide, amice, chiar îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?
Marvin era stânjenit şi exasperat şi ar fi dorit ca oul de ganzer să îşi ţină gura.
— Nu glumesc, spuse el cu asprime. Slujba mea este să culeg ouă de ganzer.
— Să culegi… ouă de ganzer! se tângui celălalt. O nu, nu, nu, nu! Dumnezeule, nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva, şi cu toate acestea se întâmplă, chiar se întâmplă…

— Stăpâneşte-te, zise Marvin; era clar că oul de ganzer era pe cale să fie cuprins de isterie.

— Mulţumesc, reuşi oul de ganzer să spună după câteva clipe. Mă simt bine acum. Nu am vrut să… să-mi pierd controlul…

— E în regulă. Acum eşti gata ca să te culeg?

— În… încerc să mă obişnuiesc cu ideea. E atât de… de… Uite, pot să-ţi pun doar o întrebare?

— Dar grăbeşte-te, încuviinţă Marvin.

— Ceea ce vreau să te întreb e, zise oul de ganzer, obţii vreo satisfacţie din chestia asta? Vreau să zic, eşti un fel de pervers? Nu vreau să iei asta drept o insultă.

— E în regulă. Nu, nu sunt vreun pervers, şi te pot asigura că nu-mi place să fac asta. Pentru mine este pur şi simplu o slujbă.

— Pur şi simplu o slujbă, repetă oul de ganzer. O *slujbă*. Să răpeşti un ou de ganzer pe care nu l-ai mai întâlnit niciodată mai înainte. Doar o slujbă. Ca şi cum ai culege o piatră. Numai că eu nu sunt o piatră, eu sunt un ou de ganzer!

— Îmi dau seama de asta, zise Marvin. Crede-mă, întreaga situaţie mi se pare tare ciudată.

— *Tu* găseşti situaţia ciudată! comentă oul de ganzer, a cărui voce se ridicase din nou până aproape de ţipăt. Dar eu cum crezi că mă simt? Poate că tu crezi că eu consider că e *normal* ca cineva să vină la mine, ca într-un coşmar, şi să mă *culeagă*?

— Uşurel.

— Îmi pare rău. Acum mi-e mai bine.

— Îmi pare cu adevărat foarte rău de asta, zise Marvin. Dar înţelegi, am slujba asta şi o normă pe care trebuie s-o îndeplinesc, iar dacă n-o fac, va trebui să-mi petrec restul zilelor aici.

— Nebun, murmură oul de ganzer pentru sine. Este absolut şi complet ţăcănit.

— Aşa că va trebui să te culeg, încheie Marvin şi întinse mâna

— Aşteaptă! urlă oul de ganzer, cu o voce atât de cuprinsă de panică, încât Marvin se supuse.

— Acum ce mai e?

— Pot… pot să îi las soţiei mele un bilet?

— Nu avem timp, spuse Marvin cu fermitate.

— Atunci mă laşi măcar să-mi spun rugăciunea?

— Dă-i drumul şi spune-ţi-o. Dar chiar că trebuie să te grăbeşti.

— Oh, bunule Dumnezeu, începu oul de ganzer, nu ştiu ce se întâmplă cu mine sau de ce. Am încercat întotdeauna să fiu o persoană bună, şi cu toate că nu merg în mod regulat la biserică, în mod sigur ştii că adevărata religie se află în inimă. Poate că în viaţa mea am făcut câteva lucruri rele, nu o să neg asta. Dar, Dumnezeule, de ce această pedeapsă? De ce eu? De ce nu altcineva, unul dintre cei cu adevărat răi, unul dintre criminali? De ce eu? Şi de ce aşa? Ceva mă *culege* de parcă aş fi un fel de *obiect*… Şi nu înţeleg. Însă ştiu că Tu eşti Atoateştiutor şi Atotputernic, şi ştiu că Tu eşti bun, aşa că îmi închipui că trebuie să fie o cauză… chiar dacă sunt prea prost ca s-o văd. Aşa că, Doamne, dacă asta e, atunci OK, asta e. Dar poţi să ai grijă de soţia şi copiii mei? Şi mai ales să ai grijă de cel mic?

Vocea oului de ganzer se stinse, însă îşi reveni aproape de îndată.

— Te rog în mod deosebit pentru cel mic, Doamne, pentru că şchiopătează, iar ceilalţi copii râd de el, şi el are nevoie de multă… multă dragoste. Amin.

Oul de ganzer îşi înăbuşi suspinele. Dintr-odată vocea îi deveni mai puternică.

— Gata, i se adresă el lui Marvin. Acum sunt pregătit. Dă-i drumul şi fă lucrul dezgustător pe care îl ai de făcut, ticălos nenorocit.

Însă rugăciunea oului de ganzer l-a înmuiat complet pe Marvin. Cu ochii umezi şi smocurile de păr tremurându-i, Marvin desfăcu plasa şi eliberă captivul. Oul de ganzer se rostogoli o mică distanţă după care se opri, în mod clar temându-se de un şiretlic.

— Chiar… chiar îmi dai drumul? întrebă el.

— Da, încuviinţă Marvin. Niciodată nu am fost făcut pentru genul acesta de muncă. Nu ştiu ce îmi vor face când mă voi întoarce în tabără, însă nu voi culege niciodată nici măcar un singur ou de ganzer!

— Lăudat fie numele Domnului, spuse încetişor oul de ganzer. Am văzut şi eu câteva lucruri ciudate la viaţa mea, însă mi se pare că Mâna Providenţei…

Ipoteza oului de ganzer (cunoscută drept Erezia Intervenţionistă) a fost întreruptă de un brusc trosnet ameninţător venind dinspre tufişuri. Marvin se răsuci şi-şi aminti de pericolele planetei Melde. Fusese pus în gardă, însă uitase. Şi acum, cu disperare, îşi căută blasterul care se încurcase în plasă. Trase cu violenţă de el, reuşi să-l elibereze, auzi un avertisment ascuţit venind din partea oului de ganzer…

După care fu doborât cu violenţă la pământ. Blasterul zbură prin aer dispărând în tufişuri. Iar când Marvin ridică privirea, întâlni două fante negre ce îl ţintuiau de sub o frunte joasă, blindată.

Nu era nevoie de introduceri. Flynn ştiu pe dată că se afla în faţa unui ganzer adult plecat după pradă şi probabil că se întâlniseră în cele mai proaste circumstanţe. Dovezile (dacă mai era nevoie de aşa ceva) erau mult prea evidente. Chiar lângă el era afurisita de plasă, ochelarii încriminatori, cleştele ce spunea totul. Şi încă şi mai aproape – apropiindu-se de gâtul lui – era falca plină de colţi a giganticului saurian, atât de aproape, încât Marvin putu zări trei molari îmbrăcaţi în aur şi un implant de porţelan.

Flynn se zbătu încercând să se elibereze. Ganzerul îl împinse în jos cu o labă de mărimea unei şei pentru iaci; fălcile sale neîndurătoare, fiecare de mărimea unor cleşti de gheaţă, înţepau cu cruzime pielea aurie a lui Marvin. Fălcile se căscară monstruos, coborând, gata să-i înghită capul întreg.

Dintr-odată, timpul s-a oprit! Marvin văzu fălcile ganzerului oprite în drum spre gâtul său, ochiul stâng al acestuia încremenit la jumătatea unei clipiri şi întregul corp uriaş împietrit într-o ciudată şi fermă rigiditate.
Alături, oul de ganzer era la fel de nemişcat de parcă era propria sa replică sculptată.
Briza se oprise la mijlocul drumului. Copacii rămăseseră în poziţii aplecate, iar un vultur meritheian îngheţase în aer de parcă era o jucărie legată de un fir.
Soarele îşi oprise inexorabilul său zbor rotit!
Iar în acest straniu tablou, Marvin privea cu sentimente împărţite în direcţia singurei mişcări aflate undeva, în aer, cam la un metru deasupra capului său şi uşor spre stânga.
Începu sub forma unui mic vârtej de praf, care se mări, se lărgi şi se îngroşă la bază, devenind convex la apex. Rotaţia se intensifică, iar imaginea căpătă substanţă.
— Detectiv Urdorf! strigă Marvin.
Pentru că într-adevăr era detectivul marţian, cel cu şirul de ghinioane, care îi promisese lui Marvin că-i va rezolva cazul şi-l va reuni cu corpul său de drept.
— Îmi pare îngrozitor de rău că dau buzna aşa, zise Urdorf, materializându-se în întregime şi căzând greoi pe sol.
— Slavă Domnului că ai venit! spuse Marvin. M-ai salvat de la o soartă extrem de neplăcută, şi acum, dacă mă vei ajuta să ies de sub creatura asta…
Deoarece Marvin era încă ţintuit la pământ de laba ganzerului, care căpătase rigiditatea oţelului călit şi sub apăsarea căreia nici măcar nu putea schiţa vreo mişcare.
— Îmi pare rău, spuse detectivul, ridicându-se şi scuturându-se de praf. Mi-e teamă că nu pot face aşa ceva.
— De ce nu?

— Pentru că e împotriva regulamentelor, îl informă detectivul Urdorf. Vezi, orice deplasare a corpurilor în timpul unei opriri temporale produse artificial (ca cea de acum) ar putea da naştere unui Paradox, ceea ce este interzis, deoarece acesta ar putea duce la o implozie temporală ce la rândul său ar putea avea drept rezultat deformarea liniilor de structură ale continuumului nostru şi, în acest fel, distrugerea universului. Din această cauză, orice deplasare este pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea de un an şi de o amendă de o mie de credite.

— Oh, nu ştiam asta.

— Ei bine, mi-e teamă că aşa stau lucrurile, zise detectivul.

— Înţeleg, spuse Marvin.

— Speram că vei înţelege.

Urmă o lungă tăcere stânjenitoare. Apoi Marvin fu cel care îi puse capăt.

— Ei bine?

— Pardon?

— Am spus… am *vrut* să spun, de ce ai venit aici?

— Aaaa, se lumină detectivul. Am vrut să-ţi pun mai multe întrebări ce mai devreme nu îmi veniseră în minte şi care m-ar putea ajuta în investigarea riguroasă pe care o desfăşor, cât şi la rezolvarea acestui caz.

— Întreabă-mă, îl încurajă Marvin.

— Mulţumesc. Mai întâi şi mai întâi, care este culoarea ta preferată?

— Albastru.

— Dar mai exact, ce nuanţă de albastru? Te rog să încerci să fii cât mai exact.

— Albastru ca oul de prigor.

— Hâmmmm.

Detectivul notă informaţia într-un carneţel.

— Şi acum, spune-mi repede şi fără să te gândeşti, care e primul număr care-ţi vine în minte?

— 87792,3, replică fără ezitare Marvin.

— Îhâm. Şi acum, fără să stai să alegi, spune-mi care este titlul primului cântec care-ţi trece prin cap?

— Rapsodia Urangutanului.

— Îhâm. Grozav, încheie Urdorf, închizându-şi carneţelul. Cred că asta ajunge.

— Care a fost scopul acestor întrebări? se interesă Marvin.

— Cu aceste informaţii, voi fi în măsură să testez diferiţi suspecţi pentru răspunsuri ale vestigiilor corpului. Fac parte din setul de întrebări şi răspunsuri ale testului de autoidentificare Duulman.

— Ooh. Ai avut ceva noroc până acum?

— Norocul n-are niciun amestec în această treabă, replică Urdorf. Pot însă să spun că desfăşurarea cazului este mulţumitoare. Am mers pe urma hoţului până pe Iorama II, unde s-a strecurat reuşind să se ascundă în încărcătura de carne de vită congelată pe avea drept destinaţie Goera Major. Pe Goera s-a dat drept un evadat de pe Hage XI, lucru care i-a adus multă simpatie. A reuşit să adune destui bani pentru plata unei călătorii până pe Kvanthis, unde îşi ascunsese banii. Acolo a stat numai o zi, după care a luat o cursă locală pentru Regiunea Autonomă Cincizecidestele.

— Şi după aia? întrebă Marvin.

— După aia i-am pierdut urma pentru o vreme. Regiunea Cincizecidestele are nu mai puţin de 432 de sisteme planetare ce însumează o populaţie totală de 300 de miliarde. Aşadar, după cum vezi, pentru moment l-am pierdut.

— Totul pare lipsit de orice speranţă.

— Ba, dimpotrivă, e un început foarte bun pentru noi. Persoanele obişnuite întotdeauna fac confuzie între complicaţii şi complexitate. Însă criminalul nostru nu va fi în siguranţă doar pentru că se află în mijlocul unei asemenea populaţii numeroase, care oricând este susceptibilă de a fi analizată statistic.

— Aşa că, acum ce urmează?

— Continuăm analiza, apoi vom face o proiecţie bazată pe probabilităţi, apoi trimitem această proiecţie în întreaga galaxie şi o urmărim să vedem dacă nu se transformă într-o novă… bineînţeles că vorbesc în sens figurativ.

— Bineînţeles, aprobă Marvin. Chiar crezi că o să-l prinzi?

— Am deplină încredere în rezultate, îi răspunse detectivul Urdorf. Însă trebuie să ai răbdare. Trebuie să nu uiţi că delincvenţa intergalactică este un domeniu cu totul nou şi, prin urmare, investigaţiile intergalactice sunt şi mai noi. Au fost multe crime în care nici măcar existenţa unui criminal nu a putut fi dovedită, cu atât mai puţin detectată. Aşa că, în anumite privinţe, noi suntem cu mult înaintea regulilor jocului.

— Presupun că va trebui să te cred pe cuvânt.

— Pur şi simplu nu-ţi face griji. În aceste cazuri, cel mai bine pentru victimă este să-şi continue viaţa cât mai normal cu putinţă, să rămână în viaţă şi să nu se lase pradă disperării. Sper că vei ţine minte toate acestea.

— O să încerc să nu le uit, îl asigură Marvin. Dar în legătură cu situaţia asta în care mă găsesc în acest moment…

— Este exact genul de situaţie pe care te-am sfătuit s-o eviţi, îi replică cu severitate detectivul. Te rog să ţii minte asta pe viitor, dacă vei reuşi să scapi cu viaţă de aici. Noroc, prietene, şi rămâi în viaţă!

În faţa ochilor lui Marvin, detectivul Urdorf începu să se rotească, repede, şi mai repede, deveni neclar, apoi dispăru.

Timpul îşi reluă cursul.

Iar Marvin privi din nou fantele întunecate ale ochilor negri ai ganzerului, de sub fruntea joasă şi blindată, văzu înfiorătoarele fălci coborând spre el, gata să-i înghită întregul cap…

— Aşteaptă! strigă Marvin.

— Ce să aştept? îl întrebă ganzerul.

Marvin nu se gândise atât de departe. Auzi oul de ganzer mormăind:

— E cinstit ca lucrurile să fie acum aşa; şi totuşi a fost bun cu mine. Cu toate acestea, ce, e treaba mea? Cum scoţi puţin capul, cum cineva îţi şi sparge coaja. Şi totuşi…

— Nu vreau să mor, spuse Marvin.

— Nici nu mi-am închipuit că ai vrea, spuse ganzerul de stâncă, cu o voce nu chiar neprietenoasă. Şi, bineînţeles, ai vrea să discuţi asta cu mine. Etică, morală, toate chestiile. Însă mi-e teamă că n-o s-o putem face. Ni s-a atras atenţia în mod special, înţelegi, să nu permitem niciodată unui melden să ne vorbească. Ne-a spus să ne facem treaba şi să terminăm repede, nu să o *personalizăm*. Pur şi simplu s-o faci şi să treci la următoarea. Cu adevărat, igienă mentală. Prin urmare, dacă ai închide ochii…

Fălcile se apropiară. Însă Marvin, cuprins de o bănuială nebunească, ţipă:

— Ai spus *treaba*?

— Dar bineînţeles, este o slujbă. Nu este vorba de ceva personal.

Se încruntă, aparent supărat pe sine însuşi că a vorbit atât.

— O slujbă! Slujba ta este să vânezi meldeni, aşa-i?

— Păi, asta este evident. Planeta aceasta, Ganzer, nu e bună la mare lucru, înţelegi, cu excepţia vânării meldenilor.

— Dar de ce îi vânezi? se interesă Marvin.

— Ei bine, un motiv ar fi că un ou de ganzer poate să se dezvolte până la stadiul de adult numai în corpul-gazdă al unui melden.

— *Hei*, interveni oul de ganzer, rostogolindu-se stânjenit, trebuie neapărat să intrăm în afurisitele astea de detalii *biologice*? Ce vreau să spun e că pe mine nu mă auziţi vorbind despre funcţiile voastre naturale, aşa-i?

— Iar al doilea motiv, continuă ganzerul, este că singurul nostru produs de export sunt pieile de meldeni, care (după preparare şi argăsire) sunt folosite pentru haine imperiale pe Triana II sau drept amulete pe Nemo, sau ca material pentru tapiţarea scaunelor pe Chrysler XXX. Această căutare a ucigătorilor meldeni reprezintă singura modalitate de a menţine un grad acceptabil de civilizaţie şi…

— Este exact ceea ce mi-au spus şi mie! strigă Marvin, şi repetă în grabă ceea ce îi spusese şi lui managerul.

— La naiba! exclamă mirat ganzerul.

Amândoi realizau acum care era adevărata situaţie: meldenii erau în întregime dependenţi de ganzeri, care la rândul lor erau în întregime dependenţi de meldeni. Aceste două rase se vânau una pe cealaltă, trăiau şi mureau una pentru cealaltă şi din cauza ignoranţei sau a şireteniei, nu aveau nicio relaţie între ele. Legătura era în întregime simbiotică, însă în întregime necunoscută de ambele rase. De fapt, fiecare rasă pretindea că este singura Inteligenţă Civilizată şi că cealaltă este o rasă de animale demnă de dispreţuit şi care nu trebuie luată în seamă.

Iar acum, le trecu amândurora prin minte că reprezentau, în egală măsură, o parte a conceptului general de Umanitate. (Bineînţeles că şi oul de ganzer făcea parte din acesta.)

Realizarea era grandioasă; însă Marvin era în continuare ţintuit la sol de laba grea a ganzerului.

— Acest lucru mă pune într-o situaţie oarecum stânjenitoare, zise, după o vreme, ganzerul. Impulsul natural care mă încearcă este să-ţi dau drumul; însă eu lucrez pe această planetă în baza unui contract care stipulează…

— Atunci, înseamnă că tu nu eşti un ganzer adevărat?

— Nu. Sunt un Transferat ca şi tine, şi vin de pe Terra!

— Planeta mea natală! strigă Marvin.

— Atâta lucru am ghicit şi eu, replică ganzerul. După un anumit tip, începi să sesizezi particularităţile diferitelor tipuri de minţi, şi înveţi să-ţi recunoşti concetăţenii prin mici semne specifice ale gândirii şi frazeologiei. M-aş încumeta să ghicesc că eşti un american, probabil de pe Coasta de Est, poate din Connecticut sau Vermont…

— Statul New York! strigă Marvin. Sunt din Stanhope!

— Iar eu sunt din Saranac Lake, îi răspunse ganzerul. Numele meu este Otis Dagobert şi am treizeci şi şapte de ani.

Spunând asta, ganzerul îşi ridică laba de pe pieptul lui Marvin.

— Suntem vecini, spuse el liniştit. Prin urmare, nu te pot ucide, aşa cum sunt îndeajuns de sigur că nici tu nu ai fi în stare să mă omori, dacă ţi s-ar ivi ocazia. Şi acum, că am aflat adevărul, mă îndoiesc că vom mai fi în stare să îndeplinim chiar şi o părticică din îngrozitoarele noastre îndatoriri. Însă este extrem de trist să descoperi acest lucru, deoarece asta înseamnă că nu vom putea scăpa de Disciplina Contractuală; iar dacă nu îndeplinim ordinele, Companiile noastre ne vor aplica Pedeapsa Extremă. Şi ştii ce înseamnă asta.

Marvin încuviinţă din cap cu tristeţe. Ştia mult prea bine. Capul i se lăsă în piept şi rămase lângă noul său prieten într-o tăcere neconsolată.

— Nu găsesc nicio cale de scăpare, zise Marvin, după ce cântărise ceva vreme situaţia în minte. Poate ne putem ascunde în pădure pentru câteva zile; însă în mod sigur ne vor găsi.

Dintr-odată, oul de ganzer li se adresă:

— Haideţi, poate că nu e totul chiar aşa de lipsit de speranţă pe cât credeţi voi!

— Ce vrei să spui? îl chestionă Marvin.

— Ei bine, continuă oul de ganzer, făcând gropiţe de plăcere, mi se pare că o faptă bună merită să fie răsplătită tot cu o faptă bună. S-ar putea să ajung în apă clocotită pentru asta… Dar, la dracu’ cu chestia asta. Cred că pot găsi o cale ca amândoi să plecaţi de pe această planetă.

Atât Marvin cât şi Otis începură să scoată exclamaţii de gratitudine; însă oul de ganzer îi opri pe dată.

— Poate că nu îmi veţi mai mulţumi când veţi vedea ce vă aşteaptă, spuse acesta ameninţător.

— Nimic nu ar putea fi mai rău decât asta, îl asigură Otis.

— O să fii surprins, îi răspunse cu răceală oul de ganzer. S-ar putea să fii foarte surprins… Pe aici, domnilor.

— Dar unde mergem? se interesă Marvin.

— Vă duc să vă întâlniţi cu pustnicul, îi informă oul de ganzer, fără să le mai spună nimic în plus.

Se rostogoli hotărât înainte, iar Marvin şi Otis îl urmară.

Merseră şi se rostogoliră prin pădurea tropicală sălbatică şi liberă a planetei Ganzer (sau a planetei Melde, depinde din al cui punct de vedere priveai lucrurile), fiind mereu atenţi la orice pericol. Însă nicio creatură nu a încercat să-i atace şi, în cele din urmă, au ajuns într-o poiană din pădure. În mijlocul acesteia zăriră o colibă grosolană în faţa căreia stătea ghemuită o siluetă omenească înfăşurată în zdrenţe.

— Acela este pustnicul, spuse oul de ganzer. E cu adevărat nebun.

Cei doi pământeni nu au avut timp să digere această informaţie. Pustnicul se ridică şi începu să strige:

— Acum staţi, opriţi, nu mişcaţi! Cine sunteţi, declaraţi!

— Eu sunt Marvin Flynn, începu Marvin, iar acesta este prietenul meu Otis Dagobert. Vrem să fugim de pe planeta asta.

Se păru că pustnicul nu-i auzise; îşi mângâia gânditor barba în vreme ce privea cu atenţie vârfurile copacilor. Cu o voce joasă, întunecată, spuse:

În acest moment, un cârd de gâşte sălbatice
Trecu zburând jos, pe deasupra capului, ca un semn
Dezolata bufniţă, alungată trecu
Pe lângă al meu ascunziş, care lipsit este
De ceea ce natura oferă iar omul refuză!
Stelele sunt tăcute când ne luminează casa
Şi însuşi copacii proclamă fuga regilor.

— Vrea să spună, explică oul de ganzer, că a avut o premoniţie că o să veniţi aici.

— E cumva nebun sau ceva de genul ăsta? întrebă Otis. Felul în care vorbeşte…

Ascultă! Nu voi avea cele necesare
Pentru a mă strecura prin cotloanele unei minţi
Ce proclamă trădare,

spuse pustnicul.

— Nu vrea să vorbiţi în şoaptă unul cu celălalt, le traduse oul de ganzer. Asta îl face să devină bănuitor.

— Asta aş fi putut pricepe şi singur, zise Flynn.

— Atunci duceţi-vă dracului amândoi, replică oul de ganzer. Încercam doar să vă fiu de ajutor.

Pustnicul înaintă câţiva paşi, se opri şi spuse:

Ce voi orbiţi cilea?

Marvin aruncă o privire spre oul de ganzer care rămase cu încăpăţânare tăcut.

Aşa că, încercând să ghicească sensul cuvintelor, Marvin spuse:

— Domnule, încercăm să evadăm de pe planeta asta şi am venit la dumneavoastră ca să ne ajutaţi.

Pustnicul dădu din cap şi spuse:

Ce limbă barbară este asta?
Până şi o oaie cu limba-mpleticită
Sensul cuvintelor şi l-ar îmbrăca într-un sunet mai clar!

— Ce vrea să spună? întrebă Marvin.

— Doar eşti atât de isteţ, imaginează-ţi şi singur, îi răspunse oul de ganzer.

— Îmi pare rău dacă te-am insultat.

— Las-o baltă, pur şi simplu las-o baltă.

— Îmi pare cu adevărat rău. Voi aprecia foarte mult dacă vei traduce tu pentru noi.

— Bine, încuviinţă oul de ganzer, încă puţin bosumflat. Zice că nu vă înţelege.

— Nu ne înţelege? Dar ce i-am spus era destul de clar.

— Nu şi pentru el. Dacă vrei să te faci înţeles de el, ar trebui să vorbeşti în versuri.

— Eu? Aşa ceva n-aş putea face! se înspăimântă Marvin, cutremurat de acel instinctual sentiment de repulsie pe care îl resimt toţi masculii inteligenţi de pe Terra numai când se gândesc la versuri. Pur şi simplu n-aş fi în stare! Otis, poate că tu…

— Eu nu! se grăbi să răspundă acesta, alarmat. Ce crezi că sunt eu? Homo?

Tăcerea creşte şi învăluie totul!
Totuşi oamenii cinstiţi în mod direct vorbesc,

Spunând lucrurilor pe nume! Nu-mi place
Ce acest lucru prevesteşte.

— Devine cam nervos, spuse oul de ganzer. Ar trebui să încercaţi ceva.

— Poate poţi s-o faci tu pentru noi, sugeră Otis.

— Nu sunt homo, îi răspunse cu dispreţ oul de ganzer. Dacă vrei să vorbeşti, va trebui s-o faci în numele tău.

— Singura poezie de care îmi aduc aminte din şcoală este Rubâiyât, comentă Marvin.

— Păi, dă-i drumul, îl îndemnă oul de ganzer.

Marvin rămase puţin pe gânduri, se foi şi, nervos, începu:

Priveşte! Un pelerin din războiul din pădure
Cel al unei rase împotriva altei rase, imploră cu umilinţă
Ajutorul şi sprijinul tău, speranţa şi protecţia,
Poţi oare această rugă înflăcărată s-o ignori?

— Cam slăbuţ, şopti oul de ganzer. Dar nu-i chiar atât de rău pentru o primă încercare. (Otis începu să chicotească şi Marvin îi trase una cu coada.) Pustnicul replică:

Bine grăit, străine! Vei primi acest ajutor.
Nu, chiar mai mult! Pentru că atunci când oamenii se întâlnesc, în ciuda diverselor lor forme,
Ei trebuie să se sprijine cu tot ceea ce pot.

Ceva mai repede acum, Marvin replică:

Speram ca pe acest planetoid plin cu atâtea vise
Puse în valoare de splendoarea răsăriturilor, de asfinţiturile tulburătoare
Pelerinul ai cărui paşi l-au purtat pe aici
Să găsească scăpare de ameninţările ce-l pândesc.

Pustnicul replică:

Apropie-te dară, prieten, vasal şi stăpân al meu
Toţi oamenii potriviţi fiind pentru aceste roluri
Pe care viaţa lor poate să le aducă; cel mai umil sclav

Într-o bună zi regele nobilului de colo poate fi,
În vreme ce acest om, acest duşman, ce orbeşte ascultă
De obiceiuri vechi, putea-va fi la îndemână
O cupă împreună să înălţăm, de cunoscut îi va fi graiul!

Marvin înaintă câţiva paşi şi glăsui:

Multe mulţumiri! A ta Poartă către stele
E deschisă înţelepţilor şi celor fără de minte, însă închisă-i
Celui Mut, care prin nefolosita-i limbă proastă
Nu va ajunge nici la a drumului spre Marte jumătate.

Otis, care cât timp durase schimbul de replici se abţinuse să nu îl apuce râsul, spuse acum:

— Hei, spuneai ceva de mine?

— Poţi să pui pariu. Ar fi mai bine să începi să faci versuri dacă vrei să scapi de aici.

— Păi, la naiba, faci tu chestia asta pentru amândoi.

— Nema. Pustnicul tocmai a spus că trebuie să vorbeşti pentru tine însuţi.

— Dumnezeule, ce-o să mă fac? murmură Otis. Nu mă pricep la poezie.

— Mai bine te-ai gândi la ceva, spuse oul de ganzer.

— Ei bine… tot ce-mi aduc aminte este una mică de Swisburne pe care mi-a spus-o odată o tipă aiurită. Da’ e o chestie tare tâmpită.

— Hai s-o auzim, îl îndemnă Marvin.

Otis transpiră, se răsuci şi se învârti, trase aer în piept şi intonă:

Când navele de pe Pământ se află pe planete îndepărtate
Sufletul unui om, fie el scund sau înalt,
După căminul său tânjeşte, ce-l atrage cu forţa a zece magneţi,
Umplându-i inima precum valurile ce pătrund într-un golf,
Iar sentimentul, înverzit, al recunoştinţei
Este accentuat de primitoarea atitudine
A unui Pustnic-erou, a cărui schimbătoare dispoziţie
Este să-i ajute şi să-i salveze pe cei veniţi din spaţiu.

Pustnicul replică:

Vrednic te găsesc:
Este primejdios cunoştinţe să-ţi faci în aceste timpuri tulburi o limbă împiedicată poate aduce
Mari necazuri pe capul stăpânului său întristat.

Marvin interveni:

Vin' de-l ia pe Marvin Flynn şi du-l de-aci iar
Pe ceilalţi să se sfădească lasă-i!
Ar fi tare întristat de
Şi-ar găsi corpul rănit şi sfâşiat: prin urmare acum
Să plece ar dori, lăsându-i pe alţii să-l aplaude.

Pustnicul replică:

Să-i dăm drumul atunci, domnilor!
Inimile să se înalţe
Picioarele ferme în scări, capul ridicat fie...

Şi astfel, mergând şi intonând, au pornit spre coliba pustnicului unde au văzut, ascuns sub nişte scoarţă de copac, un model vechi şi ciudat de Aparat de Transfer Mental.

Şi astfel Marvin învăţă că există o anumită metodă până şi în nebunia absolută. Deoarece pustnicul era pe planeta asta de mai puţin de un an şi deja făcuse o avere considerabilă prin transferul ilegal al refugiaţilor către pieţele de muncă mai puţin extravagante ale galaxiei.

Nu era etic, însă aşa cum zicea pustnicul:

Şmecheriile pe care le fac cu maşina mea
Laşitate le numeşti? Fie! N-o să discut cu tine despre
Adevărul arid-abstract al rugăminţii tale.
Şi totuşi, gândeşte-te: e o nebunie să refuzi un vin acru
Când mori de sete în deşert. Nu-i aşa? Atunci de ce
Atât de aspru să judeci pe-al vieţii tale salvator?
E-o afurisită nerecunoştinţă, cea mai mare perversitate...
Să loveşti mâna ce din a Morţii gheară te-a scăpat!

Trecu câtva timp. Nu a fost dificil de găsit ceva de lucru pentru Otis Dagobert. În ciuda protestelor sale cum că nu ar fi aşa, tânărul dădea dovadă de uşoare însă extrem de promiţătoare urme de sadism. Ţinând cont de acest lucru, pustnicul l-a transferat în mintea unui asistent stomatolog de pe Prodenda IX. Această planetă, chiar în stânga stelelor Limitei Sudice, dacă veneai dinspre Procyon, fusese colonizată de un grup de pământeni cărora le displăceau profund fluorurile, chiar ajungând să urască acest grup chimic, de parcă ar fi fost diavolul în persoană. Pe Prodenda IX puteau să trăiască fără fluoruri, fiind ajutaţi de mulţi arhitecţi dentari, cum li se spunea acolo stomatologilor. Oul de ganzer îi ură lui Marvin cât mai mult noroc, după care se rostogoli în pădure.

— Şi acum, spuse pustnicul, am ajuns şi la tine. Mie mi se pare, analizându-ţi în mod obiectiv personalitatea, că ai un talent extraordinar ca victimă.

— Eu? se miră Marvin.

— Da, tu, replică pustnicul.

— Victimă?

— În mod clar victimă.

— Nu sunt chiar atât de sigur.

Formulase în acest mod părerea sa numai din politeţe; de fapt, era absolut sigur că pustnicul se înşela.

— Ei bine, eu sunt sigur. Şi îndrăznesc să spun că am mai multă experienţă decât tine în ceea ce priveşte plasarea forţei de muncă.

— Bănuiesc că ai… Am observat că nu mai vorbeşti în versuri.

— Bineînţeles că nu. De ce aş face-o?

— Pentru că ceva mai devreme vorbeai numai în versuri.

— Dar atunci era cu totul altceva, zise pustnicul. Atunci eram afară. Trebuia să mă protejez.

— Păi şi acum?

— Acum sunt în casa mea şi prin urmare sunt în deplină siguranţă. Nu am nevoie de limbajul protector al versurilor.

— Chiar te protejează versurile afară?

— În mod sigur. Trăiesc pe această planetă de peste un an, fiind căutat tot timpul de două rase criminale care m-ar ucide pe loc dacă m-ar găsi. Iar în tot acest răstimp nu am păţit absolut nimic. Ce zici de chestia asta?

— Păi, bineînţeles, e nemaipomenit. Dar de unde ştii că ceea ce te protejează este limbajul pe care-l foloseşti?

— Asta este concluzia la care am ajuns. Pare îndeajuns de rezonabilă.

— Da, domnule. Cu toate acestea, nu prea văd care este legătura dintre modul în care vorbeşti şi protecţia personală.

— Să fiu al dracului dacă şi eu o văd, răspunse pustnicul. Îmi place să mă consider o persoană raţională, însă eficacitatea versurilor este un lucru pe care sunt, împotriva voinţei mele, obligat să-l accept ca atare. *Merge*; ce pot să mai adaug?

— Te-ai gândit vreodată să experimentezi? îl întrebă Marvin. Vreau să spun, să vorbeşti afară *fără* limbajul versificat? S-ar putea să descoperi că nu ai nevoie de el.

— S-ar putea într-adevăr să nu am nevoie, admise pustnicul. Şi tu, dacă ai încerca să mergi pe fundul oceanului, s-ar putea să descoperi că nu ai nevoie de aer.

— Nu e chiar acelaşi lucru.

— Este exact acelaşi lucru. Cu toţii trăim bazându-ne pe nenumărate lucruri de la sine înţelese, adevărul sau falsitatea acestora fiind dovedite doar în cursul vieţii noastre. De vreme ce majoritatea pune un preţ mai mare pe propria viaţă decât pe adevăr, lăsăm asemenea teste drastice în seama fanaticilor.

— Nu încerc să merg pe apă, spuse Marvin, deoarece am văzut oameni înecându-se.

— Iar eu nu vorbesc afară în proză, deoarece am văzut prea mulţi oameni care vorbeau în acest fel şi care au fost omorâţi; însă nu am văzut nici măcar un singur tip care, vorbind în versuri, să fie omorât.

— Mă rog… fiecare cu ale lui.

— Acceptarea nedeterminării este primul pas pe calea înţelepciunii, cită pustnicul. Numai că noi vorbeam despre tine şi despre victimizare. Repet, ai un adevărat talent, care deschide posibilitatea unei poziţii extrem de interesante pentru tine.

— Nu sunt interesat, spuse Marvin. Ce altceva ai disponibil?

— Nimic altceva.

Printr-o coincidenţă remarcabilă, tocmai în acel moment Marvin auzi bufnituri şi trosnituri puternice în tufişurile de afară şi deduse că sunt fie meldenii, fie ganzerii, fie şi unii şi alţii, care veneau după el.

— Accept oferta. Dar greşeşti.

Avu mulţumirea de a fi spus ultimul cuvânt, însă pustnicul avu mulţumirea de a face ultimul lucru. Pentru că, aranjându-şi echipamentul şi reglând controalele, apăsă întrerupătorul şi-l trimise pe Marvin spre noua sa carieră de pe Celsus V.

Pe Celsus V, oferirea şi primirea unor cadouri reprezintă o obligaţie culturală. Să refuzi un cadou este un lucru de neimaginat; emoţia pe care o naşte într-un celsian este comparabilă cu groaza la ideea unui incest pe care o resimte un pământean. În mod normal, ele nu dau naştere unor probleme. Cele mai multe cadouri sunt reprezentate de cele albe, ce sunt menite să exprime diferite grade de iubire, recunoştinţă, tandreţe etc. Însă există şi cadouri gri de ameninţare şi cadouri negre, ce prevestesc moartea.

În acest fel, un anume funcţionar public a primit de la alegătorii săi un superb inel de nas. Era un model special ce urma să fie purtat timp de două săptămâni. Era un obiect splendid, însă avea un singur defect. Ticăia.

O fiinţă dintr-o altă rasă l-ar fi aruncat probabil în cel mai apropiat canal. Însă niciun celsian cu mintea întreagă nu ar fi făcut una ca asta. Nici măcar nu ar fi examinat obiectul. Celsienii îşi conduc viaţa după motoul: „Calul de dar nu se caută la dinţi.” În plus, dacă s-ar fi răspândit vestea legată de suspiciunile acestuia, acest lucru ar fi declanşat un scandal public ireparabil.

Trebuia să poarte blestematul de inel timp de două săptămâni.

Dar afurisitul ăla *ticăia*.

Funcţionarul public, al cărui nume era Marduk Kras, se gândi mult la această problemă. Se gândi la alegătorii săi, la numeroasele ocazii în care i-a ajutat şi la alte numeroase ocazii când le-a înşelat aşteptările. Inelul era un avertisment, măcar atâta lucru era clar. În cel mai bun caz era un avertisment – un cadou gri. În cel mai rău caz era un cadou negru – o mică bombă de model obişnuit, care îi va zbura capul de pe umeri după trecerea câtorva zile petrecute în nesiguranţă.

Marduk nu avea tendinţe sinucigaşe; ştia că nu putea purta acel afurisit de inel. Însă tot atât de bine ştia că trebuie să poarte afurisitul acela de inel. În felul acesta se găsi pus în faţa unei clasice dileme celsiene.

— Mi-ar face ei *mie* aşa ceva? se întrebă Marduk. Doar pentru că am transformat mizeria aia veche de cartier rezidenţial al lor în zonă de industrie grea şi pentru că am intrat într-o înţelegere cu Ghilda Proprietarilor ca în schimbul măririi chiriilor cu 320 la sută să fie înlocuită toată instalaţia de ţevi în decurs de cincizeci de ani? Vreau să spun, Dumnezeule, nu am pretins niciodată că sunt *atoateştiutor*; poate că am făcut pe ici pe colo unele greşeli, recunosc deschis acest lucru. Dar este oare suficient acest lucru pentru a comite ceea ce toată lumea trebuie să perceapă drept un act profund antisocial?

Inelul ticăia vesel înainte, gâdilându-l la nas şi punându-i simţurile în alertă. Marduk se gândi şi la alte persoane oficiale ale căror capete fuseseră aruncate în aer de către nişte tâmpiţi agitaţi. Da, ar putea foarte bine să fie un cadou negru.

— Tâmpiţii ăştia de ignoranţi! se stropşi Marduk, dezvăluindu-şi sentimentele printr-o insultă pe care n-ar fi îndrăznit niciodată s-o exprime în public. Se simţea extrem de nedreptăţit. Munceşti de-ţi dai sufletul pentru pieloşii ăştia, idioţii ăştia cu nasul cât bobul de mazăre, şi care ţi-e răsplata? O bombă pe care s-o porţi în nas!

Timp de o clipă de nebunie se gândi ce-ar fi dacă ar arunca inelul în cel mai apropiat canal. *Asta* i-ar învăţa minte. Şi chiar exista un precedent. Oare nu refuzase sfântul Voreg Oferta Totală a celor Trei Spirite?

Da… însă darul oferit de Spirite, conform unor exegeţi acceptaţi, fusese un atac subtil asupra spiritului Oferirii de Daruri, deci un atac îndreptat chiar spre inima societăţii; deoarece făcând o Ofertă Totală, blocaseră pur şi simplu posibilitatea de a mai face daruri pe viitor.

Pe lângă asta, ceea ce fusese admirabil pentru un Sfânt din cel de-al Doilea Regat ar putea fi considerat execrabil din partea unui mărunt oficial al celei de-a Zecea Democraţii. Sfinţii pot face orice; oamenii obişnuiţi trebuie să facă ceea ce se aşteaptă din partea lor.

Umerii lui Marduk se lăsară în jos. Îşi puse nişte nămol călduţ pe picior, însă asta nu-i alină durerea. Nu exista nicio cale de ieşire. Un celsian nu poate înfrunta singur societatea organizată. Va trebui să poarte inelul şi să aştepte momentul înnebunitor în care ticăitul va înceta…

Dar stai! Exista o cale! Da, da, acum întrezărea ce ar putea face! Va fi nevoie de un aranjament inteligent; însă, dacă îi reuşea, ar putea fi în siguranţă şi ar putea obţine *şi* aprobare din partea societăţii. Numai dacă acel blestemat de inel îi va oferi timpul necesar…

Marduk Kras a dat câteva telefoane urgente şi a făcut aranjamentele necesare pentru a fi transferat pe planeta Taami II (Tahiti-ul Regiunii Zece Stele) cu afaceri urgente. Nu corporal, bineînţeles; niciun funcţionar oficial nu ar cheltui fondurile locale pentru a-şi trimite corpul la o distanţă de o sută de ani lumină atunci când tot ceea ce se cerea de la el era prezenţa minţii sale. Fără bagaje, cinstitul Marduk va călători prin intermediul Transferului Mental. Va satisface, măcar formal dacă nu în spirit, obiceiul celsian, corpul său rămânând pe loc cu inelul-dar ticăind vesel agăţat de nasul său.

Trebuia să găsească o minte care să locuiască în corpul său atâta vreme cât el va fi plecat. Însă acest lucru nu era dificil. Sunt prea multe minţi în galaxie şi nu îndeajuns de multe corpuri pentru acestea. (De ce trebuie să fie aşa, nimeni nu ştie cu adevărat. La urma urmei, fiecare primise câte unul la început. Însă se pare că întotdeauna unii oameni ajung să aibă mai mult, iar alţii mai puţin decât au nevoie, fie că este vorba de avere, de putere sau de corpuri.)

Marduk luă legătura cu Compania Pustnicul (Corpuri Pentru Orice Scop). Pustnicul avea exact ceea ce avea el nevoie: un tânăr pământean ce era într-un pericol iminent de a-şi pierde viaţa, şi care era dispus să-şi încerce norocul cu un inel de nas ticăitor.

În acest fel ajunse Marvin Flynn pe Celsus V.

Măcar o dată nu era nevoie să se grăbească. După sosire, Marvin a fost în măsură să urmeze procedurile prescrise pentru Transfer. Rămase întins, perfect nemişcat, devenind încet-încet conştient de noul său corp. Îşi încercă membrele, îşi verifică simţurile şi trecu în revistă încărcătura configuraţiei-culturale primare aşa cum radia ea din lobul său frontal, pentru factorii analogi şi de similitudine. Apoi percepu, prin intermediul encefalului, factorul emoţional şi structural pentru crucea sudului, nadir şi punctul de control. Aproape toate acestea s-au produs în mod automat.

Îi plăcu corpul celsian, cu încheieturi foarte bune şi cu un model excelent al secvenţei principale a dispersiei aleatorii. Bineînţeles că existau şi probleme: curba delta era absurd de eliptică, iar PUY (punctele universale Y) erau mai degrabă sub formă de semilună decât trapezoidale. Dar trebuia să te aştepţi la aşa ceva pe o planetă de Tip 3B; în condiţii normale, nu i-ar crea în niciun caz probleme.

Analizând în general situaţia, se găsea într-un întreg complex corp-mediu-cultură-rol cu care putea să se identifice şi cu care avea afinităţi.

— Mă simt destul de bine, îşi spuse Marvin. Numai de n-ar exploda blestematul ăsta de inel de nas.

Se ridică în picioare şi cercetă împrejurimile. Primul lucru pe care îl zări a fost un bilet pe care Marduk Kras îl lăsase pentru el, legat de încheietura mâinii astfel încât să nu fie posibil să nu-l observe. În el scria:

Dragă Transferatule,

Bun venit pe Celsus! Îmi dau seama că, în situaţia actuală, se poate să nu te simţi chiar aşa de bine-venit, şi regret acest lucru aproape la fel de mult ca şi tine. Însă te sfătuiesc în mod sincer să îţi scoţi din cap gândurile legate de o moarte brutală şi să te concentrezi pentru a avea o şedere cât mai plăcută. Poate te va consola să afli că, statistic, incidenţa morţilor provocate de daruri negre nu este mai mare decât cea a numărului de morţi provocate de accidentele din minele de plutoniu, asta dacă întâmplător eşti un miner din minele de plutoniu. Aşa că relaxează-te şi bucură-te de viaţă.

Am încheietura de la mâna stângă destul de fragilă, aşa că te rog fii atent dacă va trebui să ridici greutăţi mari. Noroc şi încearcă să nu-ţi faci griji, de vreme ce neliniştea n-a rezolvat până acum vreo problemă.

P.S. Ştiu că eşti un gentleman şi nu vei încerca să scoţi inelul din nas. Însă am considerat că trebuie să-ţi spun că oricum nu vei putea, deoarece este blocat cu o încuietoare Moleculară Jayverg. La revedere din nou, şi te rog străduieşte-te să laşi deoparte părţile neplăcute şi să te simţi bine în timpul celor două săptămâni pe care le ai de petrecut pe minunata noastră planetă.

Al Tău Sincer Prieten,
Marduk Kras

La început, Marvin a fost iritat de bilet. Apoi însă a izbucnit în râs şi l-a mototolit. Marduk era fără îndoială o canalie, însă destul de simpatică şi de generoasă. Marvin se hotărî să vadă partea bună a târgului pe care l-a făcut, să uite de potenţiala bombă ce se găsea chiar deasupra buzei lui şi să se bucure de şederea sa pe Celsus.

Plecă în explorarea noii sale case şi a fost foarte mulţumit de ceea ce a descoperit. Era o vizuină de celibatar, construită pentru a fi mai degrabă rezidenţă decât loc de reproducere. Piesa de bază a construcţiei – pentabrahială – reflecta statutul de funcţionar public al lui Kras. Cei mai puţin norocoşi erau nevoiţi să se mulţumească cu un sistem de trei sau patru galerii; iar în mahalalele din Bogger Nord, familii întregi trăiau înghesuite în sisteme mizerabile mono sau bibrahiale. Cu toate acestea, reforma locuinţelor a fost anunţată pentru un viitor apropiat.

Bucătăria era curată, modernă şi bine aprovizionată cu produse de calitate. Erau borcane de anelide în sirop, şi un bol cu un amestec exotic de Salată Alcyonium, bucăţele delicioase de Tuipora, Pennatula, Gorgonia şi Renilla. Mai era o cutie de Gâscă Barnacle în sos rotifer şi în sos de orhidee, şi un pachet de Uca dulce-acrişor congelat. Dar – ceva specific pentru un burlac – nu existau produse deosebite, nici măcar o bucată de tropod gazos sau o sticlă de Ginger Honey carbonatată.

Rătăcind de-a lungul culoarelor lungi şi sinuoase, Marvin descoperi sala de audiţii şi înregistrări muzicale. Aceasta era dominată de un Amplificator Imperial gigantic, flancat la rândul său de două boxe model Tyrant. Marduk utiliza un microfon Whirlpool semi-mix, cu patruzeci de bbc filtru de canal, cu selector „expandat” de detectare a sensului, cu director „pasiv” în virgulă mobilă. Redarea se făcea prin regenerarea imaginii, însă exista şi posibilitatea de a selecta şi modularea evanescentă. Cu toate că nu era de o calitate profesională, era un echipament foarte bun pentru un amator.

Bineînţeles, piesa de rezistenţă a sistemului era Insectariumul. Acesta era un Ingenuator, model Super-Max, având selector atât pentru automat cât şi pentru manual, control al mixajului şi posibilităţi de minimizare.

Marvin alese o gavotă pentru greiere (Korestal, 431B) şi ascultă încântătorul obbligato traheal şi acompaniamentul subtil de bas ale tubulelor Malphigiene perechi. Cu toate că nu era un cunoscător, realiza talentul de virtuoz al respectivului interpret: un Greiere cu Dungi Albastre, cel de-al doilea segment toracic al acestuia pulsând uşor, vizibil în propriul său compartiment din Insectarium.

Aplecându-se, Marvin încuviinţă din cap în semn de apre-ciere. Greierele cu Dungi Albastre ţăcăni din mandibule, apoi se întoarse la muzica sa. (Fusese special selecţionat pentru a fi cât mai strălucitor în spectacole. Însă Marvin nu ştia acest lucru.)

Marvin modifică poziţia butonului de selectare, trecând de la Activ la Inactiv; greierele adormi. Insectariumul era bine dotat, în mod special cu Simfonii Mayfly şi ciudatele cântece noi de larve, însă Marvin avea prea multe de descoperit pentru a-şi pierde acum timpul cu muzica.

În sufragerie, Marvin se aşeză pe o veche banchetă de argilă (un Wormstetter original), îşi lăsă capul pe spătarul de granit tocit bine şi încercă să se relaxeze. Însă inelul din nas continua să ticăie, o intruziune continuă, sâcâitoare în sentimentul său de bunăstare. Se aplecă şi luă la întâmplare un beţişor-revistă dintr-o grămadă de pe o măsuţă joasă. Trecu cu antenele peste striaţiuni, însă degeaba. Nu se putea concentra la asemenea lucruri neînsemnate. Nerăbdător, aruncă deoparte beţişorul şi încercă să facă un plan.

Însă era cuprins de un dinamism implacabil. Trebuia să ia în considerare ideea că durata vieţii sale era extrem de limitată, iar clipele zburau pe lângă el. Voia să facă ceva pentru a comemora ultimele sale ore. Dar ce putea face el aici?

Se ridică din Wormstetter şi începu să umble de colo-colo prin galeria principală, ghearele ţăcănindu-i în mod enervant. Apoi, luând o hotărâre bruscă, se duse la garderobă. De aici îşi alese un nou înveliş de chitină, bronz-auriu, pe care şi-l aranjă cu grijă pe umeri. Îşi dădu pe perişorii faciali cu clei parfumat, şi şi-i aranjă *en brosse* peste obraji. Îşi aplică pe antene un fixativ uşor, le direcţionă aşa cum era moda, la şaizeci de grade, şi le lăsă apoi să cadă în arcuirea lor naturală, atât de atractivă. În cele din urmă, îşi pudră secţiunea de mijloc cu Nisip de Lavandă şi îşi scoase în evidenţă articulaţiile umerilor folosind negru de fum.

Privindu-se în oglindă, ajunse la concluzia că efectul era destul de atrăgător. Era bine îmbrăcat, fără să aibă un aer de dandy. Judecându-se cât de obiectiv putea, consideră că era un tânăr prezentabil, cu un aer studios. În niciun caz nu arăta ca o vedetă. Însă Squig, în mod clar, nu arăta nici a fraier.

Părăsi vizuina pe intrarea principală, punând apoi la loc capacul.

Se lăsase înserarea. Deasupra capului sclipeau stelele; nu păreau să fie mai multe decât puzderia de lumini de la intrarea în nenumăratele vizuini, comerciale şi particulare, care împreună formau inima pulsândă a oraşului. Priveliştea îl încântă pe Marvin. În mod sigur, în mod sigur, undeva, în nesfârşitele coridoare ce se intersectau în marele oraş, se găsea ceva care să-i facă plăcere. Sau, cel puţin, să-i aducă un moment dulce, de uitare.

Astfel, Marvin porni trist şi totuşi trepidând de speranţă, către agitatul şi atrăgătorul Şanţ Principal al Oraşului, pentru a descoperi ce îi oferă norocul sau ce i-a hotărât soarta.

Cu paşi mari şi legănaţi şi acompaniat de scârţâitul cizmelor de piele, Marvin Flynn porni de-a lungul trotuarului de lemn. Ajunse până la el o uşoară mireasmă de tufe de mure şi prerie. De o parte şi de cealaltă pereţii de cărămidă arsă ai oraşului luceau sub lumina lunii precum argintul mexican mat. Dintr-un bar din apropiere se auzeau sunetele stridente ale unui banjo…

Încruntându-se serios, Marvin se opri dintr-odată. Prerie? Baruri? Ce naiba se întâmpla aici?

— S-a întâmplat ceva, străine? se interesă o voce aspră. Flynn se răsuci. O siluetă ieşi din umbră în apropiere de Magazinul General. Era un cowboy vagabond, cu voce şuierată şi cu umerii căzuţi, purtând o pălărie neagră, plină de praf, lăsată în mod comic pe fruntea-i murdară.

— Da, ceva e tare în neregulă, răspunse Marvin. Totul pare… ciudat.

— Nu-i niciun motiv să-ţi faci griji, îl linişti vagabondul. Ţi-ai schimbat doar sistemul de referinţă metaforică, şi Dumnezeu mi-e martor că nu-i niciun rău în asta. La urma urmei, ar trebui să fii fericit că ai scăpat de acele comparaţii depresive animal-insectă.

— Nu era nimic în neregulă cu comparaţiile mele. În fond, mă găsesc pe Celsus V, şi *chiar trăiesc* într-o vizuină.

— Şi ce-i cu asta? se miră vagabondul. Nu ai pic de imaginaţie?

— Ba am foarte multă imaginaţie! se indignă Marvin. Dar nu despre asta este vorba. Vreau doar să spun că e în contradicţie cu realitatea să gândeşti ca un cowboy de pe Pământ când de fapt eşti o creatură asemănătoare cu un fel de molie, pe Celsus.

— Nu poţi face nimic. Ceea ce se întâmplă acum este că ţi-ai supraîncărcat facultatea de a face analogii, aşa că ţi s-a ars o siguranţă. În consecinţă, percepţia ta a preluat sarcina de normalizare experimentală. Această stare este cunoscută sub numele de „deformare metaforică”.

Marvin îşi aminti acum de avertismentul pe care îl primise de la domnul Blanders în legătură cu acest fenomen. Deformarea metaforică, acea boală a călătorilor interstelari, l-a lovit dintr-odată şi fără avertisment.

Ştia că ar trebui să fie alarmat, dar în loc de asta simţi doar o uşoară surpriză. Emoţiile sale erau conforme cu percepţiile, atâta vreme cât o schimbare nepercepută e o schimbare pe care nu o simţi.

— Când voi începe să văd lucrurile aşa cum sunt? fu curios Marvin.

— Această întrebare ar trebui pusă unui filozof. Însă vorbind despre situaţia în cauză, acest sindrom deosebit va dispărea dacă te vei întoarce vreodată pe Pământ. Dacă însă vei continua să călătoreşti, procesul de creare a unor analogii perceptuale se va accentua; cu toate că este de aşteptat ca să ai scurte perioade de revenire la situaţia perceptuală a contextului iniţial.

Marvin găsi că acest lucru este interesant, fără a fi şi alarmant. Îşi săltă mai sus jeanşii, după care spuse:

— Păăăi, îmi închipui că un bărbat trebe' să joace cu cărţile pă care le are-n mână, şi n-am dă gând să stau toat' noaptea şi să dau din gură. Da' tu cine eşti, străine?

— Io, zise cowboy-ul cu mulţumire de sine, mi-s ăl făr' de care dialogul tău ar fi imposibil. Eu mi-s Necesitatea personalizată, făr' de mine, ar fi trebuit să-ţi aduci aminte singur de Teoria Deformării Metaforice şi mă-ndoiesc c-ai fi fost capabil d-aşa ceva. Ai putea să îmi dai ceva arginţi.

— Asta-i doar pentru ţigări, spuse cu dispreţ Marvin.

— Îmi pare rău, spuse cowboy-ul, fără însă să arate nici cea mai mică stânjeneală. Ai vreuna gata răsucită?

— Am ce e nevoie ca să-ţi faci singur, îi răspunse Marvin, aruncându-i o punguţă de tutun Bull Durham.

Îşi contemplă pentru un moment noul companion, după care spuse:

— Apăi, eşti o fiinţă tare râioasă şi mi se pare că eşti jumătate măgar şi jumătate câine de prerie. Însă îmi închipui că va trebui să te suport, oricine ai fi.

— Bravo, spuse cu gravitate cowboy-ul. Văd că preiei controlul schimbărilor de context cu aceeaşi siguranţă de sine cu care o maimuţă pune stăpânire pe o banană.

— 'Mi-nchipui că-i nevoie de înaltă tehnologie pen' asta, spuse netulburat Marvin. Care-i următoarea mişcare, profesore?

— Vom merge, spuse cowboy-ul, la acel bar de colo, cel cu reputaţie proastă.

— Yupiiie, exclamă Marvin şi intră, mergând legănat, în saloon.

Odată înăuntru, o femeie se agăţă de braţul lui Marvin. Privi în sus spre el, cu un zâmbet asemenea unui basorelief vermion. Ochii ce priveau în gol îi erau desenaţi într-un simulacru de veselie; chipul său flasc îi era pictat cu hieroglifele mincinoase ale însufleţirii.

— Vin' cu mine sus, puştiule, strigă matroana slută. O să ne distrăm, o să râdem!

— E ciudat să realizezi, spuse cowboy-ul, că Obiceiul a hotărât ce mască trebuie să poarte femeia asta, proclamând că cei ce vând plăceri trebuie să exprime veselie. E o cerinţă tare aspră, prieteni, şi care nu mai este impusă niciunei alte ocupaţii. Ca exemplu: femelei peşte îi este permis să îi displacă heringii şi până şi băiatului care distribuie ziarele i se permite să nu ştie să citească. Nici măcar binecuvântaţilor sfinţi nu li se cere să se bucure de sfânta lor martirizare. Numai umililor vânzători de plăceri li se cere, ca lui Tantal, să spere mereu la un festin de neatins pentru ei.

— Amicul tău e un mare glumeţ, aşa-i? zise zgripţuroaica. Însă tu-mi placi mai mult, iubitule, pen' că mă faci să mă topesc pe dinăuntru.

De gâtul scorpiei atârna un lănţişor de care erau prinse mai multe miniaturi: a unui craniu, a unui pian, a unei săgeţi, a unui pantof de copil şi un dinte îngălbenit.

— Ce sunt astea?

— Simboluri, răspunse ea.

— Ale cui?

— Vino sus şi-o să-ţi arăt, funduleţ dulce.

— Şi astfel, continuă cowboy-ul, percepem adevărata confruntare nemediată dintre trezirea naturii feminine şi capriciile noastre masculine ce prin comparaţie par jucării de copilaş.

— ’Aide! strigă harpia, unduindu-şi trupul într-un simulacru de pasiune, cu atât mai înspăimântător cu cât era real. Sus în pat! urlă ea, împingându-l pe Marvin cu un sân de mărimea şi de consistenţa unui cobur mongol gol. Chiar c-o să-ţi arăt ceva! strigă ea, aproape încolăcindu-l cu un picior alb şi masiv, dezgustător şi plin de varice. Când eşti iubit de mine, urlă ea, ştii al dracului de bine că eşti iubit! Şi se frecă în mod lasciv de el cu vintrele care îi era la fel de puternic blindat ca şi fruntea unui Tyrannosaurus.

— Ăăă... îţi mulţumesc oricum foarte mult, dar nu cred că tocmai în acest moment...

— Nu vrei să fii *iubit*? întrebă, nevenindu-i să creadă, femeia.

— Ei bine, de fapt, nu pot spune chiar că asta vreau.

Femeia îşi puse mâinile cât nişte măciuci pe şoldurile mari cât nişte tobe.

— Am trăit să apuc şi ziua asta! zise ea. După care se înmuie şi continuă: Nu întoarce spatele casei lui Venus, plină de miresmele plăcerilor! Trebuie să te străduieşti, domnule, ca să depăşeşti acest gest nemaivăzut de lipsă de bărbăţie. Vino, stăpâne! Goarna răsună; te aşteaptă să încaleci şi să porneşti atacul!

— Ăăă, cred că mai degrabă nu, râse fals Marvin.

Îl apucă de beregată cu o mână cât un poncho chilian.

— O s-o faci chiar acum, laş nenorocit cu înclinaţii de ticălos narcisist, şi o s-o faci bine şi cum trebuie, de nu, pe Ares, o să-ţi rup gâtul ăla slăbănog ca pe-al unui pui Michaelmas!

Se părea că o tragedie era pe punctul de a se produce, deoarece pasiunea femeii o punea în imposibilitatea de a fi capabilă să-şi modifice în mod judicios cererile, în vreme ce reputata lance semeaţă a lui Marvin ajunsese la dimensiunile unui bob de mazăre. (În acest fel, natura oarbă, în vreme ce îl apăra de un atac, oferea motive pentru un altul.)

Din fericire, cowboy-ul, urmându-şi impulsul, dacă nu tendinţele predilecte, scoase rapid de la centură un evantai, se aplecă zâmbind prosteşte şi o lovi cu acesta pe furioasa femeie peste antebraţul său de rinocer.

— Să nu îndrăzneşti să-i faci vreun rău! se răsti cowboy-ul cu o voce piţigăiată.

— Da, spune-i să nu mă mai *pipăie*, interveni şi Marvin cu repezeală. Vreau să spun că pur şi simplu este prea mult, nu mai poţi ieşi din casă seara să te plimbi fără să nu ţi se întâmple vreun incident *dizgraţios*...

— Nu plânge, pentru Dumnezeu, nu plânge! spuse cowboy-ul. Ştii că nu pot să te văd plângând!

— *Nu plâng*! se smiorcăi Marvin. Doar că mi-a distrus cămaşa asta. Cadoul tău!

— O să-ţi cumpăr alta! Dar nu mai pot rezista la o altă scenă!

Femeia se uita la ei cu gura căscată, iar Marvin fructifică acest moment de neatenţie luând un levier din cutia sa de scule şi, strecurându-l sub degetele umflate ale acesteia, reuşi să scape de strânsoarea ce-l ţinea captiv. Folosindu-se de această ocazie minusculă, Marvin şi cowboy-ul ţâşniră în goană pe uşă, o zbughiră după colţ, făcând salturi mari până pe cealaltă parte a străzii, şi săriră cu prăjina pentru a-şi câştiga libertatea.

De îndată ce nu se mai găsi în pericol iminent, Marvin îşi recăpătă simţurile. Pentru moment, ochii i se limpeziră de voalurile deformării metaforice, şi beneficie de o remisie perceptuală. Toate lucrurile erau acum mult prea clare, aproape în mod dureros, acum când cowboy-ul se dovedi a fi de fapt un mare gândac parazit din specia *S Cthulu*. Nu putea fi niciun dubiu în acest sens, deoarece gândacul Cthulu este caracterizat printr-un canal salivar secundar aşezat puţin mai jos şi mai la stânga faţă de ganglionul subesofagial.

Aceşti paraziţi se hrăneau cu emoţii preluate de la alţii, ale lor personale fiindu-le de mult timp atrofiate. În mod obişnuit, pândesc în locuri întunecoase sau umbroase, aşteptând ca un celsian neatent să treacă prin raza de acţiune a maxilarelor lor segmentate. Exact asta i se întâmplase şi lui Marvin.

Realizând acest lucru, Marvin dirijă către gândac un sentiment de mânie atât de puternic, încât Cthulu, victimă a propriilor săi receptori emoţionali hiperacuţi, căzu inconştient în mijlocul drumului. După asta, Marvin îşi rearanjă îmbrăcămintea bronz-aurie, îşi îndreptă antenele şi îşi urmă calea în josul drumului.

Ajunse la un pod ce trecea peste un mare fluviu de nisip. Stând la jumătatea acestuia, privi în jos către genunea neagră ce înainta învolburată şi fără oprire către misterioasa mare de nisip. Pe jumătate hipnotizat, privi inelul de nas ce bătea un ritm mortal de trei ori mai rapid decât cel al inimii sale. Îşi spuse:

„Podurile reprezintă un receptacul pentru idei opuse. Distanţele orizontale ale acestora ne vorbesc despre transcendenţa noastră; declivitatea lor verticală ne aminteşte continuu despre iminenţa eşecului, despre certitudinea morţii. Mergem mereu înainte trecând peste obstacole, însă prăbuşirea primordială se găseşte întotdeauna chiar sub picioarele noastre. Construim, ridicăm, fabricăm; însă arhitectul suprem este moartea, care ridică înălţimi numai pentru a putea exista prăpăstii.

O, celsieni, aruncaţi meşteşugitele voastre poduri peste o mie de fluvii, şi legaţi împreună contururile disparate ale planetei; măiestria voastră nu valorează nimic, pentru că pământul este în continuare sub voi, tot aşteptând, mereu răbdător. Celsieni, aveţi un drum de urmat, însă acesta vă duce în mod sigur spre moarte. Celsieni, în ciuda măiestriei voastre, mai aveţi o lecţie de învăţat: inima este făcută pentru a primi vârful lăncii, toate celelalte rezultate sunt lipsite de importanţă."

Acestea erau gândurile lui Marvin Flynn în vreme ce sta pe pod. Şi fu copleşit de o nevoie mistuitoare de a termina cu dorinţele, de a renunţa la plăcere şi durere, de a abandona meschinele împliniri şi eşecuri, de a înceta cu distracţiile şi de a merge în linie dreaptă către ţinta vieţii, care este moartea.

Fără grabă, escaladă parapetul, rămânând ghemuit acolo, deasupra curenţilor şerpuitori ai nisipului. Atunci, cu coada ochiului, zări o umbră desprinzându-se de lângă un pilon, apropiindu-se şovăitoare de parapet şi, în echilibru deasupra abisului, aplecându-se înainte, în mod periculos…

— Stai! Aşteaptă! strigă Marvin.

Propria sa dorinţă de autodistrugere dispăruse în mod brusc. Nu mai văzu altceva decât un semen de-al său ce era în pericol.

Umbra tresări şi dintr-odată plonjă către hăul căscat al fluviului de dedesubt. Marvin acţionă în acelaşi moment cu ea şi reuşi s-o prindă de gleznă.

Şocul ce urmă aproape că îl aruncă şi pe el peste parapet. Dar îşi reveni rapid. Marvin fixă ventuze de piatra poroasă a trotuarului, îşi întinse membrele inferioare pentru maximum de forţă, îşi încolăci două din membrele superioare în jurul unui pilon subţire şi continuă să menţină o strânsoare zdravănă cu celelalte două.

Pentru un moment, cei doi se găsiră în echilibru; apoi puterea lui Marvin se dovedi superioară greutăţii virtualului sinucigaş. Încet, cu grijă, Marvin trase, schimbându-şi punctul de prindere de pe tarsus pe tibie, trăgându-l în sus fără răgaz, până când aduse respectiva persoană într-un loc sigur, pe pod.

Orice amintire a propriei sale intenţii de autodistrugere îl părăsise. Veni mai aproape şi-l apucă pe sinucigaş de umeri, zgâlţâindu-l zdravăn.

— Prost afurisit! ţipă la el Marvin. Ce fel de laş eşti? Numai un idiot sau un nebun poate alege un asemenea sfârşit. Chiar n-ai niciun pic de curaj, afurisit de…

Se opri în mijlocul expletivului. Virtualul sinucigaş se găsea cu faţa spre el, tremurând şi ferindu-şi ochii. De-abia acum, pentru prima oară, Marvin desluşi că cel pe care-l salvase era o femeie.

Ceva mai târziu, într-un separeu dintr-un restaurant situat lângă capătul podului, Marvin îşi ceru scuze pentru cuvintele aspre, care fuseseră rostite mai degrabă ca urmare a şocului decât a unei convingeri. Însă femeia, ţăcănind cu graţie din gheare, refuză să accepte scuzele sale.

— Şi asta pentru că ai dreptate, îi spuse ea. Încercarea mea a fost actul unui idiot sau al unui nebun, sau şi una, şi alta. Mi-e teamă că analiza ta a fost corectă. Ar fi trebuit să mă laşi să sar.

Marvin realiză cât de drăguţă era. O femeie micuţă, ce de-abia îi ajungea până la toracele superior, minunat alcătuită. Partea de mijloc a corpului ei avea curbele dulci ale unui adevărat cilindru, iar capul său semeţ era situat puţin mai în faţa corpului, la cinci grade de verticală, totul creând un efect extraordinar. Trăsăturile sale erau perfecţiunea întruchipată, începând cu fruntea frumos bombată şi terminând cu unghiul ascuţit al fălcilor sale. Ovipozitoarele sale gemene erau ascunse cu modestie de o eşarfă de satin alb, tăiată în stilul prinţesă şi dezvăluind doar o mică şi aţâţătoare porţiune a pielii verzi strălucitoare ce se ascundea sub ea. Picioarele ei, toate, erau îmbrăcate în curbe portocalii, aranjate în aşa fel încât să scoată în evidenţă segmentarea netedă a încheieturilor.

Poate că era o virtuală sinucigaşă; însă era şi cea mai uimitoare frumuseţe pe care Marvin o văzuse pe Celsus. Uitându-se la ea, gâtul i se uscă şi pulsul i se acceleră. Descoperi că se uita ţintă la satinul alb ce ascundea şi în acelaşi timp scotea în evidenţă ovipozitoarele ridicate şi puţin aplecate. Se răsuci, şi descoperi că privea ţintă la minunea senzuală a unui membru lung, segmentat. Roşind puternic, se forţă să privească o aluniţă foarte încreţită ce o avea pe frunte.

Ea nu părea să fie conştientă de atenţia lui susţinută. Fără să îşi dea seama spuse:

— Poate că în această situaţie ar trebui să ne prezentăm singuri!

Amândoi râseră în hohote de gluma ei.

— Eu sunt Marvin Flynn, zise Marvin.

— Iar eu sunt Phthistia Held, se prezentă tânăra.

— Îţi voi spune Cathy, dacă nu te superi, propuse Marvin.

Râseră amândoi din nou. Apoi Cathy luă un aer serios.

— Trebuie să-ţi mulţumesc încă o dată. Însă acum sunt nevoită să plec, spuse, realizând cât de iute zboară timpul.

— Bineînţeles, încuviinţă Marvin ridicându-se. Când pot să te mai văd?

— Niciodată, îi spuse ea cu voce joasă.

— Dar trebuie să te văd! Vreau să spun că acum, că te-am găsit, nu pot să-ţi mai dau drumul niciodată.

Cu tristeţe, ea clătină din cap.

— Din când în când, o să te mai gândeşti un pic şi la mine? murmură ea.

— Nu trebuie să ne despărţim!

— Oh, o să-ţi treacă, îi spuse ea, fără cruzime.

— Nu voi mai zâmbi niciodată.

— Altcineva îmi va lua locul, prezise ea

— Eşti o adevărată ispită! strigă el pătimaş.

— Suntem ca două nave ce trec una pe lângă cealaltă în negura nopţii, îl corectă ea.

— Nu ne vom mai întâlni niciodată? se interesă el.

— Numai timpul poate răspunde la această întrebare.

— Eu mă rog să fiu împreună cu tine acolo, îi spuse Marvin, plin de speranţă.

— La est de Soare şi la vest de Lună, fredonă ea.

— Eşti răutăcioasă cu mine.

— Nu ştiam cât era ceasul. Dar ştiu că acum a venit timpul! Spunând aceste cuvinte, se răsuci şi ieşi din încăpere în fugă. Marvin o urmări cu privirea plecând, după care se aşeză din nou la bar.

— Unul în cinstea iubitei mele şi unul înainte de plecare, îi zise el barmanului.

— Femeia are întotdeauna două feţe, comentă barmanul în vreme ce-i turna băutura.

— Am sentimentul ăla, ştii tu, mort-după-ea-leşin-dacă-n-o-văd, îi răspunse Marvin.

— Un bărbat are nevoie de o femeie, îi spuse barmanul.

Marvin termină băutura şi întinse paharul pentru a-i fi umplut din nou.

— Un cocktail roz pentru o doamnă tristă.

— Poate că este obosită, sugeră barmanul.

— Nu ştiu de ce o iubesc în halul ăsta. Însă măcar ştiu de ce nu este soare pe cer. În singurătatea mea, mă obsedează ca melodia stranie a unui pian dintr-un apartament învecinat. Dar îi voi fi alături indiferent de cum se va purta cu mine acum. Poate aşa a fost să fie; totuşi, îmi voi aduce aminte de acest aprilie şi de ea, şi de briza serii ce mângâia copacii, însă nu pentru mine, şi…

Nimeni nu poate spune cât ar fi continuat lamentările lui Marvin dacă o voce situată la nivelul coastelor sale şi cu vreo jumătate de metru mai spre stânga, nu i-ar fi şoptit:

— Hei, domnu'.

Marvin se întoarse şi zări pe scaunul de bar de alături un celsian mic, îndesat şi prost îmbrăcat.

— Ce e? răspunse cu bruscheţe Marvin.

— Poa' tu vrut vezi muchacha 'stas-alta dat'?

— Da, vreau s-o mai văd. Dar ce poţi tu să…

— Eu detectiv particular urmăritor persoane dispărute satisfacsie garantata sau nu plătit un sent măcar.

— Ce fel de accent ai? se interesă Marvin.

— Lombrobian, îl informă detectivul. Numele meu este Juan Valdez si vin din sara fiestei, de dincolo de granisă, ca să fac avere aisi în oras mare din nort.

— Nisipean, pufni dispreţuitor barmanul.

— Cum spus la mine? se interesă micuţul lombrobian, cu o blândeţe ciudată.

— Ţi-am spus nisipean, prăpădit mic de nisipean ce eşti, îl sfidă barmanul.

— Asta mi s-a părut şi mie că ai spus.

Băgă mâna în chimir, scoase un cuţit lung, cu tăiş dublu, şi-l înfipse în inima barmanului, ucigându-l pe loc.

— Sunt un om blând, senor, se adresă el lui Marvin. Eu nu mă supăr usor. Adevărul ieste că, în satul meu natal din Montana Verde de los Tres Picos, sunt considerat un om care nu ar fase rău nimănui. Nu ser nimic mai mult decât să fiu lăsat să-mi cultiv răsadurile de peyote pe munsii înalsi din Lombrobia sub copacul numit „pălăria soarelui”, pen'ca ăla ie ăl mai bun peyote din lume.

— Înţeleg.

— Si cu toate asestea, continuă Valdez mai hotărât, cân’ un esploatator del norte mă insultă, si implisit, îi defăimează pe sei care mi-au dat naştere si care m-au hrănit... ei bine, atunsi, senor, o seasă roşie coboară peste ochii mei iar cusitul sâsneste singur în mâna mea, iar de-acolo merge fără oprire până-n inima trădătorului copiilor sărasi.

— Asta se poate întâmpla oricui, încuviinţă Marvin.

— Si cu tot sentimentul meu puternic al onoarei, continuă Valdez, în esensă sunt copilăros, intuitiv si înselegător.

— Ca să fiu cinstit, am observat asta, îl aprobă Marvin.

— Asta ie. Destul. Ei, doreşti să mă angazezi ca s-o caut pe fată? Bineînseles. El buen pano en el arca se vende, verdad?

— Si, hombre, replică râzând Marvin. Y el deseo vence al miedo!

— Pues, adelante!

Şi, braţ la braţ, cei doi ieşiră, fiind de îndată învăluiţi de magnifica noapte iluminată de miile de stele ce păreau vârfurile lăncilor unei imense armate.

Ajunşi afară din restaurant, Valdez îşi îndreptă faţa oacheşă şi mustăcioasă către cer şi localiză Constelaţia Invidius, care, în latitudinile nordice, indică fără greş direcţia nord-nord-est. Având ca punct de plecare această informaţie, stabili şi alte puncte de referinţă, folosind pentru asta vântul ce-i mângâia obrazul (bătând spre vest cu opt kilometri pe oră), muşchiul de pe copaci (crescând pe partea nordică a trunchiului cu un milimetru pe zi). Luă în considerare o eroare dinspre vest de treizeci şi trei de centimetri la un kilometru şase sute de metri (deriva) şi una spre sud de şapte centimetri şi jumătate la vreo nouăzeci de metri (efecte de tropism combinate). Apoi, toţi factorii fiind luaţi în considerare, porni în direcţia sud-sud-vest.

Marvin îl urmă. Într-o oră ieşiseră din oraş şi străbăteau acum o regiune agricolă plină de paie. După încă o oră se aflau departe de orice urmă de civilizaţie, într-o sălbăticie plină de stânci sfărâmate de granit şi de feldspat lucios.

Valdez nu dădea semne că ar vrea să se oprească, iar Marvin începu să fie cuprins de vagi îndoieli.

— Unde mergem, mai exact? întrebă el în cele din urmă.

— S-o găsim pe Cathy a ta, îi răspunse Valdez, dinţii albi strălucindu-i în mijlocul chipului său vesel, de culoarea sienei arse.

— Chiar locuieşte atât de departe de oraş?

— Habar n-am unde locuieşte, replică ridicând din umeri Valdez.

— Nu ştii?

— Nu, nu ştiu.

Marvin se opri brusc.

— Dar ai spus că ştii!

— N-am spus niciodată asta şi nici n-am lăsat să se înţeleagă, îi răspunse Valdez încreţindu-şi fruntea. Am spus că o să te ajut s-o găseşti.

— Dar dacă nu ştii unde locuieşte…

— Acest lucru nu-i câtuşi de puţin important, îl întrerupse Valdez ridicând un deget. Căutarea noastră nu se bazează pe ideea de a descoperi unde *locuieşte* Cathy; noi vrem pur şi simplu *să o căutăm pe Cathy*. Cel puţin aşa am înţeles eu.

— Aşa este, bineînţeles. Însă dacă nu mergem unde locuieşte, atunci unde mergem?

— Acolo unde va fi, răspunse cu seninătate Valdez.

— Aaaahh, se dumeri Marvin.

Continuară să meargă, trecând pe lângă adevărate minuni minerale, ajungând în cele din urmă la poalele unor dealuri pline de tufişuri uscate ce se întindeau de-a lungul unui şir semeţ de munţi asemenea unor cai de mare strânşi în jurul unei balene albastre strălucitoare. Mai trecu o oră şi din nou Marvin începu să fie cuprins de îndoieli. Însă de această dată îşi exprimă neliniştea într-un mod indirect, sperând ca folosind şiretenia să capete mai multe informaţii.

— O cunoşti pe Cathy de multă vreme? îl întrebă Marvin.

— N-am avut niciodată norocul să mă întâlnesc cu ea.

— Înseamnă că pentru prima dată ai văzut-o în restaurant împreună cu mine?

— Din nefericire nu am văzut-o nici atunci, deoarece în timpul discuţiei voastre eu eram la toaletă, încercând să elimin o piatră din rinichi. S-ar putea să fi apucat să o zăresc pentru o fracţiune de secundă după ce s-a ridicat de la masă şi a plecat de lângă tine, însă mai degrabă ceea ce am văzut a fost doar efectul Doppler produs de răsucirea uşii roşii de la intrare.

— Deci nu ştii absolut nimic despre Cathy?

— Numai puţinul care l-am aflat de la tine, care, să fiu cinstit, e egal cu zero.

— Atunci cum poţi oare să mă duci acolo unde va fi ea?

— E destul de simplu. Dacă stai să te gândeşti o clipă o să vezi că o să înţelegi.

Marvin se gândi multe clipe, însă tot nu reuşi să priceapă mecanismul.

— S-o luăm în mod logic. Care este problema? *S-o găsim pe Cathy*. Ce ştiu eu despre Cathy? Nimic.

— Nu sună deloc bine treaba asta.

— Însă aceasta este numai jumătatea problemei. Acum că am stabilit că nu ştiu nimic despre Cathy, oare ce ştiu eu despre *A Găsi*?

— Ce?

— Întâmplător, ştiu totul despre A Găsi, spuse Valdez triumfător, gesticulând cu mâinile sale negricioase. Pentru că întâmplător sunt un expert în Teoria Căutărilor!

— În ce? întrebă Marvin.

— Teoria Căutărilor! spuse Valdez, ceva mai puţin triumfător.

— Înţeleg, zise Marvin câtuşi de puţin impresionat. Ei bine… e grozav, şi sunt sigur că e o teorie foarte bună. Însă dacă nu ştii nimic despre Cathy, nu văd în ce mod ne-ar putea ajuta această teorie.

Valdez oftă, într-un mod destul de plăcut, şi-şi mângâie mustaţa cu mânuţa lui maronie.

— Prietene, dacă ai şti totul despre Cathy – obiceiurile, prietenii, dorinţele, speranţele, lucrurile care nu-i plac, temerile, visele, intenţiile ei, şi toate celelalte – crezi că ai fi în stare s-o găseşti?

— Sunt sigur că aş putea.

— Chiar fără să cunoşti Teoria Căutărilor?

— Da.

— Ei bine, aplică acelaşi raţionament şi condiţiilor inverse. Ştiu tot ce trebuie ştiut despre Teoria Căutărilor şi prin urmare nu am nevoie să ştiu nimic despre Cathy.

— Eşti sigur că e acelaşi lucru? se interesă Marvin.

— Trebuie să fie. La urma urmei, o ecuaţie este o ecuaţie. Rezolvată de la un capăt poate necesita mai mult timp decât dacă ar fi rezolvată pornind de la celălalt capăt, însă rezultatul nu poate fi afectat. De fapt, chiar avem mare noroc că nu ştim nimic despre Cathy. Uneori datele cunoscute pot interfera în mod negativ cu demonstrarea unei teorii. Însă în acest caz nu vom avea de suportat o asemenea influenţă.

Îşi continuară înaintarea în acelaşi ritm, începând să urce panta abruptă a unui versant muntos. Vântul deveni mai puternic şi mai rece, urlând şi mai tare, iar pe jos începură să apară suprafeţe acoperite cu brumă. Valdez continua să vorbească despre cercetările pe care le întreprinsese în domeniul Teoriei Căutărilor, amintind de câteva cazuri tipice: Hector căutându-l pe Lysander, Adam în căutarea Evei, Galahad plecat în recunoaştere pentru a depista Sfântul Graal, Fred C. Dobbs plecat după Comoara din Sierra Madre, investigaţia făcută de către Edwin Arlington Robinson pentru exprimarea colocvială dintr-un mediu american tipic, căutarea lui Naiad McCarthy de către Gordon Sly, entropia urmărită de energie, Dumnezeu căutându-l pe om, şi yang încercând să-l găsească pe yin.

— Din aceste date clare, poate fi extrasă noţiunea de Căutare şi cele mai importante corolare ale sale.

Marvin se simţea prea îngrozitor ca să mai răspundă. Dintr-odată îi trecuse prin cap că puteai să şi mori în acest pustiu îngheţat şi lipsit de apă.

— Ceea ce este destul de amuzant, continuă Valdez, este că Teoria Căutărilor ne duce la concluzia că nimic nu poate fi pierdut cu adevărat (sau în mod ideal). Numai gândeşte-te: pentru ca un lucru *să fie pierdut*, va fi nevoie de *un loc în care să se piardă*. Dar un asemenea loc nu poate exista atâta vreme cât multiplicitatea nu prezintă nicio implicaţie a diferenţierii calitative. În termenii Teoriei asta înseamnă că orice loc este la fel ca oricare alt loc. Prin urmare, înlocuim conceptul Pierdut cu conceptul de amplasare nedeterminată, care, bineînţeles, poate fi supusă analizei logicii matematice.

— Dar în cazul în care Cathy nu este cu adevărat pierdută, atunci nu putem cu adevărat s-o găsim, comentă Marvin.

— Această afirmaţie este adevărată, luată ca atare. Dar, bineînţeles, aceasta este doar noţiunea Ideală, iar în cazul nostru nu are o valoare prea mare. Pentru scopuri practice, Teoria Căutărilor trebuie modificată. De fapt, trebuie să inversăm premisa majoră a teoriei şi să acceptăm din nou conceptul original de Pierdut şi Găsit.

— Sună tare complicat.

— Complexitatea este mai mult aparentă decât reală, îl linişti Valdez. O analiză a problemei ne va oferi soluţia. Să luăm de exemplu propoziţia : „Marvin o caută pe Cathy.” Asta descrie destul de corect situaţia noastră, nu-i aşa?

— Cred că da, încuviinţă Marvin prudent.

— Ei bine, ce implică această afirmaţie?

— Implică… implică faptul că o caut pe Cathy.

Valdez îşi clătină capul tuciuriu, nemulţumit.

— Priveşte mai în profunzime, tânăr prieten nerăbdător! Identitatea nu e ceva de la sine înţeles! Afirmaţia făcută exprimă activitatea pe care o desfăşori şi prin acest lucru se implică pasivitatea stării-de-a-fi-pierdută în care se găseşte Cathy. Însă acest lucru nu poate fi adevărat. Pasivitatea ei este inacceptabilă, de vreme ce în ultimă instanţă orice persoană se caută pe sine, şi nimeni nu este scutit de această căutare. Trebuie să acceptăm că acum Cathy te caută pe tine (pe sine însăşi), la fel cum acceptăm că tu o cauţi pe ea (pe tine însuţi). În acest mod înfăptuim prima noastră permutare: „Marvin o caută pe Cathy care îl caută pe Marvin.”

— Chiar crezi că mă caută?

— Bineînţeles că te caută, fie că o ştie sau nu. La urma urmei, este o persoană adultă care se poate descurca singură; nu poate fi considerată un Obiect, sau un simplu oarece ce s-a pierdut. Trebuie să înţelegem că este independentă şi că, dacă tu o găseşti, atunci, în mod egal, te va găsi şi ea.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ei bine, este destul de simplu atunci când ai înţeles teoria. Acum, pentru a ne asigura succesul trebuie să ne hotărâm care este forma optimă de Căutare. În mod evident, dacă amândoi vă căutaţi, şansele de a vă găsi unul pe celălalt sunt considerabil reduse. Gândeşte-te că două persoane se caută, una pe cealaltă, în stânga şi-n dreapta, umblând de colo-colo prin raioanele supraaglomerate ale unui supermagazin, iar prin comparaţie imaginează-ţi strategia îmbunătăţită conform căreia unul caută în vreme ce celălalt stă într-un loc fix şi aşteaptă să fie găsit. Calculele matematice sunt destul de complicate, aşa că va trebui să mă crezi pe cuvânt. Cele mai mari şanse ca tu/ea să o/te găseşti/găsească pe ea/tine sunt ca unul să caute iar celălalt să permită să fie căutat. Vechea înţelepciune populară a ştiut dintotdeauna acest lucru, bineînţeles.

— Aşadar, ce facem?

— Tocmai ţi-am spus! urlă Valdez. Unul trebuie să caute, celălalt trebuie să stea şi să aştepte. De vreme ce nu putem controla acţiunile lui Cathy, ne închipuim că îşi urmează instinctele şi te caută. Prin urmare tu trebuie să-ţi înfrânezi instinctele şi să stai şi să aştepţi, în acest mod permiţându-i ei să te găsească.

— Tot ce am de făcut e să stau şi să aştept?

— Chiar aşa.

— Şi chiar crezi cu adevărat că ea mă va găsi?

— Pot să pariez pe viaţa mea.

— Păi… bine atunci. Dar, în cazul acesta, unde mergem noi acum?

— Într-un loc unde vei sta să aştepţi. În limbaj tehnic, se spune Punct de Localizare.

Marvin avea o figură ce exprima confuzie, aşa că Valdez îi explică mai departe:

— Matematic, în ceea ce priveşte şansele ca ea să te găsească, toate locurile au până acum un potenţial egal. Prin urmare, suntem în stare să alegem un Punct de Localizare arbitrar.

— Ce Punct de Localizare ai ales?

— Atât timp cât nu există nicio diferenţă, zise Valdez, am ales satul Montana Verde de Los Tres Picos, din Provincia Adelante, din statul Lombrobia.

— Acela este satul tău natal, nu-i aşa?

— Întâmplător, da, este, zise Valdez puţin surprins şi amuzat. Probabil de aceea, bănuiesc, mi-a venit atât de repede în minte.

— Nu e cam departe Lombrobia?

— E la o distanţă considerabilă, admise Valdez. Însă timpul nostru nu va fi pierdut, de vreme ce te voi învăţa logică şi cântece populare din ţara mea.

— Nu e cinstit, murmură Marvin.

— Prietene, îi spuse Valdez, atunci când accepţi ajutorul cuiva trebuie să fii pregătit să iei ceea ce ţi se poate oferi, nu ceea ce ai vrea tu să primeşti. Niciodată nu mi-am negat propriile limite omeneşti; însă e o dovadă de nerecunoştinţă din partea ta să vorbeşti de ele.

Marvin trebuia să fie mulţumit cu aceasta, deoarece nu credea că-şi putea găsi drumul înapoi spre oraş fără ajutor. Aşa că au continuat să înainteze în munţi, să cânte cântece populare, însă pentru lecţii de logică era prea frig.

Au mers înainte, pe versantul lucios şi neted al unui munte uriaş. Vântul fluiera şi urla, trăgând de hainele lor şi de degetele lor chinuite. Bucăţi de gheaţă înşelătoare cedau sub picioarele lor în vreme ce se chinuiau să găsească un sprijin pentru corpurile lor biciuite de vânt şi lipite de muntele îngheţat, semănând cu nişte lipitori ce se deplasau pe suprafaţa îngheţată a acestuia.

Valdez trecu prin toate acestea comportându-se ca un adevărat sfânt.

— Iezte difisil, rânji el. Si totusi, pentru dragostea se i-o porsi femeii asesteia, merită totul, nu?

— Da, sigur, mormăi Marvin. Cred că merită.

Dar adevărul era că începuse să se îndoiască. La urma urmei o cunoscuse pe Cathy pentru mai puţin de o oră.

O avalanşă bubui pe neaşteptate, tone de moarte albă urlând în vreme ce treceau pe lângă ei – la câţiva centimetri doar de trupurile lor obosite şi încleştate. Valdez zâmbi cu seninătate. Flynn se încruntă neliniştit.

— Dincolo de toate obstacolele, se află acea culme a împlinirilor care este chipul şi trupul fiinţei iubite.

— Daaa, sigur.

Suliţe de gheaţă, desprinse de pe o margine înaltă, se răsuciră strălucind în jurul lor. Marvin se gândi la Cathy şi descoperi că nu era în stare să-şi aducă aminte cum arată. Îi trecu prin minte că dragostea la prima vedere e o treabă cam exagerată.

În faţa lor se căsca o prăpastie adâncă. Marvin o contemplă, apoi se uită la câmpurile de gheaţă strălucitoare ce se întindeau dincolo de ea, şi ajunse la concluzia că nu merita efortul.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi spuse el lui Valdez.

Valdez zâmbi plin de şiretenie, oprindu-se chiar pe marginea vertiginoasei coborâri către acel iad bătut de vânturi şi modelat cu pante de zăpadă sinucigaşe.

— Amice, ştiu de ce spui asta.

— Ştii?

— Bineînţeles. Este evident că nu vrei ca eu să-mi risc viaţa continuând această căutare a ta, nebunească şi magnifică. Şi, de asemenea, este evident că ai de gând să te arunci înainte, singur.

— Chiar aşa? îl întrebă Marvin.

— Absolut. Şi cel mai neavizat observator ar înţelege că eşti mânat în această căutare a iubirii tale prin virtutea şi natura plină de hotărâre a personalităţii tale, luptând împotriva tuturor pericolelor. Şi, de asemenea, este cât se poate de evident că mentalitatea ta generoasă şi superioară ar fi deranjată de ideea implicării cuiva pe care îl consideri ca fiind un prieten apropiat şi de suflet, într-o aventură atât de periculoasă.

— Ei bine, nu sunt sigur că…, începu Marvin.

— Dar eu sunt sigur, îl contrazise Valdez. Şi îţi voi răspunde în felul următor la întrebarea pe care n-ai pus-o: Prietenia se aseamănă cu iubirea într-un punct: depăşeşte toate limitele.

— Hâm, răspunse Marvin.

— Prin urmare nu te voi abandona, spuse Valdez. Vom merge împreună până în ghearele morţii, de va fi nevoie, pentru preaiubita ta Cathy.

— Ei bine, e foarte drăguţ din partea ta, zise Marvin, uitându-se la prăpastia din faţa lor. Însă chiar că nu o cunosc pe Cathy foarte bine, şi nu ştiu cât de bine ne-am potrivi; aşa că, luând toate acestea în considerare, poate că ar fi mai bine dacă am pleca de aici…

— Cuvintelor tale le lipseşte convingerea, tinere prieten, râse Valdez. Te implor, nu te mai îngrijora pentru siguranţa mea.

— De fapt şi de drept, îmi făceam griji pentru siguranţa mea.

— Degeaba! strigă plin de veselie Valdez. Pasiunea fierbinte contrazice răceala studiată a vorbelor tale. Înainte, prietene!

Valdez părea hotărât să-l ducă cu forţa până la Cathy, fie că voia, fie că nu. Singura soluţie părea să fie o lovitură rapidă în bărbie, după care îl va târî pe Valdez şi pe sine însuşi înapoi la civilizaţie. Făcu un pas înainte.

Valdez făcu un pas înapoi.

— Aa, nu, prietene! strigă acesta. Încă o dată, dragostea ce te-a copleşit ţi-a făcut intenţiile transparente. Voiai să mă pocneşti, nu-i aşa? Apoi, după ce te asigurai că eram în siguranţă şi confortabil, şi că aveam tot ce îmi era necesar, aveai de gând să te arunci singur în sălbăticia albă. Eu însă refuz să-ţi fac pe plac. Mergem împreună înainte, compadre!

Şi, punându-şi în spate toate proviziile lor, Valdez începu să coboare în prăpastie. Marvin nu avu nimic altceva de făcut decât să-l urmeze.

Nu vom plictisi cititorul cu amănuntele legate de marea traversare a munţilor Moorescu, şi nici cu chinurile îndurate de tânărul îndrăgostit Flynn şi de tovarăşul său credincios. Şi nici nu vom înşira ciudatele halucinaţii ce i-au încercat pe călători, şi nici starea temporală de nebunie de care a suferit Valdez atunci când şi-a închipuit că este o pasăre în stare să zboare peste prăpăstii de sute de metri. Şi nimeni – cu excepţia oamenilor de ştiinţă – n-ar fi interesat de procesul psihologic prin care Marvin a trecut de la o contemplare a propriilor sale sacrificii, la o simpatie pentru tânăra doamnă în chestiune, mai apoi la o simpatie *puternică*, apoi la o senzaţie de dragoste, apoi la o pasiune copleşitoare, pentru întreaga viaţă.

E de ajuns să spunem că toate aceste lucruri s-au întâmplat, şi că această călătorie peste munte a luat mai multe zile şi a dat naştere multor emoţii. Şi că, în cele din urmă, a luat şi sfârşit.

Ajungând pe vârful ultimului munte, Marvin privi în jos şi văzu, în loc de întinderi de gheaţă, păşuni verzi şi păduri unduitoare sub un soare de vară, şi un sătuleţ micuţ cuibărit în cotul unui râu lin.

— Asta… asta e…? începu Marvin.

Da, fiule, spuse calm Valdez. Acesta este satul Montana de los Tres Picos, din Provincia Adelante, din Lombrobia, în valea Lunii Albastre.

Marvin îi mulţumi bătrânului său guru – pentru că niciun alt nume nu era mai potrivit rolului pe care îl jucase Valdez, acest om în acelaşi timp sucit şi sfânt – şi îşi începu coborârea spre Punctul de Localizare unde urma să înceapă aşteptarea sa pentru Cathy.

Montana de los Tres Picos! Înconjurat de lacuri cristaline şi munţi înalţi, un sistem rural simplu, sănătos, angajat într-o activitate domoală pe sub palmierii cu gât de lebădă. La miezul zilei şi al nopţii se puteau auzi notele tânguitoare ale unei chitare ce îşi purta ecourile în josul zidurilor crenelate ale bătrânului şi vechiului castel. Fecioare cu pielea închisă la culoare îngrijeau viţa de vie plină de praf, în vreme ce un cacic mustăcios le supraveghea, cu biciul înfăşurat somnoros în jurul încheieturii sale păroase.

La această amintire plăcută şi stranie a unor timpuri trecute a ajuns Flynn, condus de credinciosul Valdez.

Chiar în afara satului, pe o domoală ridicătură de pământ, se găsea un han, sau posadă. În acest loc îl duse Valdez.

— Dar este acesta chiar cel mai bun loc să aştept?

— Nu, nu este, îi răspunse Valdez cu zâmbet cunoscător. Însă alegându-l pe el în locul pieţei prăfoase a satului, ne ferim de ceea ce pare „optim”. În plus, este mult mai confortabil aici.

Marvin se înclină în faţa înţelepciunii superioare a mustăciosului şi se instală cât mai confortabil la posadă. Se aşeză la o masă de afară care oferea o vedere bună a întregii curţi şi a drumului din spatele ei. Se întremă cu o carafă de vin, şi continuă să-şi îndeplinească funcţia sa teoretică conform Teoriei Căutărilor: respectiv, să aştepte.

După vreo oră, Marvin zări o siluetă micuţă şi întunecată ce se deplasa încet de-a lungul întinderii alb-strălucitoare a drumului. Se apropie din ce în ce mai mult – un bărbat ce nu mai era tânăr, cu spatele încovoiat sub greutatea mare a unui obiect cilindric. În cele din urmă bărbatul îşi ridică privirile şi se uită direct în ochii lui Marvin.

— Unchiule Max! strigă Marvin.

— Hei, bună Marvin, îi răspunse unchiul Max. Te superi dacă-mi torni şi mie un pahar cu vin? Drumul ăsta tare e plin de praf.

Marvin umplu un pahar cu vin, nevenindu-i să-şi creadă simţurilor; pentru că unchiul său Max dispăruse fără urmă acum vreo zece ani. Ultima oară fusese văzut jucând golf la Fairhaven Country Club.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl chestionă Marvin.

— La a douăsprezecea gaură am dat peste o falie temporală. Dacă mai ajungi vreodată pe Pământ, Marvin, ar trebui să vorbeşti cu managerul clubului despre chestia asta. Nu am fost niciodată un tip care se plânge, însă mi se pare că comitetul de golf ar trebui să ştie de asta, şi eventual să construiască un mic gărduleţ sau altă structură care să o izoleze. Nu mă supără atât de tare pentru mine, însă ar putea declanşa un scandal urât dacă ar cădea în ea un copil.

— În mod sigur o să le spun, îl asigură Marvin. Dar, unchiule Max, unde te duci acum?

— Am o întâlnire în Samarra. Mulţumesc pentru vin, băiete, şi ai mare grijă de tine. Apropo, ştiai că îţi ticăie nasul?

— Da, îl asigură Marvin. E o bombă.

— Îmi închipui că ştii ce faci, spuse Max. La revedere, Marvin.

Şi unchiul Max plecă, mergând încet de-a lungul drumului, cu sacul de golf legănându-i-se pe umăr şi ţinând în mână o crosă numărul 2 pe care o folosea drept baston. Marvin se pregăti din nou de aşteptat.

După o jumătate de oră, Marvin rămase cu ochii lipiţi de silueta unei femei ce se grăbea pe drum. Simţi cum creşte în el o senzaţie de anticipare, se lăsă apoi să cadă însă înapoi în scaun. Dar tot nu era Cathy. Era doar mama lui.

— Eşti tare departe de casă, mamă, spuse el încet.

— Ştiu, Marvin. Însă, vezi tu, am fost capturată de neguţătorii de sclavi albi.

— La naiba, mamă! Cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Pur şi simplu duceam un coş cu ceva de-ale gurii pentru Crăciun la o familie săracă din Cutpurse Lane, şi a avut loc un raid al poliţiei, şi s-au întâmplat mai multe lucruri, am fost drogată şi m-am trezit în Buenos Aires într-o cameră luxoasă împreună cu un bărbat ce stătea lângă mine şi mă întreba într-o engleză stâlcită dacă voiam *să mă distrez puţin*. Şi când i-am spus că nu, s-a aplecat şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare ce era clar că intenţiona să fie lipsită de pudoare.

— La naiba! Pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Păi, am fost îndeajuns de norocoasă să-mi aduc aminte de o mică şmecherie pe care mi-o spusese doamna Jasperson. Ştiai că poţi ucide un om lovindu-l cu forţă sub nas? Ei bine, să ştii că mişcarea într-adevăr funcţionează. Nu mi-a plăcut s-o fac, Marvin, deşi la momentul respectiv păruse o idee bună. Şi uite aşa m-am trezit pe străzile din Buenos Aires, şi dintr-una într-alta, iată-mă.

— Vrei nişte vin?

— Drăguţ din partea ta, însă trebuie să plec mai departe, îi spuse mama sa.

— Unde?

— La Havana, am un mesaj pentru Garcia. Marvin, ai răcit?

— Nu, probabil că vorbesc mai înfundat din cauza bombei ăsteia din nas.

— Ai grijă de tine, Marvin, îi spuse mama lui, după care plecă grăbită mai departe.

Mai trecu ceva timp. Marvin luă prânzul pe terasă, însoţindu-l cu o carafă de Sangre de Hombre, din 36, şi apoi se trase la umbra lăsată de copertina albită. Soarele îşi întinse fondul său auriu către vârfurile munţilor. În josul drumului se putea vedea silueta unui bărbat ce se grăbea să treacă de han…

— Tată! strigă Marvin.

— Bună ziua, Marvin, spuse tatăl său surprins, însă ascunzând bine acest lucru. Trebuie să recunosc că ajungi mereu în cele mai neaşteptate locuri.

— Aş putea spune şi eu acelaşi lucru despre tine.

Tatăl său se încruntă, îşi aranjă cravata şi-şi mută servieta diplomat în cealaltă mână.

— Nu-i nimic ciudat în faptul că mă găsesc aici, îi spuse el fiului său. De obicei mama ta mă conduce cu maşina de la staţie până acasă. Însă astăzi a fost nevoită să întârzie, aşa că am plecat pe jos. De vreme ce tot mă plimbam, m-am hotărât s-o apuc pe scurtătura care duce peste terenul de golf.

— Înţeleg, spuse Marvin.

— Trebuie să admit, continuă tatăl său, că această scurtătură pare să se fi transformat într-o „lungă” scurtătură, cum ar putea spune cineva, deoarece cred că merg pe câmp de aproape o oră, dacă nu de mai mult timp.

— Tată, nu ştiu cum să-ţi spun, dar adevărul este că nu te mai găseşti pe Pământ.

— Nu găsesc nimic amuzant într-o asemenea afirmaţie. Fără îndoială că am deviat mult de la drumul meu; nici măcar stilul arhitectural nu este cel pe care te-ai aştepta în mod normal să-l găseşti în statul New York. Dar sunt absolut sigur că dacă voi continua să merg de-a lungul acestui drum încă vreo treizeci de metri o să ies în strada Annandale, care mă va duce până la intersecţia străzii Arţarului cu aleea Pinilor. De acolo, bineînţeles, voi putea să ajung cu uşurinţă acasă.

— Presupun că ai dreptate, răspunse Marvin.

Niciodată nu fusese în stare să aibă ultimul cuvânt într-o discuţie contradictorie cu tatăl său.

— Trebuie să plec, zise tatăl său. Apropo, Marvin, ştii că ai ceva în nas?

— Da, domnule. E o bombă.

Tatăl său se încruntă zdravăn, îl ţintui cu privirea, dădu din cap cu părere de rău şi porni în josul drumului.

— Nu înţeleg, îi spuse Marvin mai târziu lui Valdez. De ce mă găsesc toţi oamenii ăştia? Pur şi simplu nu pare ceva normal.

— Nici nu este ceva normal, îl asigură Valdez. În schimb este inevitabil, ceea ce este mult mai important.

— Poate că este inevitabil. Dar este de asemenea extrem de improbabil.

— Adevărat, fu de acord Valdez. Cu toate că preferam să-i spunem acestui lucru probabilitate-forţată; ceea ce vrea să însemne că este un indeterminat concomitent al Teoriei Căutărilor.

— Mi-e teamă că nu înţeleg în totalitate chestia asta.

— Ei bine, este destul de simplu. Teoria Căutării este o teorie pură; ceea ce vrea să însemne că pe hârtie funcţionează de fiecare dată, fără a putea fi combătută. Dar atunci când luăm purul şi idealul şi încercăm să facem nişte aplicaţii practice, începem să întâmpinăm dificultăţi, primul şi cel mai important fiind fenomenul de nedeterminare. Ca să explic cât mai simplist, ceea ce se întâmplă este următorul lucru: prezenţa Teoriei interferează cu acţiunea Teoriei. Înţelegi, Teoria nu poate lua în considerare efectul propriei sale existenţe asupra ei însăşi. În mod ideal, Teoria Căutărilor există într-un univers unde nu există o Teorie a Căutărilor. Însă în mod practic – care de fapt este şi problema noastră în această situaţie – Teoria Căutărilor există într-o lume în care este o Teorie a Căutărilor, care are ceea ce se numeşte un efect de „oglindire” sau de „dublare” asupra ei însăşi. După unii gânditori, există un pericol extrem de real de „duplicare infinită”, în care situaţie Teoria se modifică pe sine, la nesfârşit, în termeni de modificări anterioare ale Teoriei efectuate de către Teorie, ajungându-se în cele din urmă la o stare de entropie, în care toate posibilităţile au o valoare egală. Această argumentaţie este cunoscută sub numele de Eroarea lui Von Gruemann, în care eroarea implicării cauzalităţii asupra unei simple secvenţe este autoevidenţiată. Acum lucrurile au devenit mai clare?

— Cred că da. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg este ce efect exact are Teoria asupra Teoriei?

— Credeam că am explicat acest lucru, zise Valdez. Efectul primar sau „natural” pe care îl are o Teorie a Căutărilor asupra unei Teorii a Căutărilor este, bineînţeles, creşterea valorii lui lambda-chi.

— Hâmm, făcu Marvin.

— Bineînţeles, lambda-chi este reprezentarea simbolică a ratei inverse a tuturor căutărilor posibile şi a tuturor găsirilor posibile. Astfel, când lambda-chi îşi măreşte valoarea prin nedeterminare sau alţi factori, posibilitatea căutării-nereuşite este rapid redusă până aproape de zero, în vreme ce posibilitatea căutării-succes se măreşte rapid către unu. Acesta este cunoscut drept Factorul de Determinare a Expansiunii.

— Asta vrea să însemne că din cauza efectului Teoriei Căutărilor asupra Teoriei Căutărilor, care efect este tradus prin Factorul de Determinare a Expansiunii, toate căutările vor fi încununate cu succes?

— Exact, zise Valdez. Ai exprimat minunat toate acestea, deşi poate puţin cam lipsit de rigoare. Toate căutările posibile vor fi încununate cu succes în timpul sau pe durata Factorului de Determinare a Expansiunii.

— Acum înţeleg, zise Marvin. Conform teoriei, eu trebuie s-o găsesc pe Cathy.

— Da. Trebuie s-o găseşti pe Cathy; de fapt, trebuie să găseşti pe toată lumea. Singura limită este reprezentată de Factorul de Determinare a Expansiunii, sau D-E.

— Ah? întrebă Marvin.

— Ei bine, normal, toate căutările pot fi încununate de succes numai în timpul sau pe durata D-E. Însă durata D-E este o variabilă care poate dura între minimum 6,3 microsecunde şi maximum 1.005,34543 ani.

— Cât de mult va dura D-E în cazul meu?

— Mulţi dintre noi ar vrea să aibă răspunsul la această întrebare, zise Valdez, chicotind încântat.

— Vrei să spui că nu ştii?

— Vreau să spun că a fost nevoie de un volum de muncă ce s-a întins pe durata mai multor vieţi numai pentru a descoperi existenţa Factorului de Determinare a Expansiunii. Pentru a ajunge la o soluţie numerică pentru el, pentru toate cazurile posibile, ar putea fi posibil, îmi închipui, numai în cazul în care D-E ar fi o simplă variabilă. Numai că întâmplător este o variabilă contingentă, ceea ce reprezintă o cu totul altă mâncare de peşte. Vezi, calculul contingenţelor reprezintă un domeniu nou al matematicii, şi încă unul pe care nimeni nu se poate lăuda că îl stăpâneşte.

— Mi-era teamă de aşa ceva.

— Ştiinţa este un profesor foarte exigent, fu de acord Valdez. Însă până şi cei mai exigenţi profesori pot fi păcăliţi, spuse el vesel, făcând cu ochiul.

— Vrei să spui că există o soluţie? strigă Marvin.

— Nu una legală, din păcate. Este ceea ce noi, cercetătorii Teoriei Căutărilor, numim o „soluţie ilegală”. Adică, este aplicarea pragmatică a unei formule care, din punct de vedere statistic, a avut un procentaj ridicat de corelare cu soluţiile necesare aici. Dar ca teorie, nu există baze raţionale pentru a o considera validă.

— Totuşi, dacă merge, hai să o încercăm.

— Drept să fiu, n-aş face aşa ceva. Formulele iraţionale, indiferent de gradul aparent de succes al lor, îmi displac, conţinând implicaţii deranjante conform cărora logica supremă a matematicii s-ar putea să se bazeze în final pe absurdităţi enorme.

— Insist. La urma urmei, eu sunt cel care Caută.

— Asta n-are nicio legătură, din punct de vedere matematic, însă bănuiesc că n-o să-mi dai pace dacă nu-ţi voi face pe plac.

Valdez oftă nefericit, scoase un petic de hârtie şi un ciot de creion din rebozo şi-l întrebă:

— Câte monede ai în buzunar?

— Opt, spuse Marvin după ce verifică.

Valdez notă răspunsul, apoi îl întrebă pe Marvin data naşterii, numărul de la asigurarea socială, numărul de la pantofi şi înălţimea în centimetri. Acestora le dădu o valoare numerică. Îi ceru lui Marvin să aleagă un număr la întâmplare cuprins între 1 şi 14. După asta scrise câteva numere şi el, după care mâzgăli şi calculă timp de câteva minute.

— Ei bine? întrebă Marvin.

— Ţine minte, acest rezultat este probabil doar din punct de vedere statistic şi nu are nicio bază care să îl susţină.

Marvin încuviinţă. Valdez continuă:

— Durata Factorului de Determinare a Expansiunii, în cazul tău particular, urmează să expire în exact un minut şi patruzeci şi opt de secunde, plus sau minus cinci minimicrosecunde.

Marvin tocmai voia să protesteze în mod vehement în legătură cu incorectitudinea acestui lucru şi să-l întrebe pe Valdez de ce nu făcuse mai devreme acest calcul vital. Însă tocmai atunci îşi aruncă ochii pe drum, ce acum strălucea alb pe fundalul de un albastru bogat al serii.

Văzu o siluetă apropiindu-se încet de han.

— Cathy! strigă Marvin.

Deoarece într-adevăr ea era.

— Căutare îndeplinită, cu patruzeci şi trei de secunde rămase până la scurgerea duratei afectate Factorului de Determinare a Expansiunii, îşi notă Valdez. O altă validare experimentală a Teoriei Căutărilor.

Însă Marvin nu-l mai auzi, deoarece deja o luase la goană de-a lungul drumului şi o strângea în braţe pe iubita sa, pierdută de atâta vreme. Iar Valdez, bătrânul prieten şiret şi taciturn, tovarăşul său din Marşul Cel Lung, zâmbi pentru sine şi comandă încă o sticlă de vin.

Şi astfel erau în sfârşit împreună – frumoasa Cathy, ce traversase distanţe stelare şi bântuise întreaga planetă, atrasă de ciudata alchimie a Punctului de Localizare; şi Marvin, tânăr şi puternic, cu zâmbetu-i fermecător afişat pe chipul său bronzat şi plin de optimism, Marvin, cu curajul şi încrederea specifice unui tânăr plecat să primească provocarea unui univers bătrân şi complicat, cu Cathy alături, mult mai tânără decât el, şi, în acelaşi timp, cu mult mai în vârstă prin încărcătura sa moştenită de înţelepciune intuitivă feminină; minunata Cathy, ai cărei minunaţi ochi întunecaţi păreau să ascundă o durere melancolică, o umbră aluzivă de tristeţe anticipată, de care Marvin nu era conştient decât prin dorinţa uriaşă, aproape copleşitoare pe care o avea, de a proteja şi a iubi această aparent fragilă fată şi secretul ei, pe care nu-l putea dezvălui, şi care venise în cele din urmă la el, un bărbat fără vreun secret pe care să-l poată dezvălui.

Fericirea lor era imperfectă, dar plină de nobleţe. Bomba din nasul lui Marvin ticăia în mod inexorabil, punctând fiecare secundă a destinului său, care oferea un ritm de metronom dansului dragostei lor. Însă acest sentiment de condamnare anticipată făcu ca destinele lor opuse să se lege şi mai strâns, oferind relaţiei lor graţie şi sens.

Din roua dimineţii făcu pentru ea cascade, iar din pietricelele colorate ale unui pârâu ce curgea pe pajişte făcu un colier mai frumos decât smaraldele şi mai trist decât perlele. Îl prinse în plasa de mătase a părului ei, îl purtă jos, jos, în ape adânci şi tăcute, dincolo de uitare. El îi arătă stele îngheţate şi sori topiţi; ea îi oferi umbre lungi, împletite şi sunetul catifelei negre. El întindea mâna spre ea şi atingea muşchi, iarbă, copaci bătrâni, roci iridiscente; vârfurile degetelor ei, avântându-se în sus, mângâiau planete bătrâne şi lumină argintie de lună, fulgerele cometelor şi suspinul sorilor ce se dezintegrau.

Au jucat jocuri în care el murea iar ea îmbătrânea; făceau asta pentru bucuria renaşterii. Disecau timpul cu ajutorul iubirii şi îl asamblau împreună, făcându-l mai lung, mai bun, mai domol. Au inventat jucării din munţi, câmpii, lacuri, văi. Sufletele lor străluceau precum o blană sănătoasă.

Se iubeau, nu puteau să se gândească la nimic altceva decât la dragoste. Însă unele lucruri îi urau. Buturugile moarte, vulturii sterpi, iazurile stătute – toate aceste lucruri erau deranjate de fericirea lor. Şi anumite urgenţe de schimbare ignorau declaraţiile lor, erau indiferente la intenţiile omeneşti şi erau mulţumite să-şi continue munca lor de distrugere a universului. Anumite concluzii, rezistente la schimbare, s-au grăbit să se conformeze unor vechi directive scrise pe oase, înscrise în sânge, tatuate pe partea interioară a pielii.

Era o bombă care voia să explodeze; exista un secret ce era nevoie să fie dezvăluit. Iar din teamă a apărut cunoaşterea, şi tristeţea.

Iar într-o dimineaţă Cathy dispăru, de parcă n-ar fi existat niciodată.

Dispărută! Cathy dispăruse! Oare era posibil un asemenea lucru? Oare se putea ca viaţa să fi început să se ţină din nou de glumele sale macabre, lipsite de sentiment?

Marvin refuză să creadă aşa ceva. Căută în întregul han, inclusiv prin împrejurimile acestuia şi cercetă cu răbdare întregul sătuleţ. Pur şi simplu dispăruse. Îşi continuă căutarea în oraşul cel mai apropiat, San Ramon de las Tristezas, şi discută cu chelneriţe, proprietari, vânzători, prostituate, poliţişti, peşti, cerşetori, cât şi cu alţi locuitori ai acestuia. Îi întrebă dacă au văzut o fată frumoasă ca răsăritul, cu părul atât de minunat, încât cuvintele nu îl puteau descrie, cu membre de o perfecţiune nemaiauzită, trăsături atât de atractive, încât nu-şi găseau egal decât în propria-le armonie etc. Iar cei pe care îi întreba îi răspundeau cu tristeţe:

— Vai, senor, n-am văsut-o pe femeia asta, nisi acum si nisi altă dată în toată viasa noastră.

Se calmă îndeajuns de mult încât să ofere o descriere coerentă, şi dădu peste un drumeţ care văzuse o fată ce semăna cu Cathy şi care se îndrepta spre vest într-un automobil, în compania unui bărbat corpolent şi care fuma ţigări de foi. Iar un coşar o văzuse părăsind oraşul, având la ea gentuţa aurie cu bleu. Paşii îi fuseseră lipsiţi de şovăială. Nu aruncase nicio privire înapoi.

După aceea, un lucrător de la o staţie de benzină îi dădu un bileţel scris în grabă de Cathy, care începea aşa: „Marvin, dragul meu, te rog încearcă să înţelegi şi să mă ierţi. Aşa cum am încercat de atâtea ori să-ţi spun, era necesar pentru mine să…”

Restul bileţelului era ilizibil. Cu ajutorul unui criptanalist, Marvin reuşi să descifreze ultimele cuvinte, care erau: „Însă te voi iubi mereu, şi sper că vei găsi puterea necesară în inima ta ca, din când în când, să te gândeşti cu căldură la mine. A ta iubitoare Cathy.”

Restul bileţelului, devenit enigmatic din cauza supărării, nu mai putea fi analizat de oameni.

Să descrii emoţiile lui Marvin ar fi ca şi cum ai încerca să descrii zborul matinal al unui heron: ambele sunt inefabile şi indescriptibile. E îndeajuns să spunem că Marvin s-a gândit la sinucidere, însă s-a răzgândit, considerând-o un gest mult prea superficial.

Nimic nu era îndeajuns. Băutura era bună doar să-l transforme într-un sentimental plângăcios, iar renunţarea la lume nu mai părea altceva decât gestul unui copil supărăcios. Ca urmare a inadecvării atitudinilor posibile, Marvin renunţă la aplicarea vreuneia dintre acestea. Cu ochii secaţi de lacrimi şi arătând asemenea unui zombi, se târî mai departe, zi după zi. Mergea, vorbea, chiar şi zâmbea. Întotdeauna era politicos. Însă bunului său prieten Valdez i se părea că adevăratul Marvin dispăruse într-o explozie de durere, iar locul acestuia fusese luat de o imitaţie grosolană a unui om. Marvin dispăruse; sosia care îi luase locul părea că, din cauza stresului la care era supusă ca urmare a simulacrului de viaţă pe care trebuia să-l mimeze, era gata să se prăbuşească în orice moment.

Valdez era şi perplex, şi deznădăjduit. Niciodată nu întâlnise iscusitul bătrân Maestru al Căutărilor vreun caz atât de dificil. Cu energia disperării încercă să-şi trezească prietenul din acea stare de mort-viu.

A încercat cu simpatia: „Ştiu exact ce simţi, nefericitul meu tovarăş, pentru că o dată, când eram şi eu tânăr, am avut o experienţă foarte asemănătoare şi am descoperit…”

Chestia asta nu a ajutat cu nimic, aşa că Valdez a încercat şi brutalitatea: „Afurisit să fiu, da’ tu înc’ mai stai şi te miorlăi după puicuţa aia de te-a lăsat cu ochii-n soare? Pe ’mnezeu meu, ’ţi zic aşa: femei sunt pe lumea asta dă nu poţi să le numeri, şi bărbatu’ ăl de se retrage-ntr-un colţ cân’ e atât de mult de iubit în jur…”

Niciun răspuns. Valdez a încercat şi o distragere exotică a atenţiei:

— Uită-te, uită-te acolo. Văd trei păsări pe o creangă, una are un cuţit băgat în gât şi ţine strâns în gheare un sceptru, şi cu toate astea cântă cu mai multă veselie decât celelalte! Ce zici de asta, ai?

Marvin nu zise nimic de chestia asta. Fără să se dea bătut, Valdez încercă să-l trezească pe prietenul său prin compasiune faţă de persoana sa.

— Ei bine, Marvin, amice, medicii s-au uitat la erupţia asta pe care o am pe piele şi se pare că este vorba de o impetigo pandemic. Mi-au mai dat 12 ore, după care se pare că trebuie să îmi încasez ce am câştigat la masa de joc a vieţii şi să las locul liber pentru altcineva. Însă pentru ultimele mele 12 ore, ceea ce aş vrea să fac e să…

Nimic. Valdez încercă să-l mişte pe prietenul său cu filozofia ţărănească.

— Un ţăran simplu ştie mai bine, Marvin. Ştii ce spun ei? Ei spun că un cuţit rupt nu este un bun baston. Cred că ar trebui să te gândeşti la asta, Marvin…

Însă mintea lui Marvin nu era la aşa ceva. Atunci Valdez trecu la Etica Hyperstrasiană aşa cum e ea în Pergamentul Timomachean:

— Apăi tu te consideri rănitu', ai? Da' ia gândeşte-te: Singur însemnă Inefabil şi Unitar, şi nu Susceptibil la Externalităţi. Prin urmare, numai o *Rană* a fost *Rănită*; iar acest lucru fiind Extern Persoanei şi fiind Străin de Intuiţie nu permite nicio Implicare a Durerii.

Marvin nu a fost mişcat de acest argument. Valdez a încercat atunci psihologia:

— Pierderea Persoanei Iubite, după Steinmetzer, e o repetare rituală a pierderii Eului Fecal. Prin urmare, şi acest lucru este destul de amuzant, atunci când noi credem că păstrăm doliu după plecarea dragului nostru plecat, de fapt, nouă ne pare rău de pierderea ireparabilă a fecalelor noastre.

Nici măcar chestia asta nu a putut trece dincolo de scutul atât de puternic al pasivităţii lui Marvin. Detaşarea sa melancolică faţă de toate valorile umane părea irevocabilă; iar această impresie a devenit şi mai pregnantă atunci când, într-o după-amiază liniştită, inelul din nasul său îşi încetă ticăitul. De fapt nu era o bombă; era doar un simplu avertisment de la alegătorii lui Marduk Kras. Şi astfel, Marvin nu mai era expus unui pericol permanent de a-şi vedea capul explodând.

Însă nici măcar această manifestare a norocului nu reuşi să-i modifice sentimentele cenuşii, de robot. Câtuşi de puţin emoţionat, a primit faptul salvării sale la fel de afectat ca şi cineva care ar observa un nor ce se dă la o parte din faţa Soarelui.

Se părea că nimic nu mai are niciun efect asupra lui. Şi chiar până şi răbdătorul Valdez a fost adus în cele din urmă în stare să spună:

— Marvin, eşti o afurisită de belea!

Şi cu toate astea, Marvin, netulburat, persevera. Lui Valdez şi bunilor oameni din San Ramon li se păru că acest om era dincolo de orice posibilitate de a mai fi în stare vreodată să mai ia parte la viaţa normală a oamenilor.

Şi cu toate acestea, cât de puţine ştim despre căile întortocheate ale minţii omeneşti! Pentru că, chiar a doua zi, contrar oricăror aşteptări rezonabile, a avut loc un eveniment care a reuşit în cele din urmă să străpungă carapacea lui Marvin, şi din întâmplare a deschis larg porţile susceptibilităţii în spatele cărora se ascunsese Marvin.

Un singur eveniment! (Cu toate că, în sine, reprezenta începutul unui alt şir cauzal – aceasta ducând la încă una din nenumăratele drame din univers.)

Începu, destul de absurd, cu un bărbat care-l întrebă pe Marvin cât este ceasul.

Evenimentul se petrecu în Piaza de los Muertos, în partea sa nordică, la puţin timp după paseo de seară şi cu cincisprezece minute înainte de slujba de dimineaţă. Marvin tocmai îşi făcea plimbarea obişnuită, pe lângă statuia lui Jose Grimuchio, trecând de şirul de lustragii adunaţi lângă gardul de alamă ridicat în secolul al XV-lea, îndreptându-se către fântâna San Briosci aflată în colţul estic al micuţului parc mohorât. Ajunsese în dreptul Mormântului Bastardului când îi ieşi în drum un bărbat care ridică, imperios, o mână.

— Mii de scuze, spuse bărbatul. Această intruziune nesolicitată în singurătatea dumneavoastră este regretabilă pentru mine, şi poate ofensatoare pentru dumneavoastră; şi cu toate acestea este extrem de important pentru mine să vă întreb dacă nu cumva, din întâmplare, îmi puteţi spune ora exactă?

O cerere îndeajuns de nevinovată – cel puţin aparent. Cu toate acestea, înfăţişarea bărbatului contrazicea cuvintele sale obişnuite. Era de înălţime potrivită şi nu prea solid, având o mustaţă cu o tăietură destul de demodată, de genul celor ce pot fi văzute în portretul Regelui Morquavio Redondo de Grier. Hainele îi erau uzate, însă foarte curate şi bine călcate, iar pantofii crăpaţi erau lustruiţi îndelung. Pe degetul arătător avea un inel masiv de aur, ornamentat, ochii îi erau reci, de vultur, ochii unei persoane obişnuite să comande.

Întrebarea lui legată de timp ar fi fost obişnuită de n-ar fi fost mai multe ceasuri chiar în faţa parcului şi care nu difereau unul de celălalt cu mai mult de trei minute.

Marvin îi răspunse bărbatului cu obişnuita sa politeţe şi, aruncând o privire spre ceasul de la gleznă, îl anunţă că trecuseră cinci minute de la ora fixă.

— Vă mulţumesc, domnule, sunteţi foarte amabil. Deja şi cinci? Timpul ne devorează sărmana noastră mortalitate, nelăsându-ne altceva decât reziduul amar al memoriei.

Marvin încuviinţă din cap, replicând:

— Şi cu toate acestea, această cantitate inefabilă şi imposibil de păstrat, acest timp pe care niciun om nu-l poate poseda este, de fapt, singura noastră posesiune.

Bărbatul încuviinţă şi el ca şi cum Marvin ar fi spus ceva profund, în loc de aceste cuvinte banale, conversaţie a unei persoane bine crescute. Străinul se aplecă înainte într-o reverenţă amplă (întâlnită mult mai des în vremuri de mult apuse decât în epoca noastră plebeiană). Făcând acest lucru se dezechilibră şi ar fi căzut de n-ar fi fost acolo Marvin care să-l ţină bine şi să-l ajute să îşi regăsească controlul.

— Mii de mulţumiri, spuse bărbatul, fără să-şi piardă aerul de superioritate nici măcar pentru o secundă. Ştii să te descurci foarte bine cu timpul şi cu oamenii; acest lucru va fi ţinut minte.

După aceste cuvinte se răsuci şi plecă, pierzându-se în mulţime.

Marvin îl privi cum se îndepărtează, puţin perplex. Ceva în legătură cu acest personaj fusese artificial. Poate era vorba de mustaţă, ce în mod evident era falsă, sau poate sprâncenele făcute cu creionul, ori aluniţa falsă de pe obrazul stâng; sau pantofii erau cauza, pantofi care adăugaseră cel puţin şapte centimetri la înălţimea bărbatului, sau haina lui, ce fusese în aşa fel croită încât să sublinieze şi mai mult îngustimea naturală a umerilor săi. Oricare ar fi fost motivul, Marvin se simţi preocupat, gânditor, însă nu deveni pe dată bănuitor; pentru că pe sub aroganţa superioară a bărbatului se simţise o minte optimistă, sănătoasă şi demnă de luat în seamă.

În vreme ce se gândea la toate acestea, întâmplător Marvin aruncă o privire spre mâna sa stângă. Privind mai cu atenţie, descoperi că ţinea în palmă o bucăţică de hârtie. Categoric aceasta nu ajunsese acolo într-un mod natural. Îşi dădu seama că străinul înveşmântat în mantie trebuie să i-o fi strecurat în mână în timp ce se împiedicase (sau, după cum îşi dădu seama acum Marvin, în vreme ce *se prefăcea* că s-a împiedicat).

Aceasta aruncă o lumină cu totul diferită asupra evenimentelor din ultimele câteva minute. Încruntându-se uşor, Marvin despături hârtia şi citi:

Dacă domnul ar avea bunăvoinţa să asculte ceva ce prezintă interes şi un avantaj atât pentru domnia sa cât şi pentru univers, importanţa amândurora atât în prezentul imediat cât şi în viitorul îndepărtat neputând fi îndeajuns de mult accentuată şi, oricum, neputând fi detaliate în cuprinsul acestui bilet, din motive foarte clare şi prea suficiente, dar care vor fi relevate şi discutate la timpul potrivit, presupunând că vor exista considerente etice şi un interes comun, atunci, domnul să se ducă la ora nouă la Hanul Spânzuratului, şi acolo să se aşeze la o masă din colţul din spate stânga, în apropierea perechii de ornamente, şi să aibă la butonieră un boboc de trandafir alb, iar în mâna dreaptă un exemplar din Diario de Celsus *(ediţia 4 stele), şi să bată în masă cu degetul mic de la mâna stângă un ritm oarecare.*

Dacă aceste instrucţiuni vor fi urmate întocmai, Cineva va veni la dumneavoastră şi vă va aduce la cunoştinţă ceva ce credem că aţi vrea să auziţi.

Cineva Care Vă Vrea Binele

O perioadă importantă de timp Marvin rămase pe gânduri în legătură cu biletul şi implicaţiile acestuia. Simţi că, într-un mod inimaginabil, un grup de vieţi şi de probleme strâns legate unele de celelalte, şi prin urmare necunoscute lui, îi intersectaseră drumul vieţii.

Însă acum era momentul în care putea alege. Chiar avea de gând să se implice în acţiunile cuiva, indiferent cât de importante ar fi acestea? Oare nu ar fi mai bine să evite orice implicare şi să-şi continue drumul său solitar printre deformările metaforice ale lumii?

Poate că… totuşi, incidentul îl intrigase şi-i oferise o diversiune aparent minoră care să-l ajute să mai uite durerea provocată de pierderea lui Cathy. (Această acţiune avea rolul de a diminua durerea, în vreme ce contemplarea este considerată drept cea mai directă formă de implicare, şi tocmai de aceea este atât de evitată de oameni.)

Marvin se conformă instrucţiunilor detaliat descrise în biletul pe care-l primise de la străinul misterios. Cumpără un exemplar din *Diario de Celsus* (ediţia 4 stele) şi-şi făcu rost de un boboc de trandafir alb pentru butonieră. Iar la ora nouă fix intră în Hanul Spânzuratului şi se aşeză la masa din colţul din spate stânga, chiar lângă cele două ornamente. Inima îi bătea niţel mai repede. Nu era o senzaţie chiar neplăcută.

Hanul Spânzuratului era un local fără pretenţii şi totuşi plin de veselie, iar clientela îi era alcătuită, în cea mai mare parte, din specimene pline de viaţă ale clasei de jos. Vânzători de peşte urlau cu voci răguşite să li se aducă de băut, agitatori pătimaşi strigau despre abuzurile guvernului şi erau potoliţi de fierari plini de muşchi. Pe marele foc din şemineu se frigea un thorasaurus cu şase picioare, peste care era turnat din când în când un sos pregătit cu miere. Un scripcar se cocoţase pe o masă şi începuse să cânte o gigă; piciorul său de lemn bătea tactul cu multă veselie, păstrând ritmul vechiului refren. O prostituată beată, cu sprâncenele tivite cu pietre preţioase şi cu sept artificial, plângea cu sughiţuri într-un colţ, plină de o lacrimogenă autocompătimire.

Un dandy parfumat se şterse la nas cu o batistă dantelată şi aruncă cu dispreţ o monedă celor ce-şi demonstrau forţa trăgând de capetele unei funii. Mai spre stânga, la o masă obişnuită, un lustragiu întinse mâna să ia o bucată de gât din castron şi se trezi cu ea ţintuită de masă de pumnalul unui riisman. Această realizare a fost primită cu ovaţii de cei prezenţi.

— ’Mnezeu să v-aibă-n pază, dom’le, ce vreţi să beţi?

Marvin îşi ridică privirea şi văzu o fată cu obraji îmbujoraţi şi cu piept generos, care aştepta comanda.

— Mied, dacă ţi-e voia, răspunse liniştit Marvin.

— Da, aşa ceva avem, îi răspunse fata.

Se apleca să-şi aranjeze jartiera şi-i şopti lui Marvin:

— Dom’le, fii tare atent în locu’ ăsta care nu-i dăloc potrivit pen’ un gentleman aşa tânăr ca ’mneavoastră.

— Mulţumesc pentru avertismentul tău, zise Marvin, însă dacă se iscă vreo problemă, sper că voi putea face faţă.

— Da, da’ nu-i ştiţi cum îs ăştia d’aci, replică fata; după care se îndepărtă grăbită, deoarece un bărbat solid, îmbrăcat în întregime în negru, se apropiase de masa lui Marvin.

— Pe sfintele răni sângerânde ale Preaputernicului, ce avem noi aici? urlă el.

Peste întregul han se lăsă tăcerea. Marvin îl privi fără şovăire pe bărbat şi îşi dădu seama după pieptul uriaş şi mâinile anormal de lungi că îl avea în faţa lui pe cel pe care oamenii îl numeau „Denis cel Negru". Şi-şi aminti şi de reputaţia acestuia de spintecător şi sfărâmător, în general o persoană ce distruge şi sfărâmă totul.

Marvin se prefăcu că nu observă cât de aproape de el se găseşte bărbatul plin de sudoare. Tot ceea ce făcu a fost să scoată un evantai pe care şi-l flutură uşor prin faţa nasului.

Mulţimea hohoti cu veselie grosolană. Denis cel Negru se mai apropie cu o jumătate de pas. Muşchii braţului i se unduiră precum nişte cobre atunci când mâna i se strânse pe mânerul spadei.

— Afurisit să fiu şi să-mi sară ochii, bubui vocea lui Denis cel Negru, dar mi se pare minunat că avem printre noi un tip ce seamănă leit cu un spion al regelui!

Marvin bănuia că bărbatul încerca să-l provoace. Prin urmare, ignoră înţepătura verbală şi începu să-şi cureţe unghiile cu o aşchie de argint.

— Ei bine, spinteca-m-aţi pe din două şi lega-mi-aţi maţele ca pe nişte panglici! înjură Denis cel Negru. Se pare că un aşa-zis gentleman nu-i câtuşi de puţin un gentleman de vreme ce nu este atent atunci când un alt gentleman i se adresează. Da' poate că domnu-i surd, şi asta o voi afla acasă, când îi voi analiza urechea stângă, pe îndelete.

— Vorbiţi cumva cu mine? întrebă puţin bănuitor Marvin.

— Aşa-i, cu tine vorbeam. Pen' că dintr-odat' mutra-ţi nu-mi mai place.

— Chiar aşa? sâsâi Marvin.

— Da! tună vocea lui Denis cel Negru. Şi nici manierele tale nu-mi plac, nici putoarea parfumului tău, nici forma piciorului şi nici arcuirea braţului.

Marvin îşi îngustă deschiderea ochilor. Aerul era încărcat de o tensiune ucigaşă şi nu se mai auzea niciun sunet cu excepţia răsuflării grele a lui Denis. Apoi, mai înainte ca Marvin să poată spune ceva drept răspuns, un alt bărbat veni în fugă până lângă Denis cel Negru. Cel care întrerupsese scena era un micuţ cocoşat, cu pielea gălbuie şi o barbă albă, ce n-avea mai mult de un metru înălţime, şi care avea şi un picior de lemn.

— ’Aide, îi zise cocoşatul lui Denis cel Negru. Doa’ n-o să verşi sânge în ajunu’ Sântului Origen, şi să ajungi nevrednic dă atenţia stăpânului tău? Ruşine, Denis cel Negru!

— O să vărs sânge cân’ am chef, pe aftele sfântului munte roşu! înjură matahala.

— Da, varsă-i maţele! strigă un tip slăbănog din mulţime, cu nasul lung şi având un ochi albastru iar celălalt căprui.

— Da, varsă-i-le, urlară alte zeci de voci, reluând ideea.

— Domnilor, vă rog, interveni hangiul, agitându-şi braţele.

— Noi nu v-am deranjat niciodată! zise fata care servea, cu o tavă de pahare tremurându-i în mâini.

— Năăă, lasă-l să-şi bea băutura, îi spuse cocoşatul lui Denis cel Negru, trăgându-l de mânecă, în vreme ce din colţul gurii îi curgea salivă.

— Dă-mi drumul, umăr-sucit! urlă Denis cel Negru şi îi trase una cu mâna sa dreaptă, mare cât o lopată. Îl atinse pe micuţul cocoşat drept în piept şi-l aruncă până în cealaltă parte a încăperii, chiar până în capătul spaţiului despărţitor dintre mese, fiind oprit de dulapul ce se găsea acolo, cu mare zgomot de pahare sparte.

— Acum, pe viermii veşniciei! zise uriaşul tunând şi întorcându-se către Marvin.

Marvin continua să-şi facă vânt cu evantaiul şi stătea pe scaun, relaxat, însă cu ochii uşor mijiţi. Un observator bun ar fi putut vedea de-a lungul pulpelor sale uşorul tremurat anticipator şi imperceptibila flexare la nivelul încheieturii mâinilor.

Catadicsi, în sfârşit, să-şi bage în seamă agresorul.

— Încă mai eşti aici? Amice, începi să mă plictiseşti cu prezenţa şi cu lucrurile pe care le tot repeţi.

— Daaa? urlă Denis.

— Daaa, îl ironiză Marvin. Reiterarea reprezintă întotdeauna modul de a accentua ceva al celui lipsit de originalitate; dar pe mine chestia asta nu mă amuză. Aşa că, amice, întinde-o de aici şi du-ţi hoitul ăla atât de înfierbântat în altă parte, că de nu, s-ar putea să ţi-l mai calmez eu, luându-ţi ceva sânge, şi asta atât de bine încât o să fiu invidiat de orice chirurg.

Denis cel Negru rămase cu gura căscată auzind neruşinarea calmă a acestei insulte ucigătoare. Apoi, cu o iuţeală ce părea incredibilă pentru corpolenţa sa, îşi scoase spada şi o prăvăli într-o lovitură ce despică în două masiva masă de stejar şi care ar fi făcut în mod sigur acelaşi lucru şi cu Marvin dacă acesta n-ar fi tâşnit cu agilitate într-o parte.

Urlând de furie, Denis se repezi, atacând cu spada pe care o răsucea precum o moară de vânt înnebunită. Marvin se retrase cu graţie, îşi strânse evantaiul, îl băgă înapoi la brâu, îşi suflecă mânecile, se aplecă pentru a evita o nouă lovitură, sări înapoi pe o masă de pe care luă un cuţit de tăiat carne. Apoi, ţinând uşor cuţitul în mână, începu să înainteze cu paşi alunecaţi, pentru a începe lupta.

— Fugiţi, domnule, strigă fata. O să vă despice în două, iar dumneavoastră nu aveţi pentru a vă apăra decât un mic cuţit de bucătărie, şi nici ăla bine ascuţit!

— Ai grijă, tinere! strigă şi cocoşatul, ascunzându-se în spatele unui şir de butoaie.

— Varsă-i maţele! strigă tipul slab, ciacâr şi cu nas lung.

— Domnilor, vă rog! strigă nefericitul hangiu.

Cei doi combatanţi s-au întâlnit în centrul sălii, iar Denis cel Negru, cu chipul schimonosit de furie, fentă şi dădu o lovitură îndeajuns de puternică pentru a despica un stejar. Marvin se deplasă cu o siguranţă mortală pe sub spada adversarului, deviind-o cu cuţitul său, folosind pentru asta un *quatre*, imediat ripostând printr-un *quinze*. Această îndemânatică contraacţiune a fost blocată numai ca urmare a iuţelii anormale dovedită de Denis în *revanche*, altfel, în mod sigur l-ar fi tăiat.

Denis cel Negru reveni în gardă, uitându-se la oponentul său cu mai mult decât o undă de respect. Apoi, urlând cu furia unui berserker[i], se repezi înainte la atac, obligându-l pe Marvin să se retragă de-a lungul încăperii pline de fum.

— Un dublu napoleon pe tipul cel mare! strigă dandy-ul parfumat.

— De acord! strigă la rându-i cocoşatul. Flăcăul ăla subţirel ştie cum să-şi mişte picioarele, ţine minte.

— Jiocul de pisioare n-a mai oprit până acum lamele de osel, sâsâi dandy-ul. Ai de gând să-si sprizini părerea si cu punga?

— Da! Mai pun cinci ludovici de aur! acceptă cocoşatul, căutându-se de punga cu bani.

Febra jocului îi cuprinse acum şi pe alţii din asistenţă.

— Zece rupii pe Denis! îşi ridică vocea tipul cu nas ascuţit. Nu, ofer trei la unu!

— Mai bine zi patru la unu! li se alătură prudentul hangiu, şi şapte la cinci pentru cine va vărsa primul sânge!

Şi spunând asta scoase un săculeţ cu bani de aur.

— De acord, strigă tipul cu ochii de culori diferite, scoţând trei talanţi de argint şi o jumătate de dinar de aur. Şi, pe Maica Neagră, ofer opt la şase pe o rană la piept!

— Primesc pariul! chiţăi fata ce servea la mese, scoţând din sân un săculeţ de taleri Maria Tereza. Şi ofer şase la-cinci pentru prima amputare!

---

[i] **Berserkerii** sunt, în mitologia nordică, luptători viteji ce au jurat supunere zeului Odin. Numele lor provine din vechea limbă germanică, din "berserkr" și înseamnă după unele variante "piele de urs" sau după altele "piele goală". Într-adevăr berserkerii purtau blana unui urs sau aveau furia acestuia și luptau fără armuri sau chiar complet goi. Unii din ei și-au luat chiar numele de "björn" sau "biôrn" care face trimitere la similitudinile acestui luptător cu un urs. Astfel se explică apariția unor eroi în mitologia nordică cum ar fi Beowulf sau Bödvar Bjarki. Ritualurile lor dinaintea luptelor includeau imnuri și dansuri, care îi induceau într-o stare de furie nebună. Ritualurile de asemenea le ofereau impresia că sunt invulnerabili și îi făceau să se lupte, neglijând propria lor siguranță. E posibil ca aceste ritualuri să includă consumarea unui mied amestecat cu halucinogeni, care îi ajuta pe berserkeri să lupte fără să ia în seamă durerea și rănile. O altă teorie despre berserkeri este că ei purtau blană de urs pentru că aveau o înclinație înspre a venera spiritul ursului. Uneori ei erau înfățișați drept purtători ai unor blănuri de lupi. Câteva saga sugerează chiar că berserkerii pot lua forma și forța diferitelor animale. (Wikipedia)

— De acord! fu încântat dandy-ul parfumat. Şi, pe bărbuţa mea, pariez chiar nouă la cinci că ăla slab o ia la fugă ca un ogar prăjit, mai înainte de a fi rănit a treia oară!

— Accept pariul, spuse Marvin Flynn, cu un zâmbet amuzat.

Ferindu-se de atacul neîndemânatic al lui Denis, scoase din chimir o pungă cu florini pe care o aruncă dandy-ului. După care se concentră în mod serios asupra luptei.

Chiar şi din aceste scurte schimburi de lovituri, îndemânarea la scrimă a lui Marvin putuse fi văzută din plin. Cu toate acestea, se găsea în faţa unui oponent puternic şi hotărât, care mânuia o spadă de câteva ori mai lungă decât arma sa nepotrivită şi care părea să fie cuprins de o determinare vecină cu nebunia.

Atacul veni, în sfârşit, şi toţi cei din audienţă – cu excepţia cocoşatului – îşi ţinură respiraţia în vreme ce Denis cel Negru se repezi înainte ca o adevărată încarnare a forţei ce calcă totul în picioare în calea sa. Mai înainte de acest atac, Marvin fusese nevoit să bată puţin în retragere. Se dădu mai înapoi, sări peste o masă, se trezi înghesuit într-un colţ, făcu o săritură înaltă, se prinse de candelabru, se balansă reuşind să cadă în picioare, cu graţie, în partea cealaltă a sălii.

Surprins, şi probabil simţindu-se puţin nesigur pe sine, Denis cel Negru recurse la o şmecherie. Când ajunseră din nou faţă în faţă, braţul lung al lui Denis răsturnă un scaun în calea lui Marvin; iar când Marvin sări într-o parte, Denis puse mâna pe un borcănel cu piper negru Ignean de pe masă şi-l aruncă în faţa lui Marvin…

Numai că faţa lui Marvin nu mai era acolo. Răsucindu-se şi sărind de pe piciorul stâng, Marvin eschivă tactica trădătorului. Fentă jos cu cuţitul, fentă de două ori din ochi şi execută o retragere încrucişată perfectă.

Denis cel Negru clipi prosteşte şi se uită în jos pentru a zări mânerul cuţitului lui Marvin ce-i ieşea din piept. Ochii i se holbară de mirare, iar mâna cu spada se ridică pentru a riposta.

Marvin se întoarse liniştit şi se îndepărtă fără grabă, lăsându-şi spatele neprotejat expus loviturii de spadă!

Denis cel Negru începu să ridice spada; însă deja peste ochii săi se lăsase o uşoară ceaţă. Marvin apreciase cu extremă precizie gravitatea rănii, deoarece spada lui Denis cel Negru zdrăngăni lovind podeaua, urmată fiind o clipă mai târziu de corpul uriaş al zurbagiului.

Fără să arunce o privire înapoi, Marvin traversă sala şi se aşeză din nou pe scaunul său. Îşi deschise evantaiul; apoi, încruntându-se, scoase din buzunar o batistă dantelată şi-şi tamponă fruntea. Două sau trei picături de sudoare îi periau perfecţiunea marmoreană. Flynn îşi şterse broboanele de transpiraţie, după care aruncă batista.

Încăperea era încremenită într-o tăcere perfectă. Până şi tipul cu privirea ceacâră îşi oprise respiraţia hârâitoare.

Probabil că era cel mai extraordinar exemplu de măiestrie în lupta cu spada pe care cei de aici îl văzuseră vreodată. Cu toţii erau scandalagii, nu recunoşteau pe nimeni drept stăpân, şi cu toate acestea, erau impresionaţi.

După o clipă, porţile iadului s-au deschis. Cu toţii s-au înghesuit în jurul lui Marvin, ovaţionându-l şi aclamându-l, şi minunându-se de talentul şi îndemânarea de care dăduse dovadă în lupta cu spada. Cei doi ce se întreceau la trasul frânghiei (fraţi, surdomuţi din naştere) scoaseră sunete nearticulate şi se dădură de mai multe ori peste cap; cocoşatul rânjea, cu urme de spume la gură, în vreme ce număra banii câştigaţi; fata ce servea la mese se uită la Marvin cu un exces de ardoare stânjenitor; hangiul morocănos împărţi pentru toată lumea băuturi pe gratis; tipul ceacâr respira zgomotos pe nasul său lung, vorbind despre noroc; până şi dandy-ul parfumat a fost atât de emoţionat încât, de ochii lumii, l-a felicitat.

Încet-încet atmosfera din han reveni la normal. Doi servitori cu cefe de taur târâră de acolo corpul lui Denis, în vreme ce mulţimea capricioasă arunca în el cu coji de portocale. Din nou friptura a început să se învârtă în proţap şi să sfârâie, din nou se putea auzi zornăitul zarurilor şi fâsâitul cărţilor de joc acoperind melodia scripcarului şchiop şi orb.

Dandy-ul veni până la masa lui Marvin şi se uită de sus la acesta, cu mâna pusă în şold şi cu pălăria cu pene aşezată într-o parte.

— Pe onoarea mea, domnule, spuse acesta, aveţi într-adevăr ceva talent la mânuirea spadei; şi am impresia că asemenea calităţi ca ale domniei voastre ar putea fi răsplătite în serviciul Cardinalului Macchurchi, care întotdeauna caută persoane apte şi agile.

— Nu sunt de închiriat, spuse Marvin liniştit.

— Mă bucur să aud aşa ceva, replică dandy-ul.

De-abia acum, uitându-se mai atent la bărbat, Marvin observă la butoniera acestuia un boboc de trandafir alb, şi în mâna sa un exemplar din *Diario de Celsus* (ediţia 4 stele).

Ochii dandy-ului îi transmiseră un avertisment. Cu o voce cât mai impersonală îi spuse:

— Ei bine, domnule, încă o dată vă felicit; şi poate că, dacă veţi vrea să faceţi puţin sport, veţi veni la apartamentul meu din Şoseaua Martirilor. Vom putea discuta despre părţile interesante ale scrimei şi vom degusta o băutură destul de potrivită, un vin ce stă în pivniţele familiei mele de 103 ani şi, de asemenea, poate vom mai aborda şi alte două-trei teme de discuţie, de interes reciproc.

Acum, Marvin putu recunoaşte sub acea deghizare pe bărbatul care, mai devreme, îi strecurase în mână bileţelul.

— Domnule, invitaţia dumneavoastră mă onorează, îi răspunse Marvin.

— Câtuşi de puţin, domnule. Acceptarea invitaţiei mele de către dumneavoastră este cea care mă onorează pe mine.

— Ba nu, domnule, insistă Marvin, şi ar fi continuat să analizeze problema onoarei dacă bărbatul celălalt n-ar fi renunţat la formalism şi nu i-ar fi şoptit:

— Atunci să plecăm chiar acum. Denis cel Negru nu era decât un mesager, un semn prevestitor – un simplu pai care să ne indice din ce parte bate vântul. Şi tare mi-e teamă că dacă nu plecăm cât mai repede de aici, s-ar putea să ne trezim cu o adevărată furtună.

— Asta ar fi tare neplăcut, zise Marvin, zâmbind uşor.

— Hangiu! Trece asta în contul meu!

— Da, Sir Gules, îi răspunse hangiul, înclinându-se adânc.

Şi aşa ieşiră amândoi în noaptea adâncă, învăluită în ceaţă.

Străbătură străduţele întortocheate din centrul oraşului, trecând pe lângă zidurile triste de metal cenuşiu ale Fortăreţei Terc, depăşind înfiorătorul Azil Spodney, ţipetele sărmanilor nebuni amestecându-se în mod straniu cu scârţâiturile marii roţi de apă de la Battlegrave Landing; pe lângă urletele prizonierilor din scundul şi ameninţătorul Donjon al Lunii, şi apoi pe lângă urât-mirositorul Battlement, cu înfiorătorul său şir de ţepe în care se găseau înfipte trunchiuri de oameni.

Fiind oameni ai timpurilor şi epocii lor, nici Marvin şi nici Sir Gules nu acordară atenţie lucrurilor auzite şi văzute. La fel de neafectaţi au trecut şi pe lângă Iazul de Gunoi în care fostul regent îşi satisfăcuse plăcerile nocturne demente; şi fără să arunce nicio privire trecură şi pe lângă Gambitul Leului, unde mici datornici şi cei care făcuseră rău copiilor erau îngropaţi, cu capul în jos, în ciment cu priză rapidă, pentru a constitui un exemplu pentru alţii.

Era o epocă dură, iar unii ar fi putut-o considera o epocă crudă. Manierele erau rafinate, însă pasiunile erau dezlănţuite. Se ţinea cont de cele mai elaborate formalităţi; însă moartea sub tortură era un lucru obişnuit. Era o epocă în care şase din şapte femei mureau la naştere; în care mortalitatea infantilă reprezenta un şocant procent de 87 la sută; în care durata medie de viaţă estimată nu depăşea 12,3 ani; în care Ciuma făcea anual ravagii în centrul oraşului ucigând aproximativ două treimi din totalul populaţiei; în care, în fiecare an, populaţia de sex masculin era înjumătăţită de războaiele religioase – în aşa hal încât unele regimente erau nevoite să folosească orbi pe post de ofiţeri de artilerie.

Şi totuşi, nu putea fi considerată o epocă nefericită. În ciuda dificultăţilor, populaţia ajungea pe noi culmi în fiecare an, iar oamenii aspirau spre noi extreme ale curajului. Dacă viaţa era nesigură, cel puţin era interesantă. Maşinile nu eliminaseră încă din rasa umană iniţiativa individuală. Şi, cu toate că existau nişte diferenţe şocante între clase şi privilegiul feudal era suprem, controlat doar de puterea neclară a regelui şi de prezenţa primejdioasă a clerului, tot putea fi numită o epocă democratică şi o perioadă a oportunităţilor individuale.

Însă nici Marvin şi nici Sir Gules nu se gândeau la aceste lucruri când s-au apropiat de o casă veche şi îngustă, cu obloanele trase şi cu un stâlp pentru legat caii aşezat lângă uşă. Nu se gândiseră la o acţiune pe cont propriu, deşi erau angajaţi în aşa ceva; şi nici la moarte nu se gândeau, deşi le era în preajmă tot timpul. Nu era o epocă în care lumea să-şi dea seama ce se întâmplă cu ea.

— Deci? spuse Sir Gules, conducându-şi invitatul prin camere acoperite cu covoare, pe lângă slujitori tăcuţi, până într-o încăpere lambrisată în care un foc vesel trosnea în marele cămin de onix.

Marvin nu-i răspunse. Ochii săi înregistrau detaliile din încăpere. Dulapul sculptat era sigur din secolul al X-lea, iar portretul de pe peretele vestic, pe jumătate ascuns de rama sa, era un Maussault original.

— Veniţi, domnule, vă rog, spuse Sir Gules, lăsându-se să se scufunde graţios într-o canapea David Ogilvy decorată cu brocart afgan, foarte la modă anul acela.

— Mulţumesc, îi răspunse acesta, aşezându-se pe un scaun John al IV-lea, cu opt picioare, cu spătar de inimă de palmier şi rezemătoare de braţe din lemn de trandafir.

— Puţin vin? îl întrebă Sir Gules, ţinând cu respect carafa de bronz cu încrustaţii de aur, gravată de Dagobert din Hoyys.

— Pentru moment, nu, vă mulţumesc, îi spuse Marvin, suflând un fir de praf de pe haina sa de un verde baptist cu brandenburguri scoţiene, făcută la comandă, pentru el, de către Geoffrey de Palping Lane.

— Atunci poate puţin tutun de prizat? se interesă Sir Gules, scoţând o micuţă cutie de platină, pentru tutun de prizat, făcută de Durr din Snedum, şi pe care era reprezentată, prin desenare cu un vârf ascuţit de oţel, o scenă de vânătoare din Pădurea Portocalie de pe Lesh.

— Poate mai târziu, zise Marvin, uitându-se în jos, la şireturile argintii ale pantofilor săi de dans, înfăşurate de două ori.

— Scopul care m-a făcut să vă aduc aici, începu brusc gazda sa, este ca să vă întreb în legătură cu disponibilitatea dumneavoastră în a ajuta o cauză care este atât dreaptă cât şi bună, şi de care nu sunteţi, cred, în totalitate străin. Mă refer la Seniorul Lamprey Height d’Augustin, mult mai cunoscut sub numele de Iluminatul.

— D'Augustin! exclamă Marvin. L-am cunoscut când eram tânăr, aproape un copil, prin '02 sau '03, anul Ciumei cu Picăţele! Obişnuia să ne viziteze în cabana noastră! Încă mai îmi aduc aminte de merele în marţipan pe care mi le aducea!

— Mi-am închipuit eu că îţi vei aduce aminte de el, spuse Gules încetişor. Cu toţii ne amintim de el.

— Şi ce mai face acel mare şi generos gentleman?

— Îndeajuns de bine – sperăm.

Dintr-odată Marvin deveni atent.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Anul trecut d'Augustin lucra la proprietatea sa de la ţară din Duvannemor, care este imediat după Moueur d'Alencon, la poalele dealurilor din Sangrela.

— Cunosc locul.

— Lucra la terminarea capodoperei sale, *Etica Nehotărârii*, cu care se luptase în ultimii douăzeci de ani. Când, dintr-odată, o ceată de oameni înarmaţi au năvălit în sala de Studii Runice, în care lucra, după ce îi copleşiseră numeric servitorii şi-i mituiseră bodyguardul personal. Nimeni nu mai era de faţă, cu excepţia fiicei sale care nu avea cum să intervină. Aceşti oameni necunoscuţi l-au prins pe d'Augustin, l-au legat, au ars toate copiile existente ale cărţii sale şi l-au luat cu ei.

— Infamie! strigă Marvin.

— Fiica sa, fiind martora unei asemenea groaznice privelişti, s-a prăbuşit într-o stare de toropeală atât de profundă, încât era asemănătoare cu moartea; şi astfel, printr-o înşelătorie neintenţionată, a fost cruţată de moarte.

— Şocant! murmură Marvin. Dar cine ar putea acţiona folosind violenţa împotriva unui inofensiv scriitor, pe care mulţi îl consideră cel mai extraordinar filozof al vremurilor noastre, al epocii noastre?

— Inofensiv, ziceţi? îl întrebă Sir Gules, buzele schimonosindu-i-se într-o grimasă. Aţi citit lucrările lui d'Augustin ca să spuneţi aşa ceva?

— Nu am avut acest privilegiu. Ca să fiu cinstit, viaţa nu prea mi-a oferit ocazii pentru asemenea lucruri, de vreme ce, de câtva timp, am călătorit fără oprire. Însă am bănuit că scrierile unui om atât de drăguţ şi de stimat, în mod sigur vor fi…

— Vă rog să mă scuzaţi că am o altă părere, răspunse Sir Gules. Acest bătrân minunat şi integru despre care vorbim a fost nevoit printr-un proces ireversibil de Inductivitate Logică să elaboreze anumite doctrine care, dacă ar fi fost cunoscute de mase, ar fi putut declanşa o revoluţie sângeroasă.

— Nu mi se pare că acesta este un lucru bun, îi replică cu răceală Marvin. Vreţi cumva să mă îndemnaţi la o blestemată de rebeliune?

— Nu, fiţi liniştit! Aceste doctrine pe care d'Augustin le-a elaborat nu sunt atât de şocante prin ele însele ci, mai degrabă, prin consecinţele lor. Cu alte cuvinte, continuă ideile Moralei False şi nu sunt cu mult mai instigatoare decât fazele Lunii.

— Ei bine, daţi-mi un exemplu.

— D'Augustin spune că oamenii s-au născut liberi, zise cu voce joasă Gules.

Marvin rămase puţin pe gânduri, analizând ideea.

— O noţiune nouă, însă destul de atrăgătoare, spuse el în cele din urmă. Mai spuneţi-mi.

— Declară că un comportament plăcut şi corect este un lucru bun în ochii lui Dumnezeu.

— Un mod tare ciudat de a vedea lucrurile, fu de acord Marvin. Şi cu toate acestea… hââââmmm…

— De asemenea, susţine că o viaţă în care nu-ţi pui întrebări nu este o viaţă pe care merită s-o trăieşti.

— Un punct de vedere cu adevărat radical. Şi, bineînţeles, este clar ce s-ar întâmpla dacă asemenea afirmaţii ar ajunge să fie auzite de popor. Autoritatea regelui şi a bisericii ar fi în mod inevitabil subminată… şi cu toate acestea… şi cu toate acestea…

— Da? îl îndemnă delicat Gules.

— Şi cu toate acestea, spuse Marvin privind visător către tavanul de pământ ars, plin de o labirintică împletitură, şi cu toate acestea, nu s-ar putea întâmpla ca, din haosul care în mod sigur s-ar instaura, să apară o nouă ordine? Nu s-ar putea întâmpla să ia naştere o lume nouă în care umorul arogant al nobilimii să fie controlat şi îmbunătăţit cu ajutorul conceptului de valoare personală, şi în care ameninţările bubuitoare ale unei biserici decăzute şi implicate în politică să fie înlocuite printr-o nouă relaţie între om şi Dumnezeul său, fără mijlocirea preotului gras şi a călugărului hoţ?

— Chiar credeţi că e posibil aşa ceva? îl întrebă Gules cu o voce precum o bucată de mătase frecată de catifea.

— Da. Da, pe pieliţele unghiilor lui Dumnezeu, aşa cred! Şi vă voi ajuta să-l eliberaţi pe d'Augustin şi să împrăştiaţi această ciudată şi revoluţionară doctrină nouă!

— Vă mulţumesc, spuse simplu Gules.

După care făcu un semn cu mâna.

O siluetă se apropie uşor, parcă plutind, din spatele fotoliului lui Marvin. Era cocoşatul. Marvin zări luciul mortal al oţelului atunci când fiinţa şi-l băgă în teacă.

— Nu vă simţiţi jignit, spuse Gules grăbit. Eram siguri de dumneavoastră, bineînţeles. Însă dacă planul nostru n-ar fi fost pe placul dumneavoastră, era de datoria noastră să ne ascundem această eroare de judecată într-un mormânt anonim.

— Aceste precauţii nu fac decât să confere un plus de credibilitate întregii poveşti, spuse Marvin sec. Însă nu-mi place deloc această apreciere de care mă bucur.

— „Genul acesta de situaţii este ceva obişnuit pentru viaţa noastră", cită cocoşatul. Şi chiar aşa, nu considerau şi grecii că e mai bine să mori de mâna unui prieten decât să te chinuieşti în ghearele duşmanilor? Rolurile pe care le jucăm în viaţă au fost alese pentru noi de către Soarta cea neclintită; şi mulţi, dintre cei care credeau că vor avea rol de rege pe scena Vieţii, s-au trezit că au fost distribuiţi într-un rol de cadavru.

— Domnule, replică Marvin, după cum vă aud vorbind aş fi înclinat să spun că sunteţi un bărbat care a trecut el însuşi prin experienţa împărţirii câtorva astfel de roluri.

— Aţi putea spune prea bine acest lucru, îi replică sec cocoşatul. Eu nu mi-aş fi ales acest rol josnic dacă anumite exigenţe, dincolo de orice predicţii, nu m-ar fi obligat s-o fac.

Spunând aceste cuvinte, cocoşatul se aplecă şi-şi desfăcu legăturile de la picioare, care i le ţinuseră legate pliate de-a lungul coapselor, şi se ridică în întreaga sa statură de aproape un metru şi nouăzeci. Îşi desfăcu cocoaşa de pe spate, curăţă grăsimea amestecată cu vopsea şi saliva de pe faţă, îşi pieptănă părul, îşi scoase barba şi piciorul de lemn apoi se întoarse spre Marvin afişând un zâmbet sarcastic.

Marvin se uită la bărbatul metamorfozat, după care făcu o reverenţă adâncă şi exclamă:

— Milord Ingelnook bar na Idrisi-san, prim-lord al Amiralităţii, un obişnuit al Primului-Ministru, Consilier Extraordinar al Regelui, Persoană Influentă a Bisericii Rampant şi Convocator al Marelui Consiliu!

— Eu sunt acea persoană, îi răspunse Ingelnook, iar rolul de cocoşat îl joc mai mult din motive politice; pentru că dacă prezenţa noastră ar fi chiar şi numai bănuită de către rivalul meu, Lordul Blackamoor de Mordevund, cu toţii am fi nişte oameni morţi, până ce broaştele din Iazul Regal ar avea ocazia să orăcăie la primele raze ale lui Phoebus!

— Această iederă a conspiraţiilor creşte pe turnuri înalte, comentă Marvin. În mod absolut sigur vă voi ajuta, şi Dumnezeu să-mi dea putere pentru asta, doar dacă nu voi fi înjunghiat de oţelul vreunui aventurier de tavernă.

— Dacă vă referiţi la incidentul cu Denis cel Negru, spuse Sir Gules, vă pot asigura că toată afacerea a fost pusă la punct pentru ochii eventualilor spioni ai lui Sir Blackamoor. De fapt, Denis cel Negru era unul dintre ai noştri.

— Minune a minunilor! Această caracatiţă, se pare, are multe tentacule. Dar domnilor, ceea ce mă miră cel mai mult este de ce dintre toţi puternicii gentilomi din acest regat al nostru aţi căutat unul care nu posedă niciun privilegiu special, nici nu are vreo poziţie înaltă, nici bogăţie, şi nici nimic, exceptând titlul de gentilom sub Dumnezeu şi stăpân al onoarei sale proprii şi purtător al unui nume vechi de o mie de ani.

— Sunteţi nesăbuit în modestia dumneavoastră! râse Lord Ingelnook. Deoarece toată lumea vă cunoaşte îndemânarea neîntrecută într-ale scrimei, depăşită poate doar de modul de luptă murdar al detestabilului Blackamoor.

— Nu sunt decât un învăţăcel în arta luptei cu spada, răspunse cu nepăsare Marvin. Şi acum, domnilor, ce doriţi de la mine?

— Planul nostru, spuse domol Ingelnook, are virtuţile unui act de mare îndrăzneală şi defectele unui pericol imens. O singură aruncare a zarurilor ne va face să câştigăm totul sau ne va face să ne pierdem vieţile. Un joc serios! Şi cu toate acestea, mie mi se pare că nu v-ar displăcea o astfel de încercare.

Marvin zâmbi în vreme ce-şi construia fraza de răspuns:

— Un joc scurt este cel mai plin de foc.

— Excelent! zise Gules, ridicându-se. Trebuie acum să ajungem la Castelgatt, în valea Romaine. Pe drum, vă vom informa în legătură cu toate detaliile planului nostru.

Şi astfel, înfăşuraţi în mantiile lor largi, cei trei părăsiră clădirea îngustă şi înaltă prin scara din spate, trecând pe lângă uşi încuiate şi ajungând la poarta din zidul de vest. Acolo, aşteptând, se găsea o trăsură cu patru cai şi doi paznici înarmaţi.

Marvin urcă în trăsură şi văzu că deja înăuntrul acesteia se afla o persoană. Era o tânără; şi uitându-se mai bine, văzu…

— Cathy! strigă el.

Ea îl privi fără să înţeleagă, şi-i răspunse cu o voce rece, imperioasă:

— Domnule, eu sunt Catarina d’Augustin şi nu v-am mai văzut şi nici nu-mi place stilul dumneavoastră de presupusă familiaritate.

În ochii ei frumoşi, cenuşii, nu se citea nicio urmă de recunoaştere, şi nici nu era timpul potrivit de pus întrebări. Pentru că, tocmai în momentul în care Sir Gules făcea rapide prezentări, în spatele lor se putu auzi un strigăt.

— Tu, de colo, din trăsură! Opreşte-te, în numele Regelui!

Aruncând o privire în spate, Marvin putu vedea un căpitan de dragoni cu zece oameni călări în urma sa.

— Trădare! urlă Ingelnook. Repede, vizitiu, dă-i drumul!

Intr-un zgomot asurzitor de copite şi de pocnete de bice, cei patru armăsari înhămaţi smuciră trăsura purtând-o de-a lungul aleii înguste în direcţia Nouăpietre şi a Marelui Drum de pe Malul Oceanului.

— Ne pot ajunge? se interesă Marvin.

— S-ar putea, răspunse Ingelnook. Par afurisit de bine echipaţi, blestemate fie-le fundurile alea învineţite şi cu băşici! Scuze, doamnă…

Pentru câteva momente, Ingelnook îi privi pe călăreţi cum tropăiau la nici şase metri în spatele lor, spadele lucindu-le în lumina slabă a lămpilor. Apoi ridică din umeri şi se răsuci înapoi.

— Permiteţi-mi să vă întreb dacă sunteţi la curent cu cele mai recente acţiuni politice de aici şi din alte zone ale Vechiului Imperiu; deoarece acestea sunt necesare pentru a vă face să înţelegeţi necesitatea acestei forme şi a acestui moment pentru planul nostru.

— Mi-e teamă că întreaga mea cunoaştere politică este extrem de limitată.

— Atunci, permiteţi-mi să vă pun la zi cu câteva detalii ale imaginii de ansamblu, care vor face ca întreaga situaţie să fie mai uşor înţeleasă.

Marvin se lăsă pe spătarul banchetei, continuând să audă tropăitul cailor dragonilor. Cathy, ce stătea pe bancheta din faţa lui, puţin mai spre dreapta, se uita cu răceală la ciucurii pălăriei lui Sir Gules, care se unduiau. Lordul Ingelnook începu să vorbească…

— Bătrânul rege a murit acum nici zece ani, tocmai când erezia suessiană ajunsese la un punct maxim, şi asta fără să lase un succesor desemnat pentru tronul din Mulvavia. În acest mod, pasiunile unui întreg continent au ajuns, în mod periculos, aproape de punctul de fierbere.

Trei pretendenţi se înfruntau pentru Tronul Fluturelui. Prinţul Moroway din Theme deţinea Patentul Evident care îi fusese oferit de un Consiliu Electoral mituit în întregime, însă în continuare oficial. Iar dacă acest lucru nu ar fi fost suficient, putea pretinde tronul conform doctrinei de Empleatudine Regală, întrucât era al doilea fiu nelegitim recunoscut (şi singurul supravieţuitor) al Baronului Norway, văr de-al doilea al surorii bătrânului rege, pe linia puternicului Mortjoys din Danat.

În vremuri mai puţin tulburi, aceste lucruri ar fi trebuit să fie suficiente. Însă pentru un întreg continent aflat pe punctul de a începe un război civil şi un alt război, religios, au fost găsite destule defecte în cererea de pretendenţă şi încă şi mai multe în pretendent.

Prinţul Moroway avea deja opt ani şi până la acea vârstă nu scosese niciun cuvânt. Luându-te după portretul pe care i-l făcuse Mouvey, avea capul umflat în mod monstruos, falca lăsată şi ochii îi priveau în gol, asemenea unui idiot hidrocefalic. Singura sa pasiune cunoscută era colecţia de viermi (cea mai grozavă de pe întregul continent).

Principalul său oponent pentru succesiune era Gottlieb Hosstratter, Duce de Mela şi Receptor Ordinar al Provinciilor Mărginaşe Imperiale, ale cărui ascendenţe de sânge, dubioase, îi erau sprijinite de schismatica Ierarhie Suessiană, şi în mod deosebit de slăbita Ierarhie de Dodessa.

Un alt pretendent, Romrugo de Vars, ar fi putut să nu fie luat în considerare de nu şi-ar fi sprijinit pretenţiile prin forţa a cincizeci de mii de luptători căliţi în bătălii, din principatul sudic Vask. Tânăr şi viguros, Romrugo avea o reputaţie de excentric; căsătoria cu iapa sa favorită, Orsilla, fusese condamnată de clerul ortodox Owensian al cărui reprezentant impertinent era. Nu câştigase favoruri nici de la orăşenii din Gint-Loseine, al căror oraş mândru dăduse ordin să fie îngropat sub şapte metri de pământ „drept cadou pentru arheologii viitorului”. Cu toate acestea, pretenţia sa faţă de tronul din Mulvavia ar fi putut fi legitimizată rapid dacă ar fi avut banii necesari pentru a-şi plăti trupele.

Din nefericire pentru Romrugo, nu avea avere personală (o cheltuise pe toată la achiziţionarea manuscriselor Lethertean). Prin urmare, pentru a face rost de bani pentru plata armatei sale, propusese o alianţă cu bogatul însă ineficientul Oraş Liber Tihurrue, care deţinea controlul asupra strâmtorii Sidue.

Această mişcare nu prea bine gândită atrăsese asupra capului său mânia Ducatului din Puls, a cărui frontieră vestică apărase flancul expus al Vechiului Imperiu împotriva jafurilor Monogoţilor păgâni. Tânărul şi încăpăţânatul Mare Duce de Puls şi-a unit de îndată forţele cu schismaticul Hosstratter – în mod sigur cea mai ciudată alianţă pe care a văzut-o vreodată continentul – şi în acest fel a devenit o ameninţare directă pentru Prinţul Moroway şi pentru Mortjoys din Danat care îl sprijinea. Astfel, într-un mod extrem de neaşteptat, s-a trezit înconjurat din trei părţi de suessieni sau de aliaţi ai acestora, iar din a patra parte de neliniştitorii Monogoţi. Rumrugo a început să caute împrejur, cu disperare, o nouă alianţă.

O descoperi în persoana enigmaticului Baron Lord Darkmouth, Preposesor al Insulei Turplend. Înaltul şi mohorâtul Baron porni îndată pe mare cu o flotă de luptă formată din douăzeci şi cinci de galioane, şi întreaga Mulvavia îşi ţinu răsuflarea atunci când şirul ameninţător de nave trecu în jos de Dorter şi pătrunse în Marea Escher.

Oare chiar într-un moment atât de tardiv mai putea fi păstrat echilibrul? Poate, dacă Moroway şi-ar fi onorat promisiunile făcute mai înainte Oraşelor Marches. Sau dacă bătrânul Ierarh din Dodessa, luând în sfârşit în considerare necesitatea unei înţelegeri cu Hosstratter, nu şi-ar fi ales tocmai acest nepotrivit moment pentru a muri, şi astfel să dea puterea epilepticului Murvey din Hunfutmouth. Sau dacă Ericmouth Mână Roşie, Şeful Monogoţilor de vest, nu ar fi ales tocmai acel moment pentru a o alunga pe Propeia, sora trufaşului Arhiduce de Puls, cunoscut şi sub numele de „Ciocanul împotriva Ereticilor” (prin care el înţelegea pe toţi cei ce nu subscriau propriului său ortodoxism Delongian îngust).

Însă mâna Destinului a intervenit pentru a opri momentul inevitabil, deoarece galioanele Baronului Darkmouth au fost prinse de Marea Furtună din 03 şi nevoite să caute adăpost la Tihurrue, pe care l-au jefuit, în acest mod distrugând alianţa lui Romrugo chiar mai înainte ca aceasta să fi început cu adevărat, şi producând revoltă în rândul vaskianilor neplătiţi din armata sa, din rândurile cărora au dezertat regimente întregi care s-au alăturat lui Hosstratter, ale cărui pământuri se găseau cel mai aproape de locul pe unde treceau ei. În acest fel Hosstratter, cel de-al treilea pretendent la tronul regal, şi cel mai îndărătnic, care se resemnase la ideea pierderii acestuia, s-a trezit dintr-odată din nou implicat în competiţie; iar Moroway, a cărui stea strălucise cu putere, descoperi dintr-odată că Munţii Echilides nu reprezentau niciun fel de protecţie atunci când trecătorile din est erau controlate de un duşman hotărât. Cel mai afectat de toate acestea era, bineînţeles, Romrugo. Poziţia sa nu era de invidiat: trupele îl părăsiseră, aliatul său, Baronul Darkmouth (care fusese extrem de ocupat cu încercarea de a apăra Tihurrue de atacurile hotărâte ale piraţilor de coastă Rullish), îl trădase, şi era ameninţat până şi în propriul său fief, Vars, de braţul lung şi ucigător al conspiraţiei Mortjoys, şi asta în vreme ce Oraşele Marche urmăreau totul cu deosebit interes. Ca să pună capac la toate, iapa sa, Orsilla, alese exact acel moment pentru a fugi de la el.

Însă nici chiar în mijlocul atâtor evenimente potrivnice optimistul Romrugo nu fu cuprins de şovăială. Fuga iepei sale a fost bine primită de clerul Owensian înspăimântat, care oferi campionului său un Divorţ în Absolut, după care însă a aflat cu groază că cinicul Romrugo intenţiona să folosească această libertate pentru a se căsători cu Propeia, aliindu-se astfel cu mulţumitul Arhiduce de Puls…

Aceştia au fost factorii care au aprins pasiunile oamenilor în acel an decisiv. Continentul se găsea chiar pe marginea prăpastiei. Ţăranii şi-au îngropat recoltele şi şi-au ascuţit secerile. Armatele erau în continuă alertă, gata oricând să pornească în orice direcţie. Puzderia turbulentă a Monogoţilor din Vest, ce era mânată din spate de şi mai anarhica masă a canibalilor Allahuts, se strânsese în mod ameninţător la graniţele Vechiului Imperiu.

Darkmouth se grăbi să-şi reechipeze galerele, iar Hosstratter plăti trupele vaskiene şi le antrenă pentru un nou fel de război. Romrugo întări noua sa alianţă cu Puls-ul, reuşi să destindă relaţiile cu Ericmouth, şi luă la cunoştinţă noua rivalitate dintre Mortjoys şi epilepticul însă extrem de încăpăţânatul Murvey. Iar Moroway din Theme, aliatul inconştient al piraţilor Rullish, erou fără de voie al ereziei Suessiene şi complice involuntar al lui Ericmouth Mână Roşie, privea către versanţii mohorâţi ai Munţilor Echilides, şi aştepta cuprins de nerăbdare.

Tocmai în acest moment de tensiune maximă şi generală, Milord d’Augustin, cu totul şi cu totul întâmplător, se hotărî să anunţe finalizarea iminentă a lucrării sale filozofice…

Încet, vocea lui Ingelnook se stinse şi, pentru o vreme, singurul zgomot a fost tropăitul greu al copitelor cailor.

— Acum înţeleg, spuse încetişor Marvin.

— Ştiam că veţi înţelege, spuse cu căldură Ingelnook. Şi, privit din această lumină, veţi putea înţelege planul nostru, care constă în a ne aduna la Castelgatt, urmând ca după aceasta să atacăm imediat.

Marvin încuviinţă.

— În această situaţie nu există altă cale.

— Dar mai întâi trebuie să scăpăm de dragonii aceştia care ne urmăresc, observă Ingelnook.

— În legătură cu acest lucru, am un plan, zise Marvin.

Printr-o manevră isteaţă, Marvin şi compatrioţii săi au fost în stare să scape de dragonii ce-i urmăreau şi să ajungă nevătămaţi în marea curte de turnir de la Castelgatt. Acolo, până când să bată de ora douăsprezece, conspiratorii urmau să se întâlnească, să ia ultimele decizii şi să pornească chiar în acea noapte în îndrăzneaţa lor tentativă de a-l salva pe d'Augustin din ghearele formidabile ale lui Blackamoor.

Marvin se retrase în apartamentul său din aripa înaltă de est, şi acolo îl şocă pe pajul său insistând să i se aducă un lighean cu apă ca să se spele pe mâini. Acest lucru era considerat un capriciu ciudat din partea lui, în acele timpuri în care până şi cele mai înalte doamne de la curte erau obişnuite să-şi ascundă jegul pe sub bandaje de tifon parfumat. Însă Marvin luase acest obicei de când petrecuse un răstimp printre veselii păgâni din Tescos, din partea de sud a Remoueve, ale căror fântâni pline de săpun şi sculpturi din bureţi reprezentau adevărate minuni pentru nobilimea nordică, atât de mulţumită de murdăria în care se găsea. Şi în ciuda zeflemelilor din partea celor egali lui şi a privirilor încruntate aruncate de către feţele bisericeşti, Marvin insistase cu încăpăţânare că spălarea ocazională a mâinilor nu făcea niciun rău, atâta vreme cât nu se atingea nicio altă parte a corpului.

După ce-şi terminase abluţiunile, îmbrăcat numai în nişte izmene de satin negru ce-i veneau până la genunchi, o cămaşă de dantelă albă, cizme de cavalerie şi mănuşi lungi până la umăr din piele de capră din Eretzian, şi având doar spada sa Coeur de Stabbat, ce fusese moştenită în sânul familiei sale, din tată în fiu, de cinci sute de ani, Marvin auzi un zgomot uşor în spatele său şi se răsuci, cu mâna pe mânerul spadei.

— Vai, domnule, vreţi cumva să mă străpungeţi cu marea dumneavoastră spadă? îl ironiză Lady Catarina – pentru că ea era – stând în pragul uşii ce dădea în cameră.

— Într-adevăr, doamnă, m-aţi speriat. Iar în ce priveşte străpunsul, asta aş face-o cu plăcere, nu însă cu spada, ci cu o armă mai de încredere, pe care întâmplător o am în posesia mea.

— Să vă fie ruşine, domnule, spuse Lady Catarina ironică. Să ameninţaţi cu violenţa o doamnă?

— E vorba doar de violenţa plăcerii, răspunse galant Mervin.

— Vorbele-ţi sunt mult prea meşteşugite. Cred că s-a dovedit că limbile cele mai ascuţite şi mai lungi ascund cele mai scurte şi mai nepotrivite Arme.

— Domnia Voastră mă nedreptăţeşte. Pentru că eu îndrăznesc să afirm că Arma mea este cât se poate de capabilă pentru folosinţa pe care o poate întâlni, îndeajuns de ascuţită pentru a străpunge cea mai bună apărare din lume, şi îndeajuns de rezistentă pentru lovituri repetate. Şi, pe lângă aceste utilizări de rutină, a învăţat de la mine câteva trucuri infailibile, pe care cu o respectuoasă şi mare plăcere din partea mea le voi arăta domniei voastre.

— Nu, păstrează-ţi Arma în teacă, glăsui doamna indignată, însă cu ochi strălucitori. Asta miroase mai mult a laudă de sine; pentru că de multe ori oţelul lăudat se dovedeşte a fi cositor ce se îndoaie, strălucitor când îl priveşti, însă afurisit de maleabil la atingere.

— Atunci vă implor să-i atingeţi vârful şi să-i verificaţi tăişul, iar ca să nu mai râdeţi de ea, să o supuneţi testului de Folosinţă, replică Marvin.

Lady Catarina clătină din frumosul ei cap.

— Ştiţi, domnule, pragmatismul acesta este pentru bătrâni filozofi cărora le lăcrimează ochii; o doamnă se bazează pe intuiţie.

— Doamnă, vă venerez intuiţia.

— Ei bine, domnule, posesor al unei Arme dubioase, de nedeterminată lungime şi de duritate nesigură, ce ştiţi dumneavoastră despre intuiţia unei femei?

— Doamnă, inima mea îmi spune că este minunată şi inefabilă, că are o formă gingaşă şi un parfum delicat, şi că…

— Destul, domnule! strigă Lady Catarina, îmbujorându-se puternic şi făcându-şi agitată vânt cu un evantai japonez ce avea pictat pe partea ondulată învestitura lui Iichi.

Amândoi rămaseră tăcuţi. Discutaseră în vechiul limbaj al Iubirii Politicoase, în care apostroful simbolic juca un rol atât de important. În vremurile acelea nu era interzis de etichetă ca până şi cele mai bine crescute şi timide domnişoare să converseze în acest mod; era o epocă lipsită de temeri.

Însă acum, cei doi participanţi deveniseră dintr-odată serioşi. Marvin avea o privire încruntată în vreme ce se tot juca cu nasturii de oţel cenuşiu ai cămăşii sale de dantelă albă. Şi Lady Catarina avea un aer tulburat. Era îmbrăcată într-un halat dungat, de culoarea lalelei porumbiţei, cu intercalări de roşu de crom; şi, aşa cum era obiceiul, decolteul era destul de adânc încât să se vadă şi ridicătura fermă şi roz a micuţului ei abdomen; în picioare purta nişte sandale-pantofi de balet din damasc de culoarea fildeşului; iar părul, ridicat pe o ratouelle de jad, era împodobit cu o salbă de flori de primăvară. Marvin nu mai văzuse niciodată o privelişte atât de minunată.

— Nu putem oare să terminăm acest joc prostesc al cuvintelor? o întrebă Marvin încetişor. Nu putem oare să spunem ce avem în suflet, în loc să ne tot înţepăm cu cuvinte meşteşugite şi goale?

— Nu îndrăznesc! murmură Lady Catarina.

— Şi totuşi, tu eşti Cathy, cea care m-a iubit odată, în alt timp şi în alt loc, glăsui inexorabil Marvin, şi care acum mă ignoră ca şi cum aş fi doar un vorbe-dulci.

— Nu trebuie să vorbeşti de ceea ce a fost odată, îi răspunse Cathy cu o şoaptă înspăimântată.

— Şi totuşi, odată m-ai iubit! strigă cuprins de pasiune Marvin. Nu poţi să susţii că nu este adevărat!

— Da, încuviinţă ea cu voce pierdută, odată te-am iubit.

— Şi acum?

— Vai!

— Dar vorbeşte şi spune-mi care este cauza!

— Nu, nu pot!

— Mai degrabă nu vrei.

— Cum crezi tu, dorinţa-ţi este slujitor al inimii. Dar n-aş vrea să crezi aşa ceva, spuse ea cu voce slabă.

— Nu? Atunci în mod sigur dorinţa este mama intenţiei, îi replică Marvin cu chipul împietrit şi lipsit de orice înţelegere. Şi având astfel o relaţie obişnuită, nici măcar cel mai înţelept dintre oameni nu va nega faptul că Iubirea este strâns legată de sora ei bună, Indiferenţa, iar Credinţa este sub dominaţia mamei sale vitrege, Durerea.

— Aşa mă consideri pe mine? se plânse ea fără putere.

— Dar, doamnă, nu îmi lăsaţi altceva de ales, îi răspunse Marvin cu o voce rece, metalică. Şi în acest fel corabia Pasiunii mele este doar o Epavă pe Marea Amintirilor, înstrăinată de la cursul drept de vântul capricios al Indiferenţei, şi împinsă spre Ţărmul stâncos al Agoniei de Valul inexorabil al Acţiunilor Umane.

— Şi totuşi, nu vreau să fie aşa, spuse Catarina, iar Marvin vibră auzind chiar o afirmaţie atât de nesemnificativă a ceea ce crezuse că este pierdut dincolo de orice speranţă.

— Cathy…

— Nu, nu se poate, strigă ea, zbătându-se într-o agonie evidentă, îmbujorată, cu abdomenul ridicându-i-se şi coborându-i în ritmul emoţiei ce o cuprinsese. Nu ştii nimic despre circumstanţele nenorocite care m-au făcut să ajung în situaţia aceasta.

— Cer să ştiu! strigă Marvin, apoi se răsuci pe călcâie, mâna repezindu-i-se la mânerul spadei.

Şi asta pentru că marea uşă de stejar a camerei se deschisese fără niciun zgomot şi acolo, sprijinindu-se cu nepăsare de tocul uşii, stătea un bărbat bărbos, cu braţele încrucişate pe piept şi cu un zâmbet uşor arcuindu-i buzele subţiri.

— Într-adevăr! Suntem acoperiţi de ruşine! strigă Catarina, cu mâna apăsându-şi abdomenul.

— Domnule, ce doriţi? întrebă Marvin înfierbântat. Cer să-mi spuneţi numele şi motivul acestei nemaiîntâlnite intervenţii lipsite de politeţe.

— Toate lucrurile le vei afla de îndată, zise bărbatul din cadrul uşii, cu o voce şuierată şi ameninţătoare. Numele meu, domnule, este Lord Blackamoor, împotriva căruia ai pus la punct planurile tale puerile; şi am intrat în această cameră pur şi simplu cu dreptul celui care vrea să facă cunoştinţă cu tânărul prieten al soţiei sale.

— Soţie? repetă Marvin.

— Această doamnă, care are nepotrivitul obicei de a nu se prezenta în mod direct de prima dată, este într-adevăr Prea Nobila Catarina d’Augustin de Blackamoor, preaiubitoarea soţie a preaplecatului dumneavoastră servitor.

Spunând aceste cuvinte, Blackamoor îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune adâncă, după care îşi reluă poziţia în cadrul uşii.

Marvin putu citi adevărul în ochii plini de lacrimi şi în abdomenul ce tresălta de plâns al Catarinei. Cathy, preaiubita sa Cathy, soţia lui Blackamoor, cel mai detestat duşman al celor ce îmbrăţişaseră cauza lui d'Augustin, care era chiar tatăl lui Cathy!

Însă nu era timp să stea să analizeze acest ciudat amestec de sentimente; pentru că cea mai uluitoare situaţie era cea în care se găsea Blackamoor însuşi, care se afla într-un castel ce era ocupat de duşmanii săi, şi care nu prezenta nici urmă de nervozitate în acea poziţie ce ar fi trebuit să fie extrem de periculoasă.

Iar această siguranţă de sine însemna că situaţia nu era aşa cum şi-o închipuise Marvin, şi că iţele destinului erau acum încurcate dincolo de puterea lui de înţelegere. Blackamoor în Castelgatt? Marvin luă în considerare implicaţiile şi fu cuprins de un val de răceală, ca şi cum îngerul morţii, în zborul său, ar fi trecut atât de aproape, încât l-ar fi atins cu aripile sale.

În această cameră pândea moartea – dar a cui? Lui Marvin îi era teamă de ce putea fi mai rău, însă se întoarse fără şovăială, chipul fiindu-i o mască de obsidian, şi înfruntă duşmanul ce era soţul iubitei sale şi răpitorul tatălui acesteia.

Lordul Lamprey di Blackamoor rămase tăcut şi părea foarte în largul său. Avea o înălţime peste medie, era extrem de zvelt, slăbiciunea fiindu-i accentuată şi mai mult de barba neagră tunsă scurt, de favoriţii lungi şi de părul tuns *en brosee* ce îi cădea pe frunte în cârlionţi şerpuitori. Şi cu toate acestea, subţirimea îi era contrazisă de umerii laţi şi de puternicul braţ de spadasin ce putea fi întrezărit pe sub mantia sa de pustnic. Purta punctele şi figurinele zeilor chinezi în noul stil foppish, împletite cu puncte macedium ce erau îndulcite doar de un şir triplu de dartur argintii. Chipul îi era plăcut în duritatea sa, perfecţiunea fiindu-i stricată de o cicatrice ce-i încreţea pielea de la tâmpla dreaptă până la colţul stâng al gurii, şi pe care, în mod sfidător, o vopsise într-un roşu aprins. Aceasta împrumuta trăsăturilor sale un aer atât sinistru, cât şi absurd.

— S-ar părea că am jucat această farsă îndeajuns de mult timp. Deznodământul se apropie, rosti rar Blackamoor.

— Trebuie să înţeleg că domnia voastră aveţi deja pregătit şi actul trei? întrebă netulburat Marvin.

— Actorii şi-au primit rolurile.

Cu nepăsare pocni din degete.

În încăpere pătrunseră Lordul Ingelnook, urmat de Sir Gules şi de un pluton de soldaţi turingieni cu chipuri aspre, cu tunici din piele de bivol de culoarea bradului, şi cu spadele-toporişti pregătite.

— Ce fel de cursă blestemată este aceasta? întrebă Marvin.

— Spune-i… frate, îl îndemnă batjocoritor Blackamoor.

— Da, aşa este, încuviinţă Lordul Ingelnook, cu chipul pământiu. Blackamoor şi cu mine suntem fraţi vitregi, mama noastră bună fiind Marchiza Roseata de Timon, fiica Electorului din Brandeis şi cumnată prin căsătorie cu Longsword Silverblain, care era tatăl lui Ericmouth Spadă Roşie, şi al cărui prim soţ, Marquelle din Marche, era tatăl meu, dar după a cărui moarte s-a căsătorit cu Huntford, Bastardul Regal din Cleve şi Pretendent la Adăpostul Eleactiq.

— Demodatul său simţ al onoarei l-a făcut să fie sensibil la planul meu şi extrem de influenţabil la cea mai uşoară sugestie, rânji Blackamoor.

Ingelnook îşi plecă tăcut capul.

— Însă în ceea ce te priveşte pe tine, Milady, e peste puterea mea de înţelegere de ce te-ai hotărât să te căsătoreşti cu cel ce-l ţine în captivitate pe tatăl tău.

— Vai, e o poveste ciudată şi urâtă; m-a curtat cu ameninţări şi cu indiferenţă, m-a captivat, prin neagra putere pe care o posedă şi căreia nimeni nu i se poate opune; iar mai departe, prin folosirea blestematelor de droguri şi a cuvintelor cu două sensuri şi îndemânaticelor mişcări ale mâinilor sale a reuşit să-mi zăpăcească simţurile până la o stare de pasiune artificială, în care am ajuns să-mi doresc cu ardoare atingerea trupului lui blestemat şi dezmierdările detestabilelor sale buze. Şi deoarece în toată această perioadă mi-a fost refuzat sprijinul religiei, şi prin urmare nu am avut niciun mod de a deosebi binele de rău, am sucombat în cele din urmă. Şi nu încerc să ofer vreo scuză sau să-mi acord vreo circumstanţă atenuantă.

Marvin se întoarse către omul care reprezenta ultima lui speranţă.

— Sir Gules! strigă el. Puneţi mâna pe spadă şi ne vom croi drum către libertate!

Blackamoor râse cu răceală.

— Crezi c-o să scoată spada? Poate. Dar asta doar ca să cureţe un măr, eu aşa socot.

Marvin privi chipul prietenului său şi văzu zugrăvită acolo o ruşine mai adâncă decât un abis şi mai ucigătoare decât otrava.

— Aşa este, încuviinţă Sir Gules, încercând ca vocea să nu-i tremure. Nu te pot ajuta, deşi inima mi se frânge la rugămintea ta.

— Ce vrajă blestemată a aruncat Blackamoor asupra voastră? strigă Marvin.

— Jale mare, bunule prieten, spuse nefericitul Gules, este o maşinaţiune atât de bine pusă la punct şi atât de logică, încât este irefutabilă; şi cu toate acestea atât de viclean elaborată şi executată, încât face să pălească planuri mai simple şi-i face pe alţi oameni să pară mici copii… Ştiai că sunt membru al acelei organizaţii secrete cunoscută sub numele de Cavalerii Cenuşii ai Sfintei Depuneri?

— Eu n-am ştiut de aşa ceva. Totuşi, Cavalerii Cenuşii au fost dintotdeauna prieteni ai cunoaşterii şi pietăţii şi mai ales au îmbrăţişat, împotriva opoziţiei regale, cauza lui Blackamoor.

— Adevărat, întru totul adevărat, spuse mizerabilul Gules, faţa sa chipeşă şi slăbită fiindu-i schimonosită într-o mască a agoniei. La fel credeam şi eu. Însă în ultima zi a săptămânii trecute am aflat că Marele Maestru Helvetius s-a stins…

— Din cauza a puţin oţel în ficat, interveni Blackamoor.

— … şi că acum eram supus noului Mare Maestru, la fel de complet şi de total, de vreme ce jurămintele noastre sunt luate faţă de Ordin şi nu faţă de un om.

— Şi acest nou Maestru?

— Întâmplător sunt chiar eu însumi! strigă Blackamoor.

Acum de-abia zări Marvin pe degetul acestuia marele inel cu pecetea Ordinului.

— Ei da, s-a potrivit, încuviinţă Blackamoor, zâmbind cinic din colţul stâng al gurii. Mi-am însuşit această funcţie, de vreme ce era un instrument numai bun pentru cele ce aveam de gând să fac. Şi astfel sunt Maestru, singur judecător al Politicii şi Cel care Hotărăşte, fără să răspund în faţa nimănui cu excepţia Iadului, şi fără să trebuiască să răspund niciunei voci cu excepţia ecourilor ce s-ar putea auzi doar din crevasele cele mai adânci ale propriului meu suflet!

În acel moment, Blackamoor avea ceva magnific în el. Aşa cum era, detestabil şi crud, reacţionar şi direct implicat, trăind în lux şi nepăsându-i de alţii, şi totuşi, cu toate acestea, un adevărat bărbat. Aşa gândi Marvin, cu respect ranchiunos. Iar atunci când se întoarse pentru a-şi înfrunta adversarul, liniile feţii i se înăspriră.

— Iar acum, spuse Blackamoor, principalii eroi sunt pe scenă, şi ne mai lipseşte unul singur pentru a desăvârşi drama noastră şi pentru a afla deznodământul. Iar acesta, ultimul nostru personaj, a aşteptat mult timp, cu răbdare, în culise, observând fără a fi observat, urmărind meandrele acţiunii şi pândind semnul care să-l poftească pe scenă pentru momentul său efemer de glorie… Dar iată-l că, delicat, vine!

Pe coridor se auzi zgomot de paşi grei. Cei din încăpere ascultară şi aşteptară, sucindu-se neliniştiţi. Încet, uşa se deschise…

Şi în cameră intră un bărbat mascat, înveşmântat din cap până în picioare în negru, şi purtând pe umăr o mare secure cu două tăişuri. Rămase în cadrul uşii ca şi cum n-ar fi fost sigur că era bine-venit.

— Bună ziua, călăule, rosti fără grabă Blackamoor. Acum, totul este gata, şi putem să asistăm la derularea ultimelor momente ale acestei farse. Gărzi, daţi-i drumul!

Gărzile înaintară, apoi îşi încrucişară spadele. Puseră mâna pe Marvin, ţinându-l strâns, şi îl aplecară înainte, cu gâtul expus.

— Călău! strigă Blackamoor. Fă-ţi datoria!

Călăul se apropie şi verifică tăişul marii sale securi. Ridică arma mult deasupra capului, rămase nemişcat pentru un moment, apoi începu coborârea înainte a acesteia…

Şi Cathy urlă!

Se repezi asupra acelui personaj sinistru şi mascat, zgâriindu-l, deviind greaua secure ce se prăvăli alături, pe podeaua de granit, scoţând o jerbă de scântei. Călăul o împinse cu mânie într-o parte, însă degetele ei se prinseseră bine de masca neagră de mătase.

Călăul mugi când simţi cum masca îi este smulsă de pe faţă. Cu un strigăt de deznădejde încercă să-şi ascundă chipul. Însă toţi cei prezenţi în încăperea aceea a castelului îl văzuseră foarte clar.

Mai întâi, lui Marvin nu-i veni să-şi creadă ochilor. Deoarece chipul de sub mască îi era oarecum familiar. Unde mai văzuse el acea linie a obrajilor şi bărbiei, acei ochi căprui uşor mijiţi, acel maxilar ferm?

Apoi îşi aminti; îl văzuse, cu mult timp în urmă, într-o oglindă.

Călăul avea chipul său şi se folosea de corpul său…

— Ze Kraggash! strigă Marvin.

— La dispoziţia dumneavoastră.

Iar cel care îi furase lui Marvin corpul făcu în bătaie de joc o reverenţă şi rânji spre el cu propriul său chip.

Lordul Blackamoor a fost primul care a acţionat. Cu degete îndemânatice, îşi scoase capa şi peruca. Desfăcându-şi gulerul, pipăi de-a lungul gâtului, desfăcând mai multe legături invizibile. Apoi, dintr-o singură mişcare, îşi trase de pe faţă masca atât de bine mulată.

— Detectivul Urdorf! strigă Marvin.

— Da, eu sunt, încuviinţă detectivul marţian. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, Marvin; însă era cea mai bună ocazie a noastră ca să terminăm cazul tău cu succes şi cât mai repede. Colegii mei şi cu mine ne-am hotărât…

— Colegi? întrebă Marvin.

— Am uitat să fac prezentările, rânji încântat detectivul Urdorf. Marvin, aş vrea să faci cunoştinţă cu locotenentul Ourie şi cu sergentul Fraff.

Cei doi care se deghizaseră drept Lordul Ingelnook şi Sir Gules îşi scoaseră la rândul lor măştile-piele şi apărură în uniforma Secţiei de Poliţie Interstelară din Nord-Vestul Galaxiei. Zâmbiră cât se poate de amabil atunci când dădură mâna cu Marvin.

— Iar aceşti domni, spuse Urdorf arătând către gărzile turingiene, ne-au ajutat foarte mult.

Gărzile îşi scoaseră vestele lor verzi din piele de bivol şi apărură îmbrăcaţi în uniformele lor portocalii de Agenţi de Circulaţie din Oraşul Cassem.

Marvin se întoarse spre Cathy. Aceasta deja îşi prinsese de corsaj insigna roşie cu albastru a agenţilor speciali din Asociaţia de Vigilenţă Interplanetară.

— Cred… cred că înţeleg, zise Marvin.

— Totul este foarte simplu, îi explică detectivul Urdorf. Ocupându-mă de cazul tău am avut, ca de obicei, ajutorul mai multor agenţii ce lucrează pentru respectarea legii. Au fost trei ocazii în care am fost cât pe-aci să-l prindem pe omul nostru; însă de fiecare dată ne-a scăpat. Lucrul acesta s-ar fi putut prelungi pentru un timp nedefinit dacă n-am fi pus la punct acest plan de capturare. Teoria era foarte bună; pentru că dacă Kraggash putea reuşi să te distrugă, atunci putea să reclame corpul tău drept bun al său, fără ca altcineva să îl mai concureze. Pe de altă parte, atâta vreme cât erai în viaţă, tu ai fi continuat căutarea lui. Aşa că te-am inclus şi pe tine în planul nostru, sperând că Kraggash te va observa şi se va implica şi el în acţiune pentru a fi sigur că te va distruge. Restul îl cunoşti. Kraggash, mai ai ceva de adăugat? întrebă detectivul Urdorf întorcându-se către călăul demascat.

Hoţul ce avea chipul lui Marvin se sprijini plin de graţie de zid, cu mâinile încrucişate la piept şi cât se poate de calm.

— S-ar putea să am de spus o chestie-două. Mai întâi, permite-mi să subliniez că planul vostru era stângaci şi previzibil. De la început l-am considerat o înscenare şi am acceptat să mă implic doar în îndepărtata eventualitate că ar fi fost ceva real. Prin urmare, nu sunt câtuşi de puţin surprins de această răsturnare de situaţie.

— Amuzant raţionament, comentă Urdorf.

Kraggash ridică din umeri.

— Vreau să-ţi spun că nu simt niciun fel de vină morală în ceea ce priveşte niciuna din aşa-numitele mele crime. Dacă un om nu este în stare să păstreze controlul asupra propriului său corp, atunci acel om merită să-şi piardă corpul. Am observat, pe parcursul unei vieţi lungi şi bogate, că oamenii îşi dau corpul oricărui vagabond care se întâmplă să li-l ceară şi îşi fac mintea sclava primei voci ce le comandă să o asculte. Aceasta este cauza care face ca majoritatea oamenilor să nu-şi poată exercita dreptul natural de proprietate asupra propriului corp şi a propriei minţi, şi tot ea este cea care face ca aceştia să aleagă alternativa de a scăpa de aceste embleme deranjante ale libertăţii.

— Asta este clasica „apologie” a criminalului, explică detectivul Urdorf.

— Ceea ce numeşti crimă atunci când o face un singur om, o numeşti guvern atunci când o fac mai mulţi oameni, replică Kraggash. Eu, personal, nu văd nicio deosebire; iar dacă nu văd nicio deosebire, refuz să mă supun acestor reguli.

— Putem sta tot anul aici şi să tot tăiem firul în patru analizând sensul cuvintelor. Însă nu am timp pentru aşa o delectare, încearcă-ţi argumentele cu preotul închisorii, Kraggash. Eu, aici, te arestez pentru Transfer Mental ilegal, pentru tentativă de crimă şi pentru jaf. În acest fel rezolv cel de-al 159-lea caz al meu şi scap de şirul de ghinioane, declară detectivul Urdorf.

— Chiar aşa? spuse degajat Kraggash. Chiar crezi că o să fie aşa de uşor? Nu te-ai gândit că vulpea mai are şi o altă vizuină?

— Luaţi-l! strigă Urdorf.

Cei patru poliţişti se apropiară cu paşi repezi de Kraggash. Dar în vreme ce poliţiştii se deplasau către el, criminalul ridică mâinile şi schiţă cu iuţeală un cerc în aer.

Cercul deveni vizibil, un cerc de flăcări!

Kraggash îşi trecu un picior peste cerc. Piciorul dispăru.

— Dacă mă vreţi, zise el batjocoritor, ştiţi unde mă găsiţi.

Cum poliţişti îl înconjuraseră, pătrunse cu totul în cerc, unde se făcu nevăzut în întregime, cu excepţia capului. Îi făcu cu ochiul lui Marvin. După care dispăru şi capul şi nu mai rămase nimic altceva decât cercul de foc.

— Haideţi! îi îndemnă Marvin. Să punem mâna pe el!

Se răsuci spre Urdorf şi rămase uimit văzând umerii căzuţi ai acestuia şi chipul său cenuşiu pe care se citea înfrângerea.

— Mai repede! strigă Marvin.

— Degeaba, zise Urdorf. Credeam că eram pregătit pentru orice şiretlic… dar nu pentru aşa ceva. Omul acesta este în mod clar bolnav la minte.

— Ce putem face? se interesă Marvin.

— Nu putem face nimic, îi răspunse Urdorf. S-a dus în Lumea Deformată, iar eu am dat greş şi în cel de-al 159-lea caz al meu.

— Dar putem încă să-l urmărim! îl îndemnă Marvin, apropiindu-se de cercul de foc.

— Nu! Să nu faci asta! Nu înţelegi… Lumea Deformată înseamnă moarte sau nebunie… sau şi una, şi alta! Şansele tale de a trece prin ea sunt atât de mici…

— Am o şansă cel puţin egală cu cea a lui Kraggash! strigă Marvin şi pătrunse în cerc.

— Stai, tot nu ai înţeles! urlă la el Urdorf. Kraggash *nu are nicio şansă*!

Însă Marvin nu mai auzi aceste ultime cuvinte, pentru că deja dispăruse în interiorul cercului de flăcări, intrând în mod inexorabil în straniile şi neexploratele tărâmuri ale Lumii Deformate.

CÂTEVA EXPLICAŢII ÎN LEGĂTURĂ CU LUMEA DEFORMATA

…astfel prin intermediul ecuaţiilor Riemann-Hake există în sfârşit o demonstraţie matematică în legătură cu necesitatea teoretică a Zonei Spaţiale de Deformare Logică a lui Twistermann. Această Zonă a devenit cunoscută sub numele de Lumea Deformată, cu toate că nu e nici deformată şi nu e nici lume. Şi, printr-o ironie finală, cea de a treia definiţie, extrem de importantă, a lui Twistermann (conform căreia Zona poate fi considerată drept acea regiune a universului care acţionează ca o contragreutate pentru haos, în cadrul stabilităţii logice a structurii primare a realităţii), s-a dovedit a fi irelevantă.

ARTICOL DESPRE „LUMEA DEFORMATĂ” DIN A 483-A EDIŢIE din *Enciclopedia Galactică a Cunoaşterii Universale*

…prin urmare termenul de deformare-oglindă are sensul (dacă nu substanţa) imaginat de gândirea noastră. Pentru că, într-adevăr, aşa cum am şi văzut, Lumea Deformată [sic] îndeplineşte acţiunea, care este atât necesară cât şi neplăcută, de a face ca toate entităţile şi procesele să fie nedeterminate, iar prin aceasta face ca universul să fie ineluctabil atât din punct de vedere teoretic, cât şi practic.

DIN *Reflecţiile unui matematician*, EDGAR HOPE GRIEF, EDITURA LIBERĂ ORAŞUL EUCLID

…însă în ciuda acestui lucru, câteva reguli timide ar putea fi elaborate pentru călătorul sinucigaş ce s-ar aventura prin Lumea Deformată.

Nu uitaţi că în Lumea Deformată pot exista toate regulile, inclusiv cea care scoate în evidenţă excepţiile, incluzând în acelaşi timp şi acea clauză ce invalidează excepţia… ad infinitum.

În acelaşi timp, trebuie să nu uitaţi că acolo nu există în mod necesar vreo regulă; că orice regulă poate fi valabilă, inclusiv aceasta şi excepţiile de la ea.

În Lumea Deformată, timpul nu urmează aceleaşi reguli preconcepute. Lucrurile se pot schimba foarte repede (ceea ce pare să fie bine), mai încet (ceea ce te face să te simţi mai bine) sau deloc (ceea ce este inacceptabil).

Este foarte posibil ca în Lumea Deformată să nu ţi se întâmple nimic. Însă aţi da dovadă de lipsă de înţelepciune să vă aşteptaţi la aşa ceva, şi la fel de inconştienţi v-aţi dovedi dacă nu aţi fi pregătiţi pentru orice.

Printre lumile probabile în Lumea Deformată, una trebuie să fie identică cu lumea noastră; o alta trebuie să fie identică cu lumea noastră cu excepţia unui detaliu; o alta trebuie să fie identică cu lumea noastră cu excepţia a două detalii; şi aşa mai departe.

Întotdeauna problema constă în predicţie: cum să ştii în ce lume te afli mai înainte ca, în cel mai dezastruos mod cu putinţă, Lumea Deformată să-ţi arate ea însăşi acest lucru.

ÎnLumea Deformată, ca în oricare altă lume, poţi să descoperi singur unde te afli. Însă numai în Lumea Deformată această descoperire îţi este de obicei fatală.

În Lumea Deformată, familiaritatea aduce după sine un şoc.

Lumea Deformată poate fi considerată în mod convenabil (dar eronat) drept o lume Maya inversată, o lume a iluziilor. S-ar putea să descoperi că formele ce te înconjoară sunt reale, în vreme ce Tu, conştiinţa care le cercetează, eşti iluzie. O asemenea descoperire reprezintă o iluminare, cu toate că este dureroasă.

Odată, un înţelept a pus următoarea întrebare: „Ce s-ar întâmpla dacă aş pătrunde în Lumea Deformată fără idei preconcepute?” Un răspuns final la întrebarea lui este imposibil; însă ne-am putea hazarda să spunem că atunci când ar fi ieşit de acolo, ar fi avut nişte idei preconcepute. Lipsa unor opinii nu reprezintă o armură.

Unii oameni consideră că punctul maxim al inteligenţei lor este descoperirea faptului că toate lucrurile pot fi inversate, şi prin urmare pot deveni opusul lor. Multe jocuri deştepte pot fi jucate cu genul acesta de afirmaţie, numai că noi nu vă sfătuim să o folosiţi în Lumea Deformată. Acolo toate doctrinele sunt în mod egal arbitrare, inclusiv doctrina privitoare la cât de egal de arbitrare sunt toate doctrinele.

Să nu trăiţi cu speranţa că veţi putea fi mai şmecher decât Lumea Deformată. E mai mare, mai mică, mai lungă şi mai scurtă decât tine; nu dovedeşte nimic; pur şi simplu există.

Ceva care există nu trebuie niciodată să dovedească nimic. Toate dovezile reprezintă încercări de a deveni ceva. O dovadă este adevărată doar sieşi, şi nu implică nimic altceva decât existenţa dovezilor, ceea ce nu dovedeşte nimic.

Orice există, este improbabil, atât timp cât totul este neesenţial, lipsit de utilitate, şi o ameninţare pentru raţiune.

S-ar putea ca trei comentarii ce privesc Lumea Deformată să nu aibă nimic de-a face cu Lumea Deformată. Călătorul este avertizat.

DIN *Inexorabilitatea Plauzibilităţii*, DE ZE KRAGGASH; DIN COLECŢIA MEMORIALĂ MARVIN FLYNN

Tranziţia a fost abruptă şi nu a semănat câtuşi de puţin cu ceea ce îşi închipuise Marvin că va fi. Auzise tot felul de poveşti despre Lumea Deformată şi în mod neclar se aşteptase să dea peste un loc în care formele se întrepătrund schimbându-se şi culorile se transformă, o lume a grotescului şi a minunilor. Dar realiză de îndată că punctul său de vedere fusese romantic şi limitat.

Se găsea într-o mică sală de aşteptare. Aerul era încărcat de transpiraţie şi de abur cald, şi se găsea aşezat pe o banchetă lungă de lemn, împreună cu încă vreo zece oameni. Funcţionari cu chipuri plictisite umblau de colo-colo, consultând diferite acte, şi din când în când strigând pe unul dintre cei ce aşteptau. Apoi urma o şedinţă în şoaptă. Uneori, unul dintre cei care aşteptau îşi pierdea răbdarea şi pleca. Alteori, sosea un nou pretendent. Marvin aşteptă, privi, visă cu ochii deschişi. Timpul se scurgea încet, umbra din încăpere se îngroşă, cineva aprinse luminile din tavan. Tot nu-i striga nimeni numele. Marvin aruncă o privire la oamenii situaţi de cealaltă parte a încăperii, mai degrabă din plictiseală decât din curiozitate.

Bărbatul din stânga sa era foarte înalt şi cadaveric şi acolo unde gulerul îi freca gâtul avea un furuncul inflamat. Bărbatul din dreapta sa era scund, gras, cu faţa roşie şi la fiecare inspiraţie scotea un şuierat.

— Cât crezi că o să mai dureze? îl întrebă Marvin pe grăsan, mai mult ca să mai treacă timpul decât dintr-o încercare serioasă de a afla cu adevărat ceva.

— Să dureze? Cât de mult? îi răspunse rotofeiul. *Al dracului* de mult. Pe maiestăţile lor afurisite nu le poţi face să se grăbească ca să vină mai repede aici, în Biroul de Automobile, nici măcar atunci când nu doreşti altceva decât să ţi se prelungească permisul de conducere, exact pentru ce sunt şi eu aici.

Bărbatul cadaveric râse: sunetul fu foarte asemănător cu cel făcut de un băţ de lemn atunci când este lovit de o canistră goală de benzină.

— O să aştepţi al dracului de mult, puiule, spuse acesta, de vreme ce te găseşti la Departamentul de Prosperitate, Secţia Conturi Mici.

Marvin scuipă gânditor pe podeaua plină de praf şi spuse:

— Se întâmplă că dumneavoastră, domnilor, amândoi vă înşelaţi. Ne găsim în Departamentul, mai precis în *anticamera* Departamentului de Pescuit, voiam să spun. Iar după părerea mea, e o situaţie tare grozavă atunci când un cetăţean care plăteşte taxe nu poate nici măcar să se ducă la pescuit într-un lac întreţinut de taxe, fără să piardă o jumătate de zi sau chiar mai mult în încercarea lui de a obţine un permis.

Cei trei se uitară unii la alţii. (În Lumea Deformată nu există eroi, al naibii de puţine promisiuni, doar foarte puţine puncte de vedere şi nicio concluzie.)

Se priviră unul pe celălalt fără o curiozitate deosebită. Bărbatului cu înfăţişare cadaverică începură să-i sângereze uşor vârfurile degetelor. Marvin şi bărbatul gras se strâmbară stânjeniţi şi se făcură că nu observă fenomenul. Bărbatul livid îşi băgă cu rapiditate mâna cu pricina într-un buzunar impermeabil. Îşi făcu apariţia un funcţionar.

— Care dintre dumneavoastră este James Grinneli Starmacher? întrebă el.

— Eu sunt, îi răspunse Marvin. Şi vreau să spun că aştept de câtva timp şi cred că acest departament este condus într-un mod extrem de ineficient.

— Mda, ei bine, asta-i pentru că încă n-am primit maşinile, spuse funcţionarul în vreme ce se uita peste hârtiile pe care le adusese cu el. Aţi făcut o cerere pentru a obţine un cadavru?

— Corect.

— Şi afirmaţi că acel cadavru nu va fi folosit în scopuri imorale?

— Asta afirm.

— Vă rog să aveţi amabilitatea să declaraţi motivele achiziţionării cadavrului.

— Doresc să-l utilizez drept decor.

— Ce calificare aveţi?

— Am studiat decoraţiunile interioare.

— Declaraţi numele şi/sau codul numeric de identificare al celui mai recent cadavru obţinut de dumneavoastră.

— Gândac, numărul de serie 332A-45345, răspunse Marvin.

— Ucis de?…

— De mine. Am autorizaţie ce îmi permite să ucid toate creaturile ce nu sunt subspecii ale mele, cu anumite excepţii, cum ar fi vulturul auriu şi dugongul.

— Scopul ultimei ucideri?

— Purificare rituală.

— Cerere aprobată, îi comunică funcţionarul. Alegeţi-vă cadavrul.

Bărbatul gras şi cel cadaveric îl priviră cu ochi umezi, plini de speranţă. Marvin fu tentat, însă reuşi să se abţină.

— Vă aleg pe dumneavoastră, spuse, răsucindu-se către funcţionar.

— Voi nota acest lucru, zise funcţionarul, mâzgălind ceva în hârtiile sale.

Chipul i se transformă, luând trăsăturile lui Flynn. Marvin luă un ferăstrău universal de la bărbatul cadaveric şi, cu destulă dificultate, tăie braţul funcţionarului. Funcţionarul muri oarecum teatral, chipul revenindu-i la trăsăturile iniţiale.

Bărbatul cel gras râse de dezamăgirea lui Marvin.

— Puţină transsubstanţialitate te duce departe, rânji el. Dar nu îndeajuns de departe, nu? Dorinţa transformă carnea, însă moartea este sculptorul final.

Marvin plângea. Tipul livid îi puse cu simpatie mâna pe braţ.

— N-o lua aşa în tragic, puştiule. O răzbunare simbolică e mai bună decât niciun fel de răzbunare. Planul tău era bun; nu trebuie să te învinovăţeşti pentru punctul lui slab. Eu sunt James Grinnell Starmacher.

— Eu sunt un cadavru, spuse cadavrul funcţionarului. Răzbunarea prin interpus este mai bună decât niciun fel de răzbunare.

— Eu am venit aici să-mi reînnoiesc permisul de conducere, zise bărbatul gras. Să vă ia dracu’ pe voi, gânditorii ăştia profunzi, ce-aţi zice să şi primim ce am venit să obţinem de aici?

— Bineînţeles, domnule, a răspuns cadavrul funcţionarului. Însă în condiţia mea actuală, vă pot oferi doar un permis de pescuit pentru peşti morţi.

— Mort, viu, ce mare diferenţă? comentă bărbatul gras. Totul e să pescuieşti; nu contează atât de mult ce prinzi.

Se răsuci către Marvin, probabil pentru a sublinia cele afirmate. Însă Marvin plecase şi după o tranziţie delicată se trezi într-o cameră goală, mare şi pătrată. Pereţii erau din plăci de oţel, iar tavanul se găsea la vreo treizeci şi cinci de metri deasupra capului său. Erau şi nişte proiectoare şi o cameră de control cu pereţi transparenţi. Din spatele geamurilor îl privea cu interes Kraggash.

— Experimentul 342, spuse Kraggash crispat. Subiect: Moartea. Propoziţie: Se poate ca o fiinţă omenească să fie omorâtă? Observaţii: Această întrebare legată de posibila mortalitate a fiinţei umane i-a fascinat dintotdeauna pe cei mai mari gânditori. Un folclor considerabil a apărut în jurul subiectului moarte, şi rapoarte neverificate despre ucideri au apărut de-a lungul timpului. Mai mult, din când în când au fost aduse înapoi şi cadavre, fără umbră de dubiu moarte, şi prezentate drept rămăşiţe ale unor fiinţe omeneşti. În ciuda ubicuităţii acestor cadavre, nu a putut fi dovedită niciodată vreo legătură care să demonstreze că au trăit vreodată, cu atât mai puţin că au fost vreodată fiinţe omeneşti. Prin urmare, într-o încercare de a rezolva problema o dată pentru totdeauna, am conceput următorul experiment. Prima etapă…

Una dintre plăcile de oţel se retractă. Marvin se răsuci tocmai la timp pentru a vedea o suliţă aruncată spre el. O eschivă păşind într-o parte, destul de neîndemânatic din cauza piciorului schilodit.

Se deschiseră mai multe panouri. Spre el porniră în zbor, din diferite unghiuri, cuţite, săgeţi, măciuci.

Printr-o deschizătură fu împins înăuntru un generator de gaz otrăvitor. Un ghem de cobre a fost lăsat să cadă în încăpere. Un leu şi un tanc se repeziră spre el. Şuieră o sarbacană. Arme energetice trosniră. Se auzi tusea unor aruncătoare de flăcări. Un mortier îşi curăţă gâtlejul.

Încăperea fu inundată de apă, ce urca cu repeziciune. Din tavan începu să curgă petrol în flăcări.

Însă focul arse leii, ce mâncaseră şerpii, care înfundaseră mortierul, care la rândul său frânsese lăncile, ce blocaseră generatorul de gaz, care dizolvase apa, ce stinsese focul.

Marvin rămase ca prin minune neatins. Îşi agită pumnul spre Kraggash, alunecă pe placa de oţel, căzu şi îşi rupse gâtul.

I se oficiară funeralii militare, cu toate onorurile. Văduva sa muri odată cu el pe rugul funerar. Kraggash încerca şi el să urce pe rug, însă i se refuză consolarea arătată văduvei.

Marvin rămase în mormântul său vreme de trei zile şi trei nopţi, timp în care nasul îi curse încontinuu. Întreaga viaţă i se perindă prin faţa ochilor, cu încetinitorul. La sfârşitul respectivei perioade, se ridică şi îşi continuă viaţa.

Într-un loc fără calităţi care să merite să fie amintite, se găseau cinci obiecte ce posedau o limitată însă incontestabilă conştiinţă. Probabil că unul dintre acestea era Marvin. Celelalte patru reprezentau doar nişte decoruri, stereotipuri schiţate în grabă, al căror scop primar era reprezentat de colorarea situaţiei principale. Problema cu care se confruntau cei cinci era care dintre ei era Marvin, şi care reprezentau doar nişte personaje decorative?

Mai întâi apăru o problemă de terminologie. Imediat, trei dintre cei cinci cerură să li se spună Marvin, unul dori ca ceilalţi să i se adreseze cu Edgar Floyd Mormon, iar ultimul dori să fie considerat „figură decorativă”.

Acest lucru era în mod clar tendenţios, aşa că s-au numerotat de la unu la patru, cel de-al cincilea insistând cu încăpăţânare să i se spună Kelly.

— Bine, gata, spuse Numărul Unu, care deja îşi luase un aer oficial. Domnilor, am putea oare să nu mai vorbim fără sens şi să începem cu adevărat întâlnirea noastră?

— Să ştii că aici n-o să te ajute un accent evreiesc, spuse Numărul Trei posomorât.

— Ştii ceva, spune-mi şi mie ce se pricepe un polonez la accente evreieşti, replică Numărul Unu. Întâmplător, sunt evreu numai din partea tatălui, şi cu toate că am un respect deosebit pentru…

— Unde sunt? întrebă Numărul Trei. Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu mine? De când am plecat din Stanhope…

— Ţine-ţi gura macaronarule, îl repezi Numărul Patru.

— Nu mi cheama macaronar, mi cheama Luigi, replică supărat Numărul Doi. Eu fost la ţara asta de doi ani, di cuand fost mic in satuţ San Minestrone della Zuppa, nicht wahr?

— La dracu’, omule, interveni supărat Numărul Trei. Oricum nu ieşti ăn afurisit de macaronar, dăloc, nă ieşti dăcât un personaj timporar dă dicor dă flexibilitate limitată, aşa că ce zici, îţi ’chizi gura aia ’furisită, or’ fac io lucruşoru’ ăsta pen’ tine, nicht wahr?

— Ascultă, vorbi din nou Numărul Unu, sunt un om simplu, cu gusturi simple şi dacă vă e de folos în vreun fel, eu renunţ la drepturile mele la Marvinitate.

— Amintiri, amintiri, murmură Numărul Doi. Ce mi s-a întâmplat? Ce sunt aceste apariţii, umbrele astea vorbitoare?

— Hei, ascultă! zise Kelly. Eşti într-o formă tare proastă, bătrâne!

— Nu-i diloc cinstit, mormăi Luigi.

— Invocare *nu înseamnă* convocare, interveni Numărul Trei.

— Dar chiar nu-mi aduc aminte, insistă Numărul Doi.

— Nici eu nu-mi aduc aminte aşa bine, afirmă Numărul Unu. Dar mă auzi pe mine plângându-mă de asta? Nici măcar nu afirm că aş fi om. Faptul că pot recita din memorie din Biblie nu dovedeşte nimic.

— Chiar aşa! strigă Luigi. Iar combaterea unui argument nu dovedeşte nici asta absolut nimic.

— Credeam că eşti italian, îi spuse Kelly.

— Sunt, dar am fost crescut în Australia. E o poveste de-a dreptul ciudată…

— Nu mai ciudată decât a mea, interveni din nou Kelly. Îmi spuneţi Irlandezul Negru? Însă puţini ştiu că anii tinereţii mele mi i-am petrecut într-un bordel din Hangchow, şi că m-am înrolat în armata canadiană ca să scap de persecuţia franceză ca urmare a rolului pe care l-am avut în ajutarea gaulliştilor în Mauritania; iar din această cauză…

— La naiba! strigă Numărul Patru. Nu mai pot să tac! Să nu aveţi încredere în referinţele mele e un lucru, dar să-mi ponegriţi ţara, asta e cu totul altceva!

— Indignarea ta nu dovedeşte nimic! strigă Numărul Trei. Nu că mi-ar păsa de asta, de vreme ce am renunţat să mai fiu Marvin.

— Rezistenţa pasivă este o formă de agresiune, răspunse Numărul Patru.

— O dovadă inadmisibilă rămâne totuşi o dovadă, replică Numărul Trei.

— Habar n-am despre ce vorbiţi fiecare, declară Numărul Doi.

— Ignoranţa n-o să te ajute la nimic, rânji Numărul Patru. Refuz în mod categoric să fiu Marvin.

— Nu poţi renunţa la ceea ce nu ai, zise cu răutate Kelly.

— Pot să renunţ la orice vreau, fir-ar al dracului! urlă plin de patimă Numărul Patru. Nu numai că renunţ la Marvinitatea mea; cobor în plus de pe tronul Spaniei, renunţ la dictatura din Galaxia Internă, şi renunţ şi la salvarea mea în Bahai.

— Acum te simţi mai bine, puştiule? îl întrebă sardonic Luigi.

— Da… Era insuportabil. Simplitatea este potrivită naturii mele întortocheate, afirmă Numărul Patru. Care dintre voi este Kelly?

— Eu sunt, spuse Kelly.

— Îţi dai seama că numai noi doi avem nume? îl întrebă Luigi.

— Adevărat, admise Kelly. Tu şi cu mine suntem diferiţi!

— Stai niţel, o clipă! interveni Numărul Unu.

— E timpul, domnilor, e timpul!

— Nu cedaţi fortul!

— Nu daţi drumul la apă!

— Nu închideţi telefonul!

— După cum spuneam, spuse Luigi. Noi! Tu şi cu mine! Cei Ce Au Nume din Dovada Probabilă! Kelly – tu poţi fi Marvin dacă eu pot fi Kraggash!

— E-n regulă! strigă Kelly peste vociferările de protest ale celor de decor.

Marvin şi Kraggash se priviră, rânjind, unul pe altul în euforia momentană a beţiei regăsirii identităţii. După care se repeziră unul la beregata celuilalt. Urmă rapid o strangulare manuală. Cei trei numerotaţi, lipsiţi de un drept fundamental pe care nu-l avuseseră niciodată, luară nişte poziţii convenţionale de ambiguitate stilizată. Cei doi ce purtau nume, cărora li se oferise o identitate pe care oricum se grăbiseră s-o înhaţe, se băteau şi se muşcau, împroşcându-se cu invective care mai de care mai devastatoare, atacând şi bătând în retragere. Numărul Unu îi urmări până se plictisi şi atunci începu să se joace cu un fondu enchaine.

Asta porni totul. Toată scena de filmare se îndepărtă de parcă ar fi fost un porc unsuros pe patine cu rotile, coborând panta unui munte de sticlă, numai că ceva mai repede.

Ziua urmă nopţii, care urmă să se facă de tot râsul.

Platon a scris: „Nu contează ce faci, contează cum o faci.” Apoi, considerând că lumea nu e pregătită pentru aşa ceva, a şters cele scrise.

Hammurabi a scris: „Viaţa ce nu este examinată nu merită să fie trăită.” Dar nu era sigur că era adevărat, aşa că a şters ce-a scris.

Gautama Buddha a scris: „Brahmanii put.” Dar mai târziu revăzu conţinutul.

Naturii nu-i place vidul, şi nici mie nu-mi place. Marvinissimo! Iată-l venind, păşind ca o pisică, împăunându-se cu identitatea lui umflată. Toţi oamenii sunt muritori, însă unii sunt mai muritori decât alţii, ne spune el. Iată-l, jucându-se cu noroiul din curte şi scoţând din acesta nişte judecăţi de valoare. Fiind fără respect, devine propriul său tată. Săptămâna trecută i-am revocat divinitatea; l-am prins operând o viaţă fără autorizaţie.

(Însă v-am avertizat deseori, prieteni, de Pericolul Protoplasmatic. Se târăşte prin ceruri, stingând stele. Fără ruşine supravieţuieşte şi continuă să curgă, dezrădăcinând planete şi stingând stele. Cu o insistenţă îngrozitoare îşi răspândeşte murdăriile.)

Vine din nou, impostorul acesta care se întinde peste tot, în pielea lui Bej, acest optimist monstruos, cu zâmbetul lui prins în agrafe. Ucigaşule, ucide-te pe tine! Hoţule, fură-te pe tine! Pescarule, pescuieşte-te pe tine! Fermierule, recoltează-te pe tine!

Iar acum vom asculta raportul Investigatorului Special.

— Vă mulţumesc, hmmm. Am descoperit că dacă intenţionaţi să luaţi mai mult de unu, acela trebuie să fie Marvin; că stelele cad pe Marvin Flynn; că trebuie să-l preaslăveşti pe Dumnezeu şi să dai mai departe Marvin Flynn-ul. Şi am mai observat că: Dragă, dacă tot te-ai ridicat, adu-mi şi mie un Marvin Flynn. Ai un prieten în Marvin Flynn. Lasă-l pe Marvin să caute prin Pagini Aurii. Beţi Marvin – vă satisface!! De ce nu vă duceţi săptămâna asta să vă rugaţi la Marvin Flynn-ul ales de voi? Pentru că acei Marvin Flynn care se roagă împreună rămân împreună.

… eraţi încleştaţi într-o luptă titanică, care, de vreme ce se declanşase, era inevitabilă. Marvin îl pocni pe Kraggash peste stern, apoi îl plesni şi mai cu sete peste nas. Kraggash se transformă de îndată în Irlanda, pe care Marvin o invadă sub forma unei jumătăţi de legiuni de berserkeri danezi, obligându-l pe Kraggash să atace cu pionul regele, fără şanse însă în faţa unei chinte sparte. Marvin se repezi spre adversarul său, nu reuşi să-l intercepteze, şi devastă Atlantida. Kraggash lovi cu reverul şi ucise un ţânţărel.

Devastatoare, lupta se dezlănţuise peste mlaştinile aburinde ale Miocenului; o colonie de termite îşi plângeau, îndoliate, regina, în vreme ce Kraggash se prăbuşea sub forma unei comete fără şanse de scăpare în soarele lui Marvin, fragmentându-se în cele din urmă în nenumăraţi spori militanţi. Însă Marvin alege fără greşeală diamantul de sticla strălucitoare, iar Kraggash fu respins la Gibraltar.

Bastionul căzu în noaptea în care Marvin răpi maimuţele Barbariei, iar Kraggash goni peste întinderile Traciei de Sud cu corpul său într-o valiză. A fost prins la graniţa Phthistiei, o ţară pe care Marvin o inventă, acest lucru având efecte considerabile asupra istoriei Europei.

Pierzându-şi puterile, Kraggash deveni mai rău; devenind mai rău, Kraggash îşi pierdu puterile. În zadar inventă adorarea diavolului. Adepţii Marvinităţii se închinau nu idolului, ci mai degrabă simbolului. Din rău, Kraggash deveni dezgustător: sub unghii i se adunară mizerii, pe suflet îi crescură smocuri toxice de păr.

Lipsit în cele din urmă de puteri, Kraggash zăcea întins, incarnare a răului, cu corpul lui Marvin ţinut bine strâns în gheare. Exorcizări îl aduseră în pragul agoniei. Un ferăstrău circular deghizat ca roată de rugăciuni îl dezmembră, un buzdugan ce trecea drept cădelniţă îi făcu creierii terci. Cu multă blândeţe, bătrânul părinte Flynn îi spuse o rugăciune: „La o singură chifteluţă nu primeşti şi pâinică.” Iar Kraggash fu coborât într-un mormânt ce fusese săpat în Kraggash cel viu. Graffitiurile cele mai potrivite i-au fost săpate pe piatra funerară, iar în jurul mormântului au fost plantaţi Kraggash înfloriţi.

Era un colţişor tare liniştit. Spre stânga se întindea un crâng de copaci Kraggash, spre dreapta se înălţa o rafinărie de petrol. Ici o cutie goală de bere, colo un fluture de noapte. Şi chiar în spatele acestora este locul în care Marvin a deschis valiza şi a scos din ea corpul său pierdut de-atâta vreme.

Suflă praful de pe el şi-i pieptănă părul. Îşi şterse nasul şi-şi îndreptă cravata. Apoi, cu respectul cuvenit, şi-l puse.

Şi în acest fel Marvin Flynn se regăsi înapoi pe Pământ şi în interiorul propriului său corp. Se duse în orăşelul său natal, Stanhope, şi găsi lucrurile aşa cum le lăsase, neschimbate. Orăşelul se găsea în continuare faţă de New York la o distanţă fizică de vreo cinci sute de kilometri şi la vreo sută de ani în ceea ce priveşte depărtarea culturală şi spirituală. La fel ca şi mai înainte, se zăreau livezile, şi petele maronii ale cirezilor de vaci ce păşteau pe verdele vălurit al pajiştilor. Eterne erau Strada Principală mărginită de ulmi şi tânguirea singuratică a unui avion cu reacţie în noaptea adâncă.

Nimeni nu-l întrebă pe Marvin unde a fost. Nici măcar cel mai bun prieten al său, Billy Hake, care îşi imagină doar că acesta făcuse o mică excursie undeva, prin obişnuitele zone turistice, cum ar fi Sinkiang sau Pădurea Tropicală Ituri.

La prima vedere, Marvin găsi această stabilitate imuabilă la fel de deranjantă pe cât fuseseră şi Transferurile Mentale sau distorsionările situaţionale din Lumea Deformată. Stabilitatea i se părea ceva exotic; se tot aştepta ca aceasta să ia sfârşit. Însă locurile precum Stanhope nu dispar, iar băieţii asemenea lui Marvin îşi pierd încet-încet acel sentiment de vrajă şi de ţeluri înalte. În puterea nopţii, singur în camera sa de la mansardă, Marvin visa deseori la Cathy. Tot îi venea greu să se gândească la ea ca la un agent special al Asociaţiei de Vigilenţă Interplanetară. Şi totuşi, în manierele ei se simţise un aer oficial, iar în frumoşii ei ochi se zărise ceva din procurorul intransigent. O iubea şi va rămâne de-a pururi îndurerat de pierderea ei; însă era mai mulţumit să o regrete decât să o aibă cu el aici. Şi, dacă adevărul trebuie spus, atenţia lui Marvin fusese deja capturată – sau recapturată –, de Marsha Baker, modesta şi atrăgătoarea fiică a lui Edwin Marsh Baker, principalul agent imobiliar din Stanhope. Stanhope, dacă nu cea mai bună dintre toate lumile posibile, era totuşi cea mai bună pe care Marvin o văzuse vreodată. Era un loc în care puteai să-ţi duci viaţa fără ca lucrurile să sară la tine, şi fără ca tu să sari la lucruri. În Stanhope nu era posibilă nicio deformare metaforică; o vacă arăta exact ca o vacă, iar dacă îi spuneai în alt fel, ţinea pur şi simplu de licenţa poetică. Aşa că, fără îndoială: nicăieri nu-i mai bine decât acasă; iar Marvin îşi fixă ca sarcină de bază să se bucure de lucrurile obişnuite, lucru pe care oamenii sentimentali îl consideră ca fiind culmea înţelepciunii. Traiul îi era tulburat doar de una sau două mici nedumeriri. Prima şi cea mai importantă era întrebarea: Cum făcuse ca din Lumea Deformată să se întoarcă pe Pământ? A făcut cercetări considerabile în legătură cu acest subiect, ce era mult mai neliniştitor decât păruse la prima vedere. Înţelese că în Lumea Deformată nimic nu este imposibil şi că nimic nu este nici măcar improbabil. În Lumea Deformată există cauzalitate, însă există şi noncauzalitate. Nimic nu *trebuie* să fie: nimic nu este *necesar*. Din cauza aceasta, era foarte posibil ca, pentru a-şi demonstra puterea, Lumea Deformată să fi renunţat la puterea ce o avea asupra lui, trimiţându-l înapoi pe Pământ. Într-adevăr, asta părea să se fi întâmplat. Însă mai exista o alternativă, mai puţin plăcută.

Aceasta este exprimată în Propoziţia Doormhan, fiind formulată după cum urmează: „Printre tărâmurile probabile pe care Lumea Deformată le naşte, unul trebuie să fie identic cu lumea noastră; un altul trebuie să fie identic cu lumea noastră, cu excepţia unui mic detaliu; un altul trebuie să fie identic cu lumea noastră, cu excepţia a două mici detalii; şi aşa mai departe.”

Ceea ce însemna că era posibil ca el încă să se găsească în Lumea Deformată, iar acest Pământ pe care el îl percepea să nu fie nimic altceva decât o emanaţie trecătoare, un moment efemer de ordine în mijlocul haosului fundamental, posibil să se dizolve în orice clipă şi să lase locul fundamentalei lipse de sens ce domnea în Lumea Deformată.

Într-un anumit sens, diferenţa aceasta nu avea nicio importanţă, atâta vreme cât nimic nu este permanent cu excepţia iluziilor noastre. Însă nimănui nu-i place să-şi ştie iluziile în pericol, aşa că Marvin ar fi vrut să ştie exact în ce situaţie se găseşte.

Se găsea pe Pământ sau pe replica acestuia?

S-ar putea să existe un mic detaliu care să nu se potrivească cu Pământul pe care-l părăsise? S-ar putea să fie mai multe mici detalii care să nu se potrivească? Pentru propria sănătate mintală, Marvin încercă să afle răspunsul acestei întrebări. Exploră Stanhope şi împrejurimile acestuia, în lung şi în lat, privi, testă şi verifică flora şi fauna.

Nimic nu părea să lipsească. Viaţa se desfăşura normal, ca de obicei; tatăl său îşi îngrijea cirezile de şobolani, iar mama sa, calmă, continua să depună ouă.

Ajunse până la nord de Boston şi de New York, apoi coborî înspre sud până dincolo de vasta zonă Philadelphia - Los Angeles. Totul părea în ordine. Luă în considerare ideea de a traversa continentul de-a lungul marelui fluviu Delaware şi să-şi continue cercetările în oraşele californiene Schenectady, Milwaukee şi Shanghai.

Totuşi se răzgândi, dându-şi seama că nu avea niciun sens să îşi piardă viaţa încercând să descopere dacă avea sau nu o viaţă de trăit.

Pe lângă asta, mai exista posibilitatea ca, în cazul în care Pământul era schimbat, şi memoriile şi percepţiile sale să fie schimbate, făcând ca respectiva descoperire a unei schimbări să fie imposibilă.

Rămase lungit sub cerul verde, atât de familiar, din Stanhope şi luă în considerare şi această posibilitate. Părea extrem de improbabilă: nu continuau oare stejarii gigantici să migreze în fiecare an spre sud? Nu era oare, în continuare, soarele roşu urmărit de-a lungul cerului de perechea sa întunecată? Nu se întorceau oare lunar cele trei luni cu recolta lor de comete?

Aceste imagini familiare îl liniştiră. Totul părea să fie aşa cum fusese dintotdeauna. Şi astfel, de bunăvoie şi cu multă bucurie, Marvin îşi acceptă lumea aşa cum era, se căsători cu Marsha Baker şi trăiră mulţi ani fericiţi, până la adânci bătrâneţi.

SFÂRŞIT